BARBARA CARTLAND

Integrala Barbara Cartland

În umbra Sfinxului

BARBARA CARTLAND
ÎN UMBRA SFINXULUI

CAPITOLUL 1

1986

Un bărbat s-a coborât, de pe acoperişul neted şi a alunecat pe burlan, sperând că va fi suficient de solid pentru a-l susţine. Îşi dădea seama că pe măsură ce aluneca mai jos atrăsese atenţia oamenilor de pe stradă. Nu erau prea mulţi, deoarece era doar o străduţă laterală, dar în acelaşi timp erau şi inevitabilii pierde-viară pe care-i puteai găsi în orice port din lume şi cu atât mai mult în Alexandria. Nu aveau nimic de făcut, dar reuşeau totuşi să supravieţuiască furând din buzunarele turiştilor sau transmiţând informaţii de la un egiptean la altul. Egiptenii sunt infinit de curioşi, iar bărbatul care cobora alunecând pe burlan îşi dădea seama că ceea ce făcuse va fi raportat în câteva minute cuiva în faţa Hotelului.

A căutat cu privirea o fereastră deschisă, a descoperit-o, şi cu o dexteritate care se datora cu siguranţă experienţei îndelungate, s-a strecurat înăuntru. A constatat că se afla într-o baie şi a încuiat fereastra în urma sa. Apoi, cu o iuţeală provocată mai degrabă de o gândire rapidă decât de frică, a deschis apa la cadă, şi-a scos hainele şi le-a ascuns în spatele căzii. Era una dintre băile adânci introduse de englezi în toate colţurile lumii unde ajunseseră.

Era susţinută de patru picioare şi avea fundul curbat, astfel încât, cu toate că se afla lipită de perete, rămăsese suficient spaţiu pentru a-şi strecura hainele în spatele ei şi a se asigura, dacă nu atingeau podeaua, că nu vor fi văzute dacă te aplecai să controlezi sub cadă. A inspectat rapid încăperea şi a depistat un vraf de prosoape curate aşezate pe un raft. Apoi a observat cu satisfacţie un halat lung din prosop turcesc alb care era atârnat pe un cui în spatele uşii.

Şi aceasta constituia o inovaţie introdusă de

englezi la hotelurile mai selecte din Egipt, iar el şi-a dat seama că era tocmai ceea ce-i trebuia. Nu avea timp pentru o baie adevărată, cu toate că după activitatea sa recentă ar fi avut chef să-şi cufunde corpul în apa răcoroasă. Cu toate acestea, nu avea timp decât să-şi umezească picioarele, să-şi spele mâinile care se murdăriseră de la burlan, şi să se şteargă cu unul din prosoapele curate pe care apoi l-a aruncat intenţionat jos pe podea. S-a înfăşurat în halatul din prosop, a strâns cordonul în jurul taliei, şi-a trecut degetele prin părul întunecat ca să pară cât mai neglijent, iar apoi a deschis uşa băii. Afară se întindea un coridor lung pe aproape toată lungimea clădirii.

La capătul opus a văzut doi bărbaţi apărând de unde presupunea că se află scările. S-a întors înapoi în baie, privindu-i cum vorbeau cu un servitor care tocmai ieşise dintr-una din camere cu o tavă în mâini. Cu toate că nu putea auzi ce spuneau, îşi dădea seama că încercau să-l convingă să-şi folosească cheia pentru a deschide

o uşă pe latura pe care se aflau. De îndată ce au intrat în cameră, şi-a îndreptat privirea în direcţia opusă. În acelaşi timp, uşa din faţa lui s-a deschis şi a ieşit un chelner care ducea o tavă cu ceea ce mai rămăsese dintr-un mic dejun, iar în spatele lui a putut observa o femeie cu părul blond citind un ziar în pat. Fără a a ezita, a traversat culoarul, iar în timp ce chelnerul se întorcea să închidă uşa camerei din care tocmai ieşise, ajunsese deja în dreptul lui.

— Scuzaţi-mă, domnule! a zis chelnerul.

— Adu-mi două ouă prăjite, cafea, chifle, unt şi marmeladă!

— Desigur, domnule! Bărbatul a intrat în dormitor, și, lăsând chelnerul să închidă uşa în urma sa, s-a confruntat cu doi ochi mari şi îngroziţi.

Octavia Birke, în timp ce-şi termina micul dejun, se gândise de fapt că s-ar putea să nu-i mai fie foame mai târziu, şi va reuşi astfel să sară peste masa de prânz. Apoi, dându-şi seama că nu

ştia unde se afla, a început să tremure şi să se întrebe disperată ce avea să facă. I se părea un secol de când părăsise Anglia, dar trecuse de fapt doar puţin mai mult de o săptămână de când Tony intrase în dormitorul ei din Priory ca s-o trezească. Fusese cufundată într-un somn adânc, epuizată după timpul petrecut îngrijindu-l pe tatăl ei, încercând în acelaşi timp să menţină casa curată şi să-i pregătească masa lui Tony, care se întorsese în seara precedentă de la Londra. Fusese prost dispus, ceea ce nu era surprinzător, date fiind circumstanţele. Îşi dăduse toată silinţa să-i facă cina cât mai gustoasă şi avusese norocul să descopere în pivniţă o sticlă uitată de vin, ceea ce l-a bine dispus. El îi vorbise mai tot timpul, dar Octavia fusese prea obosită ca să mai poată fi atentă, iar când termină masa şi ea strângea farfuriile pentru a le duce la bucătărie, i-a spus:

— Mai am multe să-ţi spun, dar văd cât eşti de obosită. Du-te la culcare. Dar… tata… a şoptit ea.

— Stau eu cu el în seara aceasta, a liniştit-o

Tony. Dacă se va trezi, ceea ce nu cred, te chem.

— Promiţi să mă chemi? Nu s-a mişcat toată ziua. Dar când l-a vizitat doctorul, a crezut că ar putea fi totuşi o şansă ca să-şi revină din comă. Ştiuse după chipul fratelui său că el nu şi-ar fi dorit acest lucru şi a adăugat repede:

— Sunt foarte obosită. După ce mi-ai spus, nu am mai îndrăznit să angajez pe nimeni pe lângă bătrâna doamnă Coles să mă ajute în casă. În timp ce vorbea, se gândise că totuşi sărmana doamnă Coles nu-i era de fapt de niciun ajutor, dar cerea cel mai mic salariu din sat şi nici nu dorea atât de multe ceşti de ceai şi mâncare ca şi celelalte femei. Înainte de a se duce la Londra, Tony o înspăimântase expunându-i situaţia lor financiară şi era convinsă că avea veşti şi mai proaste acum. Însă el fusese dispus să amâne până a doua zi după ce se va fi odihnit, iar ea îi fusese recunoscătoare pentru acest gest. De fapt, avea impresia că avea capul plin de vată, iar creierul nu-i mai putea cuprinde suma imensă pe care o

datora tatăl ei. Îşi dăduse seama că va trebui totuşi să privească adevărul în faţă odată şi odată. Dar în acelaşi timp întreaga-i fiinţă striga: „Nu acum! Nu acum!” Privindu-i faţa albă, extenuată, fratele ei îşi petrecuse braţul pe după umerii ei.

— Ai fost extraordinară Octavia, şi nimeni n-ar fi putut face mai mult, i-a spus cu afecţiune.

Du-te la culcare şi-ţi voi spune mâine veştile neplăcute pe care le-am primit.

— Mulţumesc, dragule, a răspuns Octavia. Chiar că-mi vine să dorm în picioare!

Se urcase la etaj şi a intrat în cel al tatălui lor, care se afla lângă al ei. Soarele apusese în spatele stejarilor din parc şi aruncase o lumină aurie în dormitorul mare în care se odihniseră generaţii de şefi ai familiei. Al patrulea Lord Birkenhall, întins sub baldachinul sulptat şi cu draperii din catifea, nu se mişca. Suferise un atac de cord în urmă cu două săptămâni, iar de atunci se aflase în ceea ce doctorii numeau „comă”. Nu-şi mişcase sau deschisese ochii şi era foarte greu de crezut că

reuşea să respire. Dar era totuşi în viaţă, iar după cum spusese doctorul:

— Unde există viaţă, există speranţă! îi fusese greu Octaviei să nu-şi recunoască că-şi dorise ca tatăl ei să poată muri fără a-şi mai recăpăta cunoştinţa.

Ştiuse că l-ar fi şocat pe doctor dacă i-ar fi spus, şi de aceea zâmbise vag când el îi spusese:

— Îmi pare rău că nu pot face mai mult, domnişoară Birke. Desigur vă este foarte greu să-l îngrijiţi pe tatăl dumneavoastră şi să aveţi grijă şi de restul treburilor casei.

— Mă descurc, a răspuns Octavia. Dar când Tony se va întoarce acasă în seara aceea, avea să-i spună că nu mai putea face faţă. Cu toate acestea, problemele puteau aştepta până a doua zi dimineaţă, aşa că se urcase în pat şi adormi înainte ca să atingă perna cu capul. Dar iată că Tony încercase s-o trezească, şi simţise cum revenise la realitate prin straturi de somn încercând să-l vadă cu ochii întredeschişi.

Considera că este o răutate să nu fie lăsată să doarmă atât cât îşi dorea.

— Trezeşte-te, Octavia! Trezeşte-te! îi spunea. Şi-a deschis ochii şi el a continuat:

— Tata a murit! Pentru moment cuvintele lui nu au fost recepţionate de mintea Octaviei. Apoi s-a ridicat.

— Ai spus – mort!

— Da. A tras aer în piept şi şi-a dat la o parte părul de pe frunte.

— Trebuie… să mă duc la el.

— De ce? a întrebat-o Tony. Nu-i mai poţi face nimic acum. Este mort! Inima nu-i mai bate, nu mai are puls!

— Sărmanul tata, a exclamat involuntar Octavia.

— Ba din contră, a spus Tony pe un ton total diferit, sărmanii de noi! Şi de aceea trebuie să facem ceva.

— Ce vrei să spui?

— Plecăm acum, imediat ce te îmbraci!

— Plecăm? Nu… înţeleg ce vrei să… spui.

— Atunci ascultă-mă, zise Tony. Am vrut… să-ţi spun aseară, dar erai prea obosită. Acum nu mai avem timp de vorbă. Trebuie să trecem la acţiune.

— Eu… tot nu… înţeleg. Stătea pe marginea patului ei şi a rămas tăcut un moment înainte de a o întreba:

— Ai vreo idee despre cât de mari sunt datoriile tatălui nostru?

— Nici nu am vrut să mă gândesc la ele.

— Ei bine, am să-ţi spun, a continuat Tony. Datorează mai bine de cincizeci de mii de lire!

— Nu te cred!

— Este adevărat! Am fost la avocaţii lui din Londra, ei mi-au spus suma exactă. După cum bine ştii, nu avem cu ce să plătim datoria.

— Atunci, ce putem face? a întrebat Octavia speriată.

— Plecăm de aici, a răspuns Tony, şi-i lăsăm, pe avocaţii şi executorii testamentului tatii să se descurce singuri.

— Dar cum putem face aşa ceva? Tony s-a aşezat mai confortabil înainte de a-i răspunde:

— Ascultă-mă, Octavia! M-am gândit mult şi am hotărât că singurul mod în care putem scăpa de încurcăturile lăsate în urmă de tata este să plecăm atât de departe încât nimeni să nu ne poată găsi pentru a ne întreba dacă putem plăti datoriile.

— Dar… nu avem cu ce, s-a opus Octavia.

— Desigur, nu putem, a fost de acord Tony, Nu avem niciun ban pentru noi, şi cu atât mai puţin pentru altcineva. Octavia s-a uitat în jurul camerei de parcă s-ar fi întrebat dacă mobila nu ar fi putut-o ajuta. De parcă ar fi pus întrebarea cu glas tare, Tony i-a răspuns:

— După cum ştii, casa a fost o moştenire fără drept de înstrăinare, aşa că îl vor putea declara pe tata falimentar, dar nu-i vor putea vinde casa. Dar pot să vândă parcelele de pământ pe care le-a achiziţionat în timpul vieţii, împreună cu tot ceea ce se află în casă dar nu este trecut pe lista

bunurilor ce-mi revin mie ca moştenire de familie. A râs la sfârşitul acestei explicaţii, dar glasul nu-i oglindea bună dispoziţie.

— Tot după cum bine ştii, tata a vândut tot ceea ce a fost de valoare, cu toate că nu ar fi avut voie să o facă, iar astfel eu moştenesc doar câteva portrete foarte urâte de familie care nu ar aduce nici măcar câţiva shillingi la licitaţie, precum şi piesele de mobilier prea degradate pentru a mai fi fost vândute.

— Tata a greşit vânzând lucrurile care făceau poarte din moştenirea ta, a şoptit Octavia.

— Puţinele lucruri care i-au scăpat, şi nu au fost prea multe, ne vor ajuta să supravieţuim măcar câteva luni.

— Ce vrei să spui?

— Doar că am urmat exemplul tatălui nostru. Am vândut săptămâna trecută ultimele piese din argintăria familiei, precum şi porţelanurile din Salonul Albastru. Fata a scos un mic strigăt de surpriză.

— Oh, Tony, cum ai putut? Erau piesele favorite ale mamii, de aceea cred că tata le păstrase.

— Şi eu le-aş fi păstrat, i-a răspuns Tony, dar creditorii tatii ar fi avut grijă să fie vândute dacă nu le-ar fi furat chiar ei! Văzând-o pe sora lui foarte afectată, şi-a pus mâna peste a ei.

— Va trebui să mâncăm şi noi doi, a spus liniştit, şi mult mai important, trebuie să ne plătim biletele până la Alexandria.

— Alexandria? Ai înnebunit? l-a întrebat Octavia. De ce am vrea să ne ducem noi la Alexandria? Tony a zâmbit, ceea ce-l făcea foarte atrăgător, mai ales când nu era atât de îngrijorat şi întristat.

— Am făcut nişte calcule şi am constatat că Virginia va ajunge săptămâna viitoare la Alexandria cu iahtul ei, a explicat. Se îndreaptă spre Cairo, şi vreau s-o însoţesc. Octavia s-a uitat nedumerită la fratele ei. Ştia desigur că el era atras de o foarte frumoasă americancă care

apăruse în Londra şi impresionase cercurile sociale înalte pe care le frecventa Tony, cu toate că Octavia nu avusese niciodată ocazia să o vadă. Nu existaseră suficienţi bani pentru ca Octavia să beneficieze de un Sezon Social şi să fie prezentată la Salon, să participe la baluri să se întâlnească genul de bărbaţi pe care mama sa, dacă ar mai fi trăit, ar fi insistat să-i cunoască. Dar Tony era diferit. După cum susţinuse chiar el:

— Atâta timp cât am hainele corespunzătoare, pot să accept invitaţiile la petrecerile bune fără a cheltui niciun bănuţ. Astfel restricţiile care păreau inevitabile datorită sărăciei lor disperate fuseseră mai puţin limitative pentru Tony decât pentru ea. Când se întorcea acasă le povestea fără întrerupere despre Virginia Vanderburg, şi, cu toate că Octavia ştia că el era atras mai ales de banii ei, părea atras şi de calităţile tinerei. Dar va dori oare o americancă bogată care avea toată lumea la picioare, să se mărite cu un tânăr englez fără bani, oricât de atrăgător ar fi fost el? Asta era

întrebarea pe care şi-o tot punea Octavia, şi de parcă ar fi rostit-o cu glas tare, fratele ei i-a răspuns:

— Am un presentiment că deoarece acum sunt purtătorul unui blazon, lucrurile se vor schimba. Cred că Virginia mă iubeşte în felul ei, şi ştiu că, la fel ca toate americancele, vrea să fie invidiată de prietene când se căsătoreşte. Îi vorbeşte cu sinceritate, iar Octavia şi-a dat seama că el acceptase situaţia şi că dragostea nu era suficientă dacă nu era însoţită de un titlu sau bani. În adâncul inimii, ea considera acest compromis destul de degradant. Îşi jurase că nu se va mărita decât dacă va împărtăşi o dragoste idilică ca aceea la care visa în secret când era singură. Dar Tony era diferit, şi îşi dădea seama că după ceea ce suferiseră din cauza extravaganţelor tatălui lor, cu jocurile lui de noroc neîncetate, fratele ei era hotărât să-şi ia o soţie care să poată restaura castelul din Priory în toată splendoarea sa şi să trăiască împreună în acelaşi stil ca bunicul lor.

Dacă se gândea bine, tatăl lor încercase într-un mod atât de dezastruos să emuleze extravaganţa bunicului. Al treilea Lord Birkenhall fusese o personalitate puternică. Fusese un călăreţ şi sportiv remarcabil, binecunoscut în întreaga ţară, iar petrecerile pe care le dădea la Priory nu fuseseră încă date uitării.

— Ce vremuri au fost! spuneau bătrânii din sat. Tatăl lor le povestea despre copilăria sa de parcă ar fi trăit într-un paradis deosebit. Fuseseră Baluri, imense Mici Dejunuri de Vânătoare, meciuri pe pajişte, jocuri de noroc care se lungeau până la răsăritul soarelui, şi alergări cu obstacole la care fiecare călăreţ paria mii de lire pe şansa proprie de a câştiga. Deoarece fiul său crescuse în această atmosferă, a fost convins că odată ce va moşteni titlul va moşteni şi stilul de viaţă al tatălui său. Dar vremurile se schimbaseră. Traiul devenise mult mai costisitor, iar unele surse de venituri ale celui de al treilea Lord Birkenhall se micşoraseră iar apoi dispăruseră. Dar el nu a vrut

să dea crezare celor ce încercau să-l avertizeze sau sfătuiască, încrezător că norocul i se va schimba, pariase sume din ce. În ce mai mari – până ce o scrisoare de avertisment îi provocase atacul de inimă care-l aruncă în comă. Acum era mort, dar chiar şi aşa Octavia nu considera că aveau dreptul să fugă.

— Va trebui să aşteptăm cel puţin până… după… înmormântare, zise.

— De ce? a întrebat-o fratele ei. Tata tot nu va şti dacă suntem aici sau nu, iar singurii oameni care vor veni vor fi probabil creditorii, dornici să fie prezenţi la deschiderea Testamentului pentru a vedea dacă vor reuşi să-şi recupereze măcar a zecea parte din pierderi. Vocea-i fusese dură. Apoi a continuat mai liniştit în timp ce o privea pe sora sa:

— Nu te vei întâlni cu ei Octavia –, şi nici eu. Plecăm şi, înainte de a-şi da cineva seama ce se petrece, vom fi deja departe, pe mare.

— Cum putem face… asta?

— Foarte uşor, a răspuns Tony, pentru că am fost suficient de prevăzător să fac rost de suficienţi bani pentru a ne cumpăra biletele.

— Dar… ce se va întâmpla cu… tata?

— Presupun că doctorul va trece pe aici mâine sau poimâine, şi va vedea totul. Numai doamna Coles, sau cum o cheamă, va fi surprinsă că nu te va mai întâlni.

— I-am spus să nu vină astăzi, zise Octavia. Îi datorez deja zece şilingi. Nu voiam să-ţi cer banii imediat ce soseai.

— Oricum, ţi i-aş fi dat, răspunse Tony, dar e mai bine că nu-i aici. Asta ne dă mai mult timp pentru a ne pregăti de plecare. De fapt, nu aveam de gând să spunem nimănui unde plecăm.

— Chiar… putem… face aşa ceva? a rostit Octavia cu greu. Dintotdeauna ea-l lăsase pe Tony, care era cu trei ani mai mare decât ea, să facă tot ceea ce dorea, fără a se opune, şi se resemnase să creadă că el lua cea mai bună hotărâre. Dar în acest caz, situaţia era gravă, iar, cu toate că tatăl

lor nu fusese un părinte bun, ea avea sentimentul că ar fi greşit să-l lase să fie înmormântat fără a fi prezentă.

Mama ei fusese singura persoană care reuşise să-l facă să se poarte normal şi să-i tempereze extravaganţa. Dar mama ei murise cu şase ani în urmă, şi nu şi-l putea aminti pe tatăl lor decât ca pe un bărbat care nu a putut conversa niciodată cu copiii săi. Era preocupat doar de distracţii şi nu avea loc în viaţa sa de o fiică tânără. Octavia a locuit la Priory în timp ce tatăl ei îşi petrecea cea mai mare parte din timp în Londra. Deoarece nu avea de unde auzi bârfele, Octavia nici nu-şi imagina genul de viaţă pe care-l ducea tatăl ei, într-o eră când domnii de distincţia lui descopereau că totul era aranjat pentru a le transforma zilele şi nopţile într-un carusel nesfârşit de distracţii. Cai, cărţi şi atracţiile strălucitoare ale teatrelor şi cabaretelor le umpleau viaţa de la un răsărit de soare până la următorul. Se dădeau petreceri, petreceri şi iarăşi

petreceri, iar acolo unde frumuseţile recunoscute ale lumii sociale se opreau, interveneau fetele distractive cu alura lor epatantă şi neîntrecută. Numai Tony ştia câţi bani aruncase tatăl lor cu femei ale căror frumuseţe, ca un magnet, scoteau aurul din buzunarul bărbaţilor. Numai Tony ştia câţi bani pierduse pariind pe cai care nu câştigau, pe cărţile care nu descopereau numărul corect sau la ruletă, care făcea bani doar pentru bănci nu pentru jucători. Tony se întorcea la Priory pentru a-şi vedea sora şi a inspecta acoperişul care avea nevoie de reparaţii, ferestrele care erau sparte, tavanele care se prăbuşiseră din cauza umezelii şi podelele care se găureau dacă nu erai atent unde pui piciorul.

— Cum poate tata tolera aşa ceva? se întreba disperat. Când Octavia nu-i putea răspunde, se întorcea la Londra pentru a-l privi pe tatăl lor care continua să arunce şi mai mulţi bani fără a câştiga nimic decât bonuri şi facturi, înmulţind rândurile creditorilor inoportuni. Cea mai mare problemă

era că, dat fiind şarmul şi frumuseţea fizică a tatălui lor, puţini îşi dădeau seama de dezastrul în care se afunda. De fapt, după cum credea fiul său, numai un om parţial inconştient se putea comporta în acest mod nechibzuit. Toată lumea, inclusiv Prinţul de Wales îl plăcea şi admira pe Lordul Birkenhall. La cabareturi numele său putea fi auzit în cântecele favorite, şi se zvonea că, chiar şi cea mai fandosită vedetă ar fi refuzat un duce sau chiar marchiz dacă Lordul Birkenhall ar fi invitat-o la cină.

Acum era mort, iar adevărul era că nu aveau suficienţi bani nici măcar să-i facă o înmormântare decentă.

— Ascultă-mă, Octavia, spunea Tony, pentru că mai avem doar puţin timp. Sora lui s-a forţat să fie atentă.

— Împachetează repede tot ceea ce consideri necesar să iei cu tine, şi sper să nu fie prea mult. Voi face şi eu acelaşi lucru, iar când vei fi gata, mă voi duce la fermă să-l rog pe Jake să ne ducă la

gară. Octavia ştia că acesta era obiceiul când Tony se întorcea! a Londra, şi astfel nici Jake, fiul, fermierului, nici tatăl lui nu vor deveni suspicioşi. Ar fi dorit să discute cu fratele ei şi să-l convingă că era greşit din partea lor să plece. Dar îşi dădea seama că avea dreptate să creadă că odată ce se va şti că tatăl lor murise, creditorii vor descinde la Priory, iar discuţiile se prevesteau a fi foarte neplăcute. Era vorba şi de o serie de rude care ar face lucrurile şi mai rele decât să le îmbunătăţească. Ar fi fost cu toţii şocaţi să descopere latura nechibzuită a tatălui lor şi se vor bucura să afirme: „Ţi-am spus eu!” ceea ce i-ar fi făcut pe Tony şi pe ea să sufere chiar şi mai mult.

Tatălui lor nu-i plăcuseră niciodată rudele şi o spusese destul de răspicat. Chiar şi numai pentru faptul că el se mai afla printre cei vii şi i-ar fi făcut să jubileze.

„N-aş putea suporta aşa ceva!” îşi spuse Octavia. Fratele ei se ridicase în picioare. „Grăbeşte-te cât poţi, îi spuse, şi nu uita că orice

laşi în urma ta va fi vândut la licitaţie sau furat. Cuvintele lui au determinat-o pe Octavia să împacheteze tot ceea ce poseda., ceea ce nu însemna oricum prea mult.

Îi fusese imposibil să-şi cumpere rochii noi cu puţinii bani pe care i-i dăduse tatăl ei în puţinele vizite făcute acasă. Uneori trimisese scrisori disperate la Londra rugându-l să-i trimită bani pentru salariile guvernantei, servitorilor, celor ce lucrau în grădină, şi bătrânului grăjdar care îngrijea puţinii cai care le mai rămăseseră. Apoi, dacă avea noroc, primea câteva guinee. Dar niciodată suficiente, iar treptat Octavia rămăsese singură, părăsită atât de angajaţii tineri care plecaseră, cât şi de cei în vârstă, care se stinseseră din viaţă. La început nu-i venea să creadă ce se petrecea şi îşi spunea că atunci când tatăl ei se va întoarce acasă va reuşi să-l facă să înţeleagă cât de greu îi era să întreţină în aceste condiţii moşia, iar el va schimba totul. Dar nimic nu se schimba niciodată, iar când tatăl ei s-a

întors totuşi acasă, ea şi-a dat seama că o făcuse doar pentru că ajunsese la capătul resurselor financiare pe care le putuse împrumuta de la prieteni şi misiţi. Fusese obiigat să părăsească lumea în care domnise ca un rege risipitor.

La început rătăcea prin casă, căutând probabil lucruri pe care le-ar fi putut vinde. Apoi a băut sistematic tot ceea ce se mai găsea în pivniţă. Octavia ştia totuşi că tatăl ei nu fusese niciodată un beţiv. Aprecia vinul bun „după cum aprecia şi bucatele gustoase, – dar nu băuse în exces până când, de parcă ar fi fost singurul mod de a scăpa de problemele cu care se confrunta, a încercat să se oblige să le uite. Acum se gândea că probabil acest lucru a provocat atacul de cord, mai mult decât scrisoarea care-l înfuriase peste măsură. Faţa i se înroşise, înjurase cum rar mai făcuse în trecut, iar apoi, lăsând să-i scape un sunet, straniu din gât, căzuse jos şi nu se mai ridicase. Tony fusese acasă atunci, şi cu ajutorul celor din casă, i-au urcat pe scări şi l-au pus în pat. Fusese

consultat de doctor, cu toate că nu aveau nicio posibilitate pentru a-l plăti. Le vorbise consolator şi încercase să le dea speranţă, dar plecase fără să-i facă nimic. Iar acum se sfârşise.

După ce Octavia s-a îmbrăcat, înainte de a începe să împacheteze, s-a dus în camera tatălui ei. Îi venea greu să creadă că silueta inertă din pat era bărbatul care răsese de tot şi de toate şi fusese unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi din întreaga Londră. Nu tatăl ei zăcea acolo, s-a gândit Octavia, ci doar trupul şi avea impresia că sufletul lui se afla altundeva, râzând şi considerând că viaţa este o glumă imensă atâta timp cât găsea banii pentru distracţii. A îngenunchiat lângă pat şi s-a rugat. Intenţionase să se roage pentru tatăl ei, dar rugăciunile ei s-au transformat într-o rugă pentru protecţia ei şi a fratelui. „Să ne ai în grija Ta Doamne se ruga „nu ştiu ce vom… putea face… dar avem nevoie de Tine… de ajutorul Tău… de protecţia Ta”.

A simţit cum ochii i-au fost inundaţi de lacrimi,

dar nu pentru tatăl ei. Le vărsa pentru Tony şi pentru ea, deoarece rămăseseră atât de singuri iar pentru moment se considera tot copil. Îşi dorea din tot sufletul să poată fi din nou în braţele mamei sale, care să o consoleze şi să o facă să se simtă din nou în siguranţă. Deseori când tatăl ei se afla în viaţă fusese cuprinsă de frică şi s-a simţit nesigură, ştiind că nu mai aveau bani. Dar îi era şi mai greu să ştie că acum Tony o va duce departe de Priory şi de tot ceea ce-i era familiar. Ce i se putea întâmpla? Şi cum era lumea de afară? A simţit cum spaima se încolăceşte în jurul ei ca un şarpe, ameninţând-o că nu există scăpare. Dar unde altundeva se putea duce, ce altceva putea face, decât să-l asculte pe Tony. Şi să părăsească casa ei plină de amintiri? Pentru un moment, viitorul i s-a înfăţişat ca un coridor lung şi întunecat pe care ea înainta fără a-şi da seama unde avea să se afle la capătul său.

Apoi şi-a spus că Tony va avea grijă de ea şi că nu avea de ce să-i fie frică împreună cu el.

Deodată şi-a dat seama că ar fi trebuit să se roage pentru tatăl ei. A mai rostit o rugăciune pentru ca Dumnezeu să-i dea pacea şi să-i redea fericirea din perioada în care trăise mama ei. Nu voia să şi-l amintească cum, îl văzuse ultima oară, deprimat, arătând primele semne de bătrâneţe şi urmele lăsate de viaţa pe care o dusese. Voia să şi-l amintească aşa cum fusese când ea era mică, călărind cai de rasă peste cele mai înalte garduri, ridicând-o în şaua sa când fusese foarte mică, şi râzând, mereu râzând.

I se părea că-i aude râsul vibrând ca un ecou prin fiecare cameră a casei vaste şi revărsându-se apoi peste lac până în parc, pentru a se uni cu ciripitul păsărilor din pădure. Fusese atât de chipeş, atât de autoritar, atât de hotărât.

— Nu are rost să vorbeşti în contradictoriu cu tatăl tău, îi spusese o dată mama ei. El întotdeauna obţine ceea ce vrea. Şi într-adevăr obţinuse ceea ce-şi dorise, până aproape de sfârşit. Iar acum nu mai lăsase nimic nici pentru

ea, nici pentru Tony: nimic pe lângă datorii şi scandalul pe care acestea urmau să-l provoace. Înţelegea de ce Tony dorea să plece, iar el i-a dat şi mai multe motive după călătoria cu Trenul de Lapte, pe care-l prinseseră foarte devreme dimineaţa, şi drumul cu taximetrul la Gara Waterloo pentru a prinde trenul către Tilbury.

— Vapoarele de la Tilbury nu sunt tot atât de confortabile ca și croazierele din Southampton, îi spusese Tony, dar sunt mult mai ieftine, iar noi nu ne putem permite să cheltuim niciun penny mai mult decât este strict necesar.

Octavia fusese, de acord. Deja se întreba de unde avea atâţia bani, cu toate că ştia că vânduse câteva obiecte din casă. Fuseseră norocoşi să rămână singuri în compartimentul de clasa a doua, iar odată rămaşi singuri, Tony a început să-i explice.

— M-am hotărât să te iau cu mine, Octavia, pentru că am considerat că ar fi nedrept să te las singură.

— Ar fi fost… înfiorător să înfrunt… toţi acei oameni… singură.

— Mi-am dat seama. Apoi, dacă nu va fi prezent niciunul dintre noi, le va fi mult mai greu ziarelor să scrie despre noi.

— Ziarele? a întrebat Octavia.

— Tata era o celebritate, în felul său, a explicat Tony. Când am fost la Londra şi circula zvonul că tata ar fi bolnav, am fost întrebat de nenumărate ori de reporteri despre boala lui şi de posibilitatea decesului.

— Dar de ce îi interesa?

— Era o poveste profitabilă pentru ziare, a răspuns Tony.

Presa era fascinată de tata şi îl urmărea peste tot, la premiere, curse, baluri şi petreceri, dar totul era prezentat şi în Circulara Curţii.

— Ce crezi că vor scrie acum? a întrebat Octavia, nervoasă.

— Foarte multe, a spus Tony, şi nu vreau să le citeşti! Te-ar supăra. Cel puţin astfel, nu vor putea

să te întrebe ce crezi despre decesul tatii şi câte lacrimi ai vărsat. Glasul lui trăda furia şi dezgustul care-l cuprinseseră la acest gând. Apoi a continuat:

— Acesta este unul din motivele pentru care trebuie să plecăm. Al doilea îl constituie faptul că noi vom fi învinuiţi de datoriile tatii, cu toate că noi nu am avut niciun cuvânt de spus. Nimănui nu-i plac perdanţii. Din nou Tony era cuprins de amărăciune, iar pentru că-şi dădea seama cât de îndurerat era, Octavia i-a mângâiat braţul.

— Sunt convinsă că vei găsi o soluţie pentru toate problemele noastre, a şoptit.

— Va fi foarte greu dacă Virginia nu va accepta să se căsătorească cu mine.

— Dar nu poţi face nimic altceva?

— Nu vreau să fac nimic altceva. O iubesc pe Virginia. Este adorabilă şi înţeleg, poate mai bine decât oricine altcineva, că ea nu va dori să se lege de un nimeni fără bani! Octavia considera că dacă va fi cu adevărat îndrăgostită de cineva, se va

mărita cu el indiferent dacă era nobil sau nu. Dar presupunea că femeile bogate ca domnişoara Vanderburg, care-şi puteau alege aproape orice bărbat doreau, ar fi considerat-o nesăbuită şi s-a hotărât să-şi păstreze aceste gânduri doar pentru sine.

— Dacă tata nu mi-ar fi încurcat viaţa chiar din momentul în care am terminat şcoala, a continuat Tony, m-aş fi înrolat în armată. Dar chiar şi în cel mai puţin important Regiment tinerii trebuie să aibă un venit oricât de mic iar eu n-am ştiut niciodată dacă tata îmi va mai da ceva, bani de la o săptămână la alta Aşa că, cariera de soldat a ieşit din discuţie

— Dar nu există nicio cale de a câştiga bani? a întrebat Octavia încet.

— Cum? a zis Tony. Nu trebuie să crez că nu m-am gândit adesea, dar gentlemanii n-ar trebui să muncească, iar apoi, ce calificare am eu, în afară de a mă distra, în stilul tatii? Octavia a oftat. Apoi şi-a pus mâna peste cea a fratelui său.

— Sunt convinsă că atunci când domnişoara Vanderburg te va vedea, va dori să se mărite cu tine, l-a încurajat, iar orice fată ar fi norocoasă să te aibă soţ.

Tony a râs. Apoi a sărutat-o pe obraz.

— Este important să-ţi găsim şi ţie un soţ bogat! Pentru un moment Octavia a crezut că a fost o glumă, dar apoi şi-a dat seama că vorbise serios.

— Nu, a zis repede, nu, nu vreau aşa ceva!

— Nu fi o gâsculiţă, draga mea! a răspuns Tony. Desigur că trebuie să te măriţi. Nu ai de ales, iar eu am o presimţire că la Cairo, care este plin, după câte am auzit, de soldaţi britanici, turişti britanici, şi care a adoptat stilul britanic de viaţă, vei avea mai multe posibilităţi şi concurenţă mai mică decât în Londra. Octavia l-a privit cu ochii mari în timp ce el a continuat.

— Ştii că voi face tot ce voi putea să am grijă de tine, iar tu eşti foarte frumoasă, Octavia. Îmbrăcată cum trebuie vei descoperi că mulţi

bărbaţi se vor îndrăgosti de tine. Octavia ar fi vrut să spună că acest lucru i se părea înspăimântător, dar glasul părea să i se fi pierdut. Putea doar să asculte şi iarăşi să asculte tot drumul până la Tilbury. Apoi s-au îmbarcat pe micul şi nu prea curatul vapor care urma să-i ducă până la Alexandria. Mai târziu, când şi-a adus aminte de acea călătorie şi-a dat seama cât de neplăcută fusese şi a încercat să şi-o şteargă din memorie. Nu numai că vaporul era incomod şi plin de oameni pe care Tony îi dispreţuia şi-i privea cu silă, dar şi marea fusese foarte agitată, ceea ce făcuse ca toată lumea să aibă rău de mare. Deoarece Octavia era atât de epuizată după îngrijirea tatălui ei şi a muncii casnice, a avut norocul să poată dormi mult în timpul călătoriei. În pofida patului tare şi incomod din cabina sa, a zgomotelor vasului şi a mirosului de la motoare, a dormit aproape tot drumul până au intrat în apele liniştite ale Mediteranei. Apoi albastrul mării şi cerului, împreună cu căldura soarelui o făceau să

considere că nu avea rost să se plângă şi o determinau să anticipeze că totul se va aranja odată ce vor ajunge la destinaţie.

Când au ajuns la Alexandria a constatat că într-adevăr era mult mai bine, a fost cucerită de tot ceea ce a văzut şi a uitat repede de neplăcerile prin care trecuse. Tony a dus-o repede la un hotel, iar apoi s-a dus s-o caute pe femeia pentru care străbătuse atâta drum. Într-un târziu s-a întors zâmbind şi nerăbdător să-i spună că iahtul se afla ancorat în port, dar Virginia debarcase pentru a explora oraşul şi urma să se întoarcă la cină.

— Îmi pare atât de bine pentru tine, dragule, a spus Octavia.

— Presupun că are multă lume la bord, a continuat Tony. Te voi lua la Cairo cu mine şi sunt convins că cineva, chiar dacă sunt americani, va avea grijă ca să te distrezi. Octavia ştia că el se referea la bărbaţi şi a simţit cum a fost străbătută de un fior de spaimă. Desigur, Tony nu avea cum să-şi dea seama că ei îi era frică pentru că

întâlnise atât de puţini bărbaţi în ultima vreme.

Se întreba ce le va spune şi dacă ei o vor considera plictisitoare pentru că locuise la ţară şi nu va fi la curent cu lucrurile despre care vorbeau, ei. Tony era foarte bine dispus pentru descoperise iahtul Virginiei. Octavia era convinsă că avea dreptate gândind că Tony nu era atras numai de banii americancei, ci şi de caracterul ei. La ora şase, când i se spusese că Virginia urma să se întoarcă, el o aştepta pe chei.

— Nu despacheta, îi spusese Octavia. Sper să te iau cu mine pe iaht când mă întorc. L-a ascultat şi fiind prea neliniştită pentru a se plimba prin preajma hotelului singură, a rămas în camera ei aşteptându-l pe Tony să se întoarcă.

Dar el nu s-a întors decât aproape de ora cinei. După ce a bătut la uşă şi ea i-a deschis, a observat că era foarte serios.

— Ce… este? l-a întrebat. C-ce s-a întâmplat? Tony s-a aşezat pe pat lângă ea şi i-a luat mâna în a sa.

— Nu este tocmai rău, a spus, dar – nu-ţi va place ce am să-ţi spun.

— Ce este? a întrebat Octavia neliniştită.

— Virginia s-a bucurat să mă vadă, a spus, de fapt, cred că i-a fost chiar dor de mine, dar s-a răzgândit în legătură cu călătoria către Cairo! Octavia l-a privit cu ochii mari de uimire. Ştia că, deoarece Tony nu o privea în ochi, avea să-i dea nişte veşti proaste.

— Vrea să se ducă la Constantinopol, a continuat, pentru că cineva a convins-o că este un loc care merită să fie văzut.

— Constantinopol!

— Da, şi cu toate că vrea ca eu s-o însoţesc, iahtul este atât de plin încât zice că nu este loc şi pentru tine. Tony îi vorbise cu un glas reţinut de parcă i-ar fi fost greu să-i spună toate acestea. A urmat o tăcere până ce Octavia a întrebat:

— Atunci… ce pot face… eu?

— Este destul de uşor, a spus Tony împăciuitor, va trebui să te întorci acasă!

— Acasă? a răspuns Octavia, neputând să asimileze pentru moment toate noutăţile.

— Există vapoare care pleacă de aici aproape în fiecare zi către Londra, a spus Tony, iar tu nu trebuie decât să-i spui recepţionerului să-ţi rezerve un loc. Trebuie să plec acum cu Virginia. Trebuie! Oh, Octavia, încearcă să mă înţelegi

— Trebuie să mă duc cu ea! Vrea s-o urmez, iar dacă refuz s-ar putea să n-o mai văd niciodată Mâna lui Tony i-a strâns-o pe a ei mai tare în timp ce vorbea.

— D-da... da... desigur trebuie să te duci! a zis Octavia cu un glas care nu părea să fie al ei. Fu... ăăă... eu mă voi descurca! Tony a scos un oftat adânc de uşurare.

— Ştiam eu că mă vei înţelege, a spus, iar într-o zi te voi răsplăti, îţi promit! Ştia că se gândea că o va putea face după ce se va căsători cu Virginia. Mă voi... descurca eu, a repetat ea de parcă dorea să se convingă singură.

— Spune-i recepţionerului să-ţi rezerve o

cabină pe următorul vapor, a spus Tony. Mâine pleacă unul. S-a ridicat de pe pat.

— Înţelegi, draga mea? Mă simt ca un nenorocit şi am încercat – am încercat din răsputeri să te iau cu mine, dar mi-a spus că este imposibil să mai ia o femeie la bord. Mă voi… întoarce… în Anglia.

Poate până atunci se vor liniști lucrurile, a spus Tony vag, şi-ţi voi scrie să te anunţ când ne vom putea revedea.

— Mulţumesc. A îmbrăţişat-o şi a sărutat-o.

— Eşti minunată! a spus. Nimeni nu a mai avut vreodată o soră mai bună decât tine. În timp ce vorbea şi-a scos ceasul din buzunarul vestei.

— Va trebui să mă grăbesc! a continuat. La revedere, draga mea! S-a îndreptat către uşă, iar în acelaşi timp, Octavia a strigat îngrozită.

— Tony, nu am niciun ban!

— Oh, Doamne, aproape am uitat! Am plătit hotelul iar aici uite destui bani ca să te întorci acasă. A scos câteva bancnote din portofel şi le-a

lăsat pe pat.

— Sunt douăzeci şi cinci de lire sterline, i-a spus, şi-ţi voi trimite mai mult de îndată ce voi putea. Octavia nici măcar nu s-a uitat la bani. Se lupta cu lacrimile care îi inundau ochii şi cu sentimentul că ar fi trebuit să se agaţe de el fără a-i da drumul să plece. Era înspăimântată, îngrozitor de înspăimântată de a rămâne singură.

Dar înainte ca vorbele să-i poată ajunge pe buze, înainte de a putea rosti ceva, fratele ei i-a zâmbit, a deschis uşa şi a închis-o în urma sa. L-a auzit intrând în camera alăturată şi şi-a dat seama că deja trimisese un servitor să-i ia bagajele. Şi, într-adevăr, după ce probabil s-a uitat prin cameră pentru a se asigura că nu uitase nimic, Octavia l-a auzit pe Tony plecând. Apoi a auzit doar sunetul paşilor lui care se îndepărtau grăbiţi pe coridor. Era singură, complet singură.

CAPITOLUL 2

Pentru un moment bărbatul îmbrăcat în halatul alb din prosop a stat privind-o pe

Octavia. Apoi, deoarece era tulburată, ea a rostit cu glasul slab:

— Să… cred că aţi greşit… camera!

— Sunteţi englezoaică! a exclamat bărbatul. Slavă Domnului! Am crezut că asta trebuie să fiţi de când v-am observat culoarea părului! Octavia l-a privit nedumerită, întrebându-se ce putea să-i spună sau să facă, în timp ce el s-a apropiat de pat şi a continuat şoptit:

— Mă puteţi ajuta, ca un confrate englez? Sunt disperat şi am nevoie de ajutorul dumneavoastră! Primul ei gând a fost că îi va cere bani, şi se întreba disperată cum să-i explice că nu avea cum să-l ajute, când el a adăugat:

— Probabil sună melodramatic, dar este o problemă de viaţă şi moarte, şi tocmai viaţa mea! Octavia a crezut că era probabil nebun, dar ea

continuat:

— În câteva minute vor intra în această cameră doi bărbaţi care doresc să mă omoare, dar dacă veţi fi de acord să pretindeţi că sunt soţul dumneavoastră, s-ar putea să am şansa să scap. Cu un efort supraumăn, Octavia a reuşit să spună:

— Nu... nu înţeleg... nu ştiu ce vreţi să... spuneţi!

— Atunci vă rog să faceţi cum vă spun, a zis, deoarece dacă mă denunţaţi ca impostor, vă asigur că nu vă mint spunându-vă că voi muri! Vorbea cu o voce atât de calmă încât s-a trezit crezându-l chiar împotriva instinctului său. Apoi el a adăugat:

— Cred că-i aud apropiindu-se. Întindeţi-vă pe pat de parcă aţi fi pe jumătate adormită. Octavia şi-a dat seama mai târziu că datorită glasului său autoritar l-a ascultat de parcă i-ar fi dat un ordin. În timp ce ar fi vrut să protesteze şi să refuze să facă ceea ce-i ceruse, s-a trezit întinzându-se pe perne, iar el i-a luat ziarul din mâini. O clipă mai

târziu s-a auzit zgomotul unei chei întoarse în broască şi, cu o mişcare rapidă, bărbatul a ridicat cearşaful şi s-a întins pe pat. Atunci Octavia a fost cuprinsă de dorinţa de a ţipa, dar el nu o atinsese şi în timp ce el stătea pe marginea saltelei cât mai departe de ea, şi-a dat seama că oricum îi era prea frică să facă ceva. A deschis ziarul iar când cei dai bărbaţi au intrat în cameră i-a privit peste marginea lui. Ambii erau egipteni cu înfăţişare obişnuită, unul purta un fes, iar celălalt un sacou european peste pantalonii largi tradiţionali. S-au oprit chiar în dreptul uşii pe care chelnerul o descuiase la ordinele lor, iar acesta din urmă se uita îngrijorat peste umerii lor. Fără a se grăbi, bărbatul din pat şi-a lăsat jos ziarul înainte de a spune:

— Ce este? Ce doriţi? Cei doi bărbaţi au cercetat camera cu privirea de parcă ar fi suspectat că cineva se ascundea acolo, dar încăperea era puţin mobilată şi nu exista niciun loc în care s-ar fi putut ascunde cineva. Apoi unul

dintre ei a întrebat:

— Sunteţi englezi?

— Da, suntem englezi, a răspuns bărbatul din pat, şi aş vrea să ştiu cine v-a dat dreptul să ne interogaţi şi să intraţi în camera noastră fără a bate măcar la uşă. Bărbaţii nu au răspuns, dar au continuat să-l fixeze cu privirea încărcată de suspiciune. Deodată, de parcă l-ar fi enervat, bărbatul din pat a continuat:

— Iar acum că mă gândesc mai bine este de netolerat şi să fiţi siguri că voi reclama directorului hotelului! S-a uitat spre Octavia în timp ce a adăugat:

— Soţia mea este obosită şi nu doresc să fie deranjată. Vă invit să plecaţi imediat! Felul în care vorbise şi siguranţa glasului i-a impresionat pe bărbaţi poate mai mult decât cuvintele rostite. S-au uitat unul la celălalt, iar apoi, de parcă şi-ar fi dat seama că greşiseră, cel care vorbise mai devreme, a spus:

— Scuzele mele, Domnule! Am crezut că este

altcineva în camera aceasta.

Nu au mai aşteptat ca bărbatul din pat să răspundă, s-au întors, au ieşit pe coridor şi l-au aşteptat pe chelner să închidă uşa în urma lor. Bărbatul din pat a rămas nemişcat şi în timp ce Octavia s-a ridicat şi se pregătea să-l întrebe ceva, el şi-a dus degetul la buze. Şi-a dat seama că el era atent la zgomotele de afară, iar după câteva secunde a auzit sunetul unor paşi care se îndepărtau şi şi-a dat seama că cei doi bărbaţi rămăseseră să asculte la uşa lor. Numai atunci bărbatul a coborât din patul ei şi întinzând cearşaful şi pătura a spus:

— Pot doar să vă mulţumesc din adâncul inimii mele! Aţi fost extraordinară.

— Chiar v-ar fi… omorât?

— Dacă aş fi fost singur, ar fi făcut-o pe loc. Deoarece eraţi de faţă dumneavoastră şi chelnerul, m-ar fi luat „pentru interogare” şi, ceva mai târziu, aş fi fost găsit zăcând mort pe o alee întunecoasă sau plutind pe mare.

— I-a scăpat o mică exclamaţie de groază înainte de a reuşi să-l întrebe:

— De ce? Ce aţi… făcut?

— Nimic criminal, vă asigur, a răspuns, şi vreau să mă credeţi, pentru că tot mai am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Stând în pat cu părul căzându-i pe umeri, cu ochii încă mari şi încărcaţi de spaimă, Octavia părea foarte copilăroasă. Apoi bărbatul care o privea a rostit cu un glas deodată foarte fermecător:

— Îmi dau seama că vă cer foarte mult, dar din moment ce nu doresc să-mi asum riscuri inutile şi în acelaşi timp sunt convins că tot mă urmăresc, nu-mi pot recupera hainele fără ajutorul dumneavoastră.

— Hainele… dumneavoastră?

— Am intrat în hotel pe fereastra băii, a explicat bărbatul, şi acolo am avut norocul să descopăr acest halat. Octavia a zâmbit timid înainte de a spune:

— De obicei este un halat în baia de vis-à-vis.

— Norocul meu, a răspuns. Mi-am ascuns hainele pe care le purtam în spatele căzii, astfel încât să nu poată fi descoperite decât dacă sunt căutate.

— Şi aţi vrea… că eu… să le aduc? Bărbatul s-a aşezat pe pat ca s-o privească mai bine.

— Ceea ce aş vrea să faceţi, dacă sunteţi atât de drăguţă a spus, este să mergeţi la baie peste câteva minute şi să faceţi o baie de parcă așa faceţi de obicei.

— Într-adevăr aşa fac! a murmurat Octavia.

— Apoi, când vă întoarceţi aici, puneţi hainele mele pe mână şi acoperiţi-le bine cu un prosop pentru ca nimeni să nu-şi dea seama ce aveţi sub el.

— Dar cât… cât timp vor… urmări? Bărbatul a ridicat din umeri.

— Timpul, după cum presupun că ştiţi, nu este important în Orient. Ştiu că am intrat în hotel pe acest etaj, iar după ce au cercetat toate

dormitoarele fără a mă găsi, sper că vor considera că am reuşit să le scap. Dar nu voi putea fi sigur decât după ce într-adevăr scap nevătămat! Deoarece o înspăimânta gândul că ar putea fi omorât, cu toate că el îi vorbea destul de calm, Octavia s-a cutremurat.

Apoi a spus impulsiv:

— Vă voi ajuta, dar… dacă fac ceva greşit… şi fără să vreau vă dau de gol? Bărbatul i-a zâmbit şi chipul i s-a transformat.

— Nu cred că veţi face asta. Ar fi trebuit să ştiu că norocul mă va aduce în faţa cuiva ca dumneavoastră, sunt convins că nu mă veţi da de gol!

— Dar trebuie să existe un motiv… ceva ce aţi făcut, a spus Octavia, pentru care bărbaţi ca aceia… doresc să… vă ucidă!

— Este o poveste lungă, a răspuns, bărbatul şi deoarece doresc să plec cât mai curând posibil, vă rog, dacă sunteţi atât de amabilă, să mă ajutaţi şi să lăsaţi explicaţiile pentru când vom avea mai

mult timp. În timp ce vorbea s-a auzit un ciocănit la uşă şi amândoi au înlemnit. Bărbatul a privit-o pe Octavia – iar ea şi-a dat seama că o avertiza – înainte de a spune:

— Poftiţi înăuntru! S-a auzit cheia care s-a întors în broască, apoi uşa s-a deschis şi a apărut acelaşi chelner care adusese micul dejun Octaviei, aducând acum ceea ce bărbatul comandase când intrase în cameră.

— A, micul dejun! a exclamat. Ce bine! îmi este foarte foame!

— A indicat chelnerului o măsuţă rotundă din răchită împletită care era aşezată lângă fereastră. În timp ce chelnerul aşeza tava pe masă, bărbatul i-a zis Octaviei:

— Ai ceva mărunţiș, draga mea?

— Da… desigur, a răspuns ea grăbită. S-a uitat la geanta care se afla pe măsuţa de toaletă, iar bărbaul i-a adus-o. A deschis-o şi a găsit în portmoneu monezile egiptene pe care Tony i le dăduse după ce achitase trăsura care-i adusese

din port. I-a dat una din monezi bărbatului, iar acesta i-a dat-o chelnerului, care aplecându-se şi spunând „Mulţumesc Domnule, mulţumesc!” a ieşit din cameră, Numai după ce a plecat, bărbatul i-a spus:

— Scuzaţi-mă că am fost nevoit să împrumut bani de la dumneavoastră, dar am în buzunar numai bancnote mari şi am considerat că n-ar fi fost bine ca el să vadă.

— Da, desigur, a aprobat Octavia. Bărbatul s-a uitat la mâncarea aranjată pe tavă şi a spus:

— Deoarece nu am mâncat nimic, de ieri, îmi este foarte foame… Aşa că propun să mă aşez la masă cu spatele la dumneavoastră astfel încât să puteţi să vă ridicaţi din pat şi să mergeţi la baie fără a vă jena.

— Mulţumesc.

În timp ce vorbea, Octavia şi-a dat seama, că el preluase în totalitate comanda asupra ei. Avea sentimentul că nu mai avea voinţă proprie, ci doar executa exact ceea ce-i spunea de parcă ar fi fost

o marionetă, iar el trăgea sforile.

Bărbatul s-a aşezat la masă, iar după ce şi-a turnat cafea în ceaşcă a început să mănânce cu atâta poftă încât Octavia şi-a dat seama că nu glumise spunând cât de foame îi era. S-a dat jos din pat şi şi-a luat din dulap halatul pe „care-l scosese din valiză cu o seară în urmă. În timp ce l-a îmbrăcat, a încălţat o pereche de papuci de casă uzaţi. Apoi şi-a luat trusa de baie în care-şi pusese buretele, prosopelul pentru faţă, un săpun, periuţa de dinţi şi o cutiuţă cu praf pentru dinţi, iar apoi s-a îndreptat către uşă. Simţea nevoia să spună ceva, dar bărbatul care mânca lângă fereastră părea să fi uitat de existenţa ei. După o privire timidă către el, a ieşit din cameră și a traversat coridorul până la baie. Se simţea straniu ştiind că cineva ar putea-o urmări şi poate chiar asculta pentru a-și da seama dacă a deschis robineţii. A umplut baia pe trei sferturi cu apă puţin călduţă. Aerul era foarte cald şi voia să se răcorească. S-a gândit că dacă s-ar lungi în cada cu apă s-ar simţi

mai relaxată şi mai liniştită. Apoi, în timp ce stătea în cadă, şi-a dat seama că această situaţie extraordinară semăna cu acţiunea unei cărţi, şi nicidecum nu părea reală. Cum şi-ar fi putut imagina ea vreodată că se va găsi implicată într-una din dramele disperate despre care auzea că se petreceau în ţări străine, dar care nu păreau să aibă nicio legătură cu englezii? De ce, se întreba, era acest englez urmărit de nişte egipteni care evident nu erau poliţişti şi care păreau a fi oameni foarte neplăcuţi? Ce făcuse el oare? Desigur nu avuseseră dreptul să deschidă camerele hotelului fără permisiunea conducerii. Totul părea un vis straniu şi de nepătruns. Spera ca înainte de a pleca bărbatul care intrase în camera ei îi va da mai multe detalii. Dacă nu, considera că nu i se va stinge niciodată curiozitatea mai ales ca probabil nu va avea şansa să afle sfârşitul poveștii.

A stat în baie mai puţin decât de obicei, iar când a ieşit s-a uscat cu grijă.

Observase prosopul folosit de pe podeaua băii

şi cu toate că a mai luat unul de pe raft, tot mai rămăseseră două nefolosite. Numai după ce şi-a pus cămaşa de noapte şi capotul s-a uitat în spatele căzii. Când şi-a pus prima dată mâna între cadă şi perete a crezut că fie el o minţise, fie hainele lui fuseseră deja luate de acolo. Apoi, după ce a căutat mai jos, le-a descoperit şi le-a dat afară din ascunzătoare. Erau o pereche de pantaloni, o cămaşă şi o pereche de espadrile albe din canava de tipul celor folosite de englezi când jucau tenis, sau poate în căldura Egiptului pentru mers, pentru că erau mult mai confortabile decât încălţămintea din piele. A pus cămaşa şi pantalonii pe braţ aşa cum îi spusese el, apoi ţinând espadrilele în mână, le-a acoperit cu un prosop curat, având grijă să le mascheze bine. Avea totuşi impresia că părea cam voluminos şi a fost bucuroasă că din baie până la camera ei erau doar câţiva paşi. Nu se gândise să-şi ia cheia, aşa că a bătut la uşă, gândindu-se că părea mai natural dacă ar fi fost soţia bărbatului ca el să-i deschidă uşa. Probabil o aştepta, pentru

că imediat a deschis uşa şi i-a spus destul de tare pentru a fi auzit:

— A fost bună baia, draga mea? Sunt convins că te simţi mai bine acum. După ce a intrat în cameră, a închis uşa şi a întrebat-o cu alt glas:

— Eram sigur că mă veţi ajuta. Aţi observat pe cineva prin jur?

— Nu, nimeni, a răspuns Octavia, dar m-am gândit că n-ar fi bine să mă uit în jur de parcă m-aş fi aşteptat să mă urmărească cineva.

— Foarte inteligent. Şi-a luat hainele, iar ea a observat că mâncase tot, inclusiv toate chiflele care-i fuseseră aduse iar cele două farfurioare care fuseseră pline cu unt şi gem erau şi ele goale. Apoi şi-a dat dintr-odată seama că-şi lăsase geanta pe pat. Nu se gândesc deloc la ea până în acel moment. Cu o teamă care-i pătrunse ca un pumnal în inimă, s-a întrebat dacă bărbatul necunoscut nu profitase de ocazia pe care ea i-o oferise atât de uşor de a-i fura banii pe care îi lăsase Tony. Avea dorinţa sălbatică să-şi înşface geanta şi să se uite

înăuntru pentru a afla ce-i mai rău, dacă aşa era. Apoi şi-a zis că dacă era cu adevărat hoţ, atunci ar fi fost stupid şi poate periculos dacă ar fi făcut aşa. Nu a spus nimic, dar într-un mod inexplicabil, el probabil îi citise gândurile, pentru că a zis dintr-odată:

— Vă asigur că orice altceva aş fi, nu sunt un hoţ. Nu m-aş purta niciodată atât de urât faţă de cineva care m-a ajutat atât de mult cât m-aţi ajutat dumneavoastră. Glasul său a făcut-o pe Octavia să se îmbujoreze şi ea i-a răspuns incoerent:

— Eu... eu nu... v-am acuzat... că aţi fi aşa ceva...

— Nu, dar asta aţi gândit.

— Cum... de... ştiţi?

— Să zicem că ochii dumneavoastră sunt foarte elocvenţi!

— Îmi pare rău că aşa ceva mi-a putut trece prin gând, a spus ea, dar toţi banii pe care-i am pe lumea aceasta se află în poşeta aceea... şi probabil că am fost foarte nesăbuită să nu o iau cu mine.

— Foarte nesăbuit! a fost de acord bărbatul. Trebuie să învăţaţi că în Egipt, şi de fapt în orice ţară străină, nu trebuie să vă lăsaţi banii în cameră. Vorbise pe un ton sever, de parcă ar fi făcut observaţie unui copil, iar Octavia a simţit nevoia să se scuze:

— Eu… eu n-am mai fost niciodată… într-o ţară străină, şi totul mă face să-mi…

dau seama cât de… ignorantă sunt.

— Spuneţi că toţi banii pe care-i aveţi sunt în geanta aceasta? a întrebat bărbatul. Ea a dat din cap.

— Nu pare să fie o sumă prea mare, a observat el.

— Este destul ca să mă întorc acasă.

— În Anglia?

— Acolo trebuie să ajung. Glasul ei îi trădase disperarea, iar el a întrebat-o:

— Dar totuşi abia aţi sosit!

— D de unde ştiţi?

— Am fost instruit să fiu atent, i-a răspuns, şi

am observat că nu v-aţi despachetat încă cufărul şi, după etichetă, aţi călătorit cu vaporul. Da, noi am, sosit… ieri.

— Noi? Monosilaba era dură. A urmat o scurtă pauză.

— Fratele… meu… a venit cu mine… dar el… a trebuit să plece… pe neaşteptate la… Constantinopol. Deoarece Octaviei îi era jenă să explice de ce era singură, iar în retrospectivă comportamentul lui Tony părea reprobabil, a ezitat înainte de a-i oferi această explicaţie şi nu l-a privit. Astfel, nu a observat privirea cinică de înţelegere din ochii lui, şi nu şi-a dat seama că el nu crezuse că acel Tony despre care vorbea ea era cu adevărat fratele ei.

— Câţi bani v-a lăsat pentru călătorie? Fiind o întrebare directă şi deoarece nu credea că i-ar putea spune să-şi vadă de problemele lui, Octavia i-a spus adevărul.

— Am douăzeci şi cinci de lire sterline. Sunt suficiente? El şi-a dat seama din felul în care

rostise ultima întrebare că era îngrijorată, şi de fapt nu avea nici cea mai vagă idee despre cât costa un bilet până în Anglia.

— Depinde de cum doriţi să călătoriţi, a răspuns, dar presupun că este suficient. Octavia a făcut ochii mari înainte de a reuşi să spună:

— Trebuie să fie! Iar Tony mi-a spus că trebuie să vorbesc, cu recepţionerul să-mi rezerve o cabină pe vaporul care se întoarce astăzi în Anglia… iar după ce mă îmbrac… trebuie să cobor să vorbesc cu el.

— Am o idee mai bună care s-ar putea să vă fie de mai mult folos, a spus bărbatul, dar mai întâi ar trebui ca amândoi să ne îmbrăcăm.

— Da, desigur, a zis Octavia. Apoi s-a îmbujorat, ruşinată că erau amândoi în hainele pentru noapte.

— Din moment ce nu vreau să fiu văzut, a continuat bărbatul, propun să vă luaţi hainele şi să vă întoarceţi în baie de parcă aţi fi uitat ceva. Puneţi-vă acolo totul în afară de rochie, iar până

vă întoarceţi voi fi îmbrăcat mai respectabil.

Părea o soluţie rezonabilă, aşa că Octavia a zâmbit şi, sperând că el nu o privea, şi-a luat lenjeria de corp de pe scaunul unde o lăsase în seara precedentă.

Şi-a luat combinezonul din dulap şi a lăsat acolo rochia pe care o purtase la sosire şi care era de fapt singura mai frumoasă din toată garderoba ei. Apoi le-a acoperit cu un prosop şi s-a îndreptat către uşă. Chiar când era gata să deschidă uşa, bărbatul a spus:

— Aţi uitat ceva.

— Geanta mea?

— V-am spus să nu o lăsaţi, ci să o luaţi întotdeauna cu dumneavoastră când vă aflaţi într-o ţară străină. Tocmai ar fi vrut să-i spună că are încredere în el, când i-a venit o idee şi cu un mic strigăt a spus:

— Nu plecaţi… când voi fi în baie? Veţi fi aici când mă voi întoarce?

— Aţi vrea să fiu?

— Oh, da, vă rog! Vreau să vă întreb atâtea, şi poate mă... veţi putea... sfătui în legătură cu... vaporul. Nu-şi dădea seama de ce-i cerea aşa ceva dar dintr-odată, orice ar fi făcut, oricât de neobişnuit ar fi, avea sentimentul că i-ar fi mai bine vorbind cu el decât să rămână singură.

În plus, cei doi egipteni care intraseră în camera lor o făcuseră să-i fie frică.

Şi-a dat seama că nu avea pe nimeni căruia să-i poată cere un sfat în acest mare port care era Alexandria, era un lucru care-i inspira groază. Deoarece el era cel puţin englez şi vorbeau aceeaşi limbă, nu voia să se despartă de acest străin.

A crezut că a privit-o mustrător înainte de a-i zice:

— Vă promit că voi fi aici când vă veţi întoarce. I-a dăruit un zâmbet care a făcut-o să arate şi mai tânără decât era.

— Atunci, aveţi grijă de geanta mea, a spus ieşind din cameră şi îndreptându-se către baie. În

câteva minute şi-a pus lenjeria de corp şi şi-a îmbrăcat din nou halatul. Apoi s-a grăbit înapoi şi a descoperit că bărbatul se schimbase într-un mod pe care nu şi-l putea explica. Acum părea să aibă şi mai multă autoritate şi să fie şi mai masculin decât înainte. Când i-a întâlnit ochii, a simţit cum obrajii i-au luat foc.

— Ce repede v-aţi îmbrăcat! a spus. Iar eu am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Ce s-a… întâmplat?

— Nimic mai rău decât cămaşa mea care arată groaznic şi nu ştiu cum aş putea s-o curăţ. Burlanul pe care alunecase fusese desigur foarte murdar, pentru că în timp ce pantalonii subţiri din bumbac rezistaseră încercării, partea din faţă a cămăşii sale era murdară într-un mod ce putea fi foarte revelator pentru cei ce-l urmăreau. S-a uitat un moment la cămaşă, întrebându-se cât de mult timp ar fi trebuit ca să se usuce dacă ar fi spălat-o, dar apoi i-a venit o idee.

Cu o zi înainte de ajunge în port, Tony venise

în cabina ei cu o cămaşă în mână.

— Am pierdut doi nasturi de la cămaşa aceasta, îi spusese.

— Îi mai ai? întrebase Octavia. El dăduse din cap.

— Probabil s-au pierdut la spălat.

— Atunci nu prea am ce să cos în locul lor, nu-i aşa? Va trebui să cumpărăm câţiva nasturi după ce ajungem în Alexandria.

— Da, desigur, îi spusese Tony. Să-mi aduci aminte! Dar ea uitase de cămaşă în viteza plecării lui. Însă, cel puţin cămaşa era curată şi nu va atrage atenţia celor care doreau să-l ucidă pe bărbatul care urma s-o poarte.

— Cred că pot rezolva această problemă, i-a spus. A deschis cufărul şi a găsit, aşa cum îşi amintise, cămaşa lui Tony. A scos-o şi şi-a găsit şi trusa de cusut în care avea ace, aţă, degetar şi foarfece.

— Uitaţi ce voi face, a continuat, voi scoate doi nasturi de la cămaşa dumneavoastră şi-i voi coase

pe aceasta. A avut impresia că el mai aştepta o explicaţie, aşa că a adăugat:

— Fratele meu mi-a dat-o pentru că pierduse doi nasturi, şi-mi ceruse să-i înlocuiesc. Din nou, nu şi-a dat seama că bărbatul a privit-o cu scepticism când i-a vorbit despre fratele ei. El a spus cu glas tare:

— Vă sunt recunoscător că sunteţi din nou un înger păzitor! Şi-a scos cămaşa, iar Octavia ruşinată nu l-a privit. De parcă ar fi înţeles sentimentele ei, el şi-a pus pe umeri halatul. Apoi a privit cum Octavia a tăiat doi nasturi de la cămaşa lui şi i-a cusut repede pe cea a lui Tony. În timp ce i-a dat-o înapoi, el a spus:

— Deoarece am plecat în ceea ce s-ar putea, numi grabă, mă întrebam dacă nu cumva aveţi ceva în cufăr care ar putea înlocui o cravată?

— Da, cred că am ceva, a răspuns Octavia. S-a uitat în raftul de deasupra hainelor din cufăr şi a găsit un cordon din satin închis, pe care-l făcuse pentru una din rochii. I-a dat-o şi el i-a spus:

— Este perfectă, dar s-ar putea să fie prea lungă.

— În acest caz va trebui s-o tăiem, în timp ce a vorbit i-a trecut prin gând că ar fi păcat să strice cordonul, dar că ar fi fost urât din partea ei să nu i-o ofere mai ales că s-ar putea să joace un rol important pentru a-i salva viaţa.

Bărbatul a îmbrăcat cămaşa, şi-a băgat-o în pantalonii care aveau o curea în jurul taliei, apoi s-a dus în faţa oglinzii şi a aranjat expert cravata la gât. Era prea lungă, aşa că fără a spune nimic, Octavia i-a înmânat foarfecele.

— Am să vă cumpăr unul nou, i-a spus bărbatul, dar acum, puneţi-vă rochia. Vreau să vă vorbesc. În timp ce a vorbit s-a îndreptat către fereastră şi s-a aşezat cu spatele la cameră, iar ea şi-a dat seama că fusese plin de tact.

Şi-a scos rochia din dulap, a îmbrăcat-o, iar apoi a realizat că avea părul tot răsfirat pe umeri. Fără a-i spune că s-a îmbrăcat, s-a aşezat pe scaunul din faţa oglinzii şi împletindu-şi părul într-

o coadă groasă, l-a aranjat într-un coc la baza gâtului. Bărbatul care între timp se întorsese să o urmărească cu privirea, ştia că acest stil era ultima modă introdusă de stilistul american Charles Dana Gibson. Acesta realizase o serie de schiţe care au încântat toate tinerele americane, iar acum se răspândiseră şi prin Europa. După ce şi-a aranjat părul, Octavia s-a întors către el:

— Acum sunt gata, ce doreaţi să-mi spuneţi? Se aşteptase să-i explice situaţia în care se afla şi ce o produsese. Dar în loc de aşa ceva, el s-a aşezat pe marginea patului înainte de a o întreba:

— Este foarte important să vă întoarceţi în Anglia? Octavia a negat dând din cap.

— Nu, şi nici nu mi-am imaginat că voi fi nevoită să mă întorc… imediat după sosire.

— Atunci de ce trebuie să vă întoarceţi?

— Credeam că aţi înţeles. Pentru că… nu am bani şi… nicio cunoştinţă. Nu pot rămâne aici singură.

— Nu, desigur că nu, a fost el de acord, şi de

aceea am o propunere pentru dumneavoastră. Nu era ceea ce se aştepta să audă, aşa că a întrebat:

— Ce… propunere?

— Deoarece sunteţi atât de inteligentă, şi deoarece m-aţi ajutat deja, sunt pregătit, dacă sunteţi interesată, să vă ofer douăzeci de lire pe săptămână pentru a lucra pentru mine.

— Să… lucrez pentru dumneavoastră? Dar… cum? Nu i-a răspuns, iar ea a exclamat:

— Dar, douăzeci de lire este mult prea mult! N-aş putea câştiga chiar atât de mult! El a râs.

— Asta nu ar trebui să spuneţi până nu aflaţi ce vreau să faceţi. Este o mare greşeală să vă subestimaţi.

— Nu doresc… aşa ceva, a spus Octavia, dar trebuie să vă spun adevărul… nu am niciun fel de calificare, iar din acest motiv nu văd curm aş putea câştiga ceva.

— După cum am mai spus, a continuat bărbatul, sunteţi inteligentă, aveţi o minte iute şi desigur sunteţi de încredere într-o situaţie limită.

Octaviei i-a scăpat un mic râs. Mulţumesc pentru toate aceste complimente, dar am sentimentul că ele nu valorează prea mult în numerar. Pentru mine, da! S-a uitat la el de parcă i-ar fi venit greu să-l creadă, apoi a continuat:

— Chiar… îmi oferiţi atâţia bani pentru a… lucra pentru dumneavoastră?

— Da!

— Dar… nu mi-aţi spus ce aţi vrea să fac. Dacă doriţi să fiu secretara dumneavoastră… trebuie să vă spun că nu ştiu să bat la maşină, nu sunt prea bună nici la aritmetică şi nici la ortografie! El a râs din nou.

— Sunteţi foarte onestă, ceea ce este o greşeală dacă doriţi să vă angajaţi. Ar trebui să încercaţi să convingeţi persoana care vrea să vă angajeze că aţi fi indispensabilă.

— Dar cum pot aşa ceva fără a spune o mulţime de minciuni care ar fi descoperite din prima zi de lucru?

— Depinde de ce muncă este vorbă.

— Atunci vă rog spuneţi-mi cum aş putea lucra pentru dumneavoastră.

— V-ar place să lucraţi pentru mine?

— Orice ar fi mai bine decât să mă întorc în Anglia! s-a grăbit Octavia să spună. Apoi s-a oprit.

— A sunat foarte nepoliticos, a adăugat, şi nu am vrut să se… înţeleagă aşa. Doar că sunt… situaţii în Anglia pe care ar trebui să le… înfrunt şi care ar fi tot atât de… înfricoşătoare ca a rămâne aici… singură. În timp ce vorbea se gândea că ar fi oribil să înfrunte, fără sprijinul lui Tony, furia creditorilor tatălui ei şi neplăcerea revederii rudelor.

— Dacă aşa simţiţi, atunci vă va fi destul de uşor să-mi acceptaţi propunerea!

— Spuneţi-mi despre ce este vorba. El i-a zâmbit.

— După toate cele petrecute, cred că ar trebui mai întâi să ne prezentăm. Cum vă numiţi?

— Octavia Birke. În timp ce şi-a rostit numele, Octavia s-a gândit că poate a greşit şi că a fost mai

prudent să-i fi dat un nume fals. Apoi şi-a dat seama că nu exista nicio posibilitate ca el să o recunoască sau să suspecteze că tatăl ei fusese nobil. Cu siguranţă considera că o domnişoară bine crescută nu avea ce căuta singură într-un hotel din Alexandria.

— Îmi place numele Octavia, a remarcat bărbatul, şi nu l-am mai întâlnit până acum.

— Am fost botezată cu numele bunicii şi întotdeauna am considerat-o nedrept că trebuie să port povara unui nume care surprinde pe toată lumea.

— Este tot atât de unic cum sunteţi şi dumneavoastră. A avut impresia pentru un moment că-i făcuse un compliment. Apoi când a continuat pe un ton rece şi impersonal, a presupus că el se referea doar la circumstanţele în care s-au cunoscut, şi nu la persoana ei.

— Eu mă numesc, a spus el, Kane Gordon! Octavia a lăsat să-i scape un mic râs.

— Kane este un nume tot atât de neobişnuit ca

al meu!

— Este de fapt celtic, a răspuns, şi aşa cum dumneavoastră aţi fost botezată după o rudă, tot aşa mi s-a întâmplat şi mie.

— Ceea ce face ca noi să avem cel puţin un lucru în comun.

— Cred că deja mai sunt şi altele, a spus Kane. Acum trebuie să mă ascultaţi cu mare atenţie.

— Da… desigur. A întors scaunul pe care stătea în faţa oglinzii astfel încât se afla acum cu faţa spre el, în timp ce el era aşezat pe pat.

— Ceea ce vă voi întreba, a spus Kane, este dacă sunteţi pregătită să mă ajutaţi ca până acum, continuând să-mi fiţi „soţie” până ce voi părăsi Alexandria şi voi ajunge la Cairo.

Octavia a făcut ochii mari, dar, nu a zis nimic, iar el a continuat:

— După ce vom ajunge acolo vei fi în mai mare siguranţă şi vei putea să continui să lucrezi pentru mine într-o altă capacitate, dar nu pot fi sigur care va fi aceasta decât după ce voi scăpa de oamenii

pe care tocmai i-ai văzut.

— Crezi că-şi vor da seama că sunteţi cel pe care-l caută?

— Mi-ar plăcea să ştiu răspunsul la această întrebare, a zis Kane, dar sunt convins că mă vor urmări, sau mai bine zis ne vor urmări, până ce plecăm din Alexandria. Apoi s-ar putea fie să caute în altă parte, fie să continue să mă urmărească.

— Nu mi-aţi spus încă... de ce vor să... vă ucidă.

— Aceasta, aşa cum v-am mai spus, este o poveste foarte lungă, a spus Kane. Ceea ce ar fi mai bine, şi sunt sigur că veţi fi de acord, este să plecăm imediat de aici şi să prindem primul tren către Cairo. Iar acolo, dacă nu vom fi urmăriţi, vom avea suficient timp să respirăm şi să ne facem planuri pentru viitor. Octavia a tras aer în piept.

— Şi chiar... doriţi să vin şi... eu?

— Aş zice că sunteţi mascota mea. Iar dacă sunteţi cu mine, voi fi cel puţin cu 50% mai în

siguranţă decât dacă aş pleca singur.

— În acest caz, desigur că voi veni cu dumneavoastră.

— Sunteţi sigură?

— Aş vrea să vă pot ajuta, şi vă rog… nu este nevoie… să mă plătiţi atât de mult cât… mi-aţi oferit mai înainte.

— Ceea ce vă plătesc este insuficient privit prin prisma curajului de care aţi dat dovadă, şi vă voi rămâne îndatorat.

— Dumneavoastră m-aţi salvat de a fi nevoită să mă întorc… direct în Anglia, Octavia a spus cu glas scăzut. Era convinsă că Tony n-ar fi fost de acord cu hotărârea ei. Dar, la urma urmei, din vina lui rămăsese singură – şi intrase în această dramă stranie şi oarecum înfiorătoare pe care nu o înţelegea, dar care ar fi putut conduce la uciderea unui englez.

— Sunt foarte onorat, Octavia, pentru că aveţi încredere în mine, îi spunea Kane.

„Are dreptate”, şi-a spus Octavia. Avea cu

adevărat încredere în el.

Avea ceva care îi inspira încredere, cu toate că prudenţa o îndemna să-i spună încă mii de alte întrebări înainte de a fi de acord să facă ceva. El s-a ridicat în picioare.

— Acum suntem amândoi gata să plecăm din hotel, a spus, şi vreau să coborâţi împreună cu mine, iar eu voi trimite un portar să vă aducă cufărul.

Octavia l-a privit.

— Am o idee, a spus, şi sper să nu mă credeţi impertinentă.

— Nu mi-aţi putea spune nimic ce ar putea fi considerat impertinent, i-a răspuns

Kane cu convingere.

— Cred că… din moment ce aţi spus că vom călători cu trenul până la Cairo… că nu sunteţi… îmbrăcat corespunzător, a spus ezitant.

— Cu alte cuvinte, vreţi să spuneţi că nu am sacou? a răspuns Kane. A dat din cap afirmativ.

— Mă gândeam că… dacă aţi duce un sacou pe

mână… ar arăta de parcă ar fi al dumneavoastră… dar că este prea cald pentru a-l îmbrăca. Kane i-a zâmbit.

Am spus că sunteţi inteligentă, şi aş vrea să vă spun că meritaţi fiecare penny din salariul pe care vi l-am oferit!

— Aş vrea să cred că este adevărat, a răspuns Octavia, dar tot cred că aţi fost mult prea generos.

— Vom discuta despre aceasta mai târziu, a spus Kane. Vă rog să-mi daţi sacoul pe care ziceaţi să-l iau. Octavia s-a uitat la cufăr. Şi-a amintit că îşi împachetase costumul de călărie. Era vechi şi foarte uzat pentru că de fapt fusese al mamei ei, iar ea-l purtase după ce crescuse prea mare pentru a-l mai purta pe al ei din copilărie. Dar fusese făcut pe comandă la un croitor de primă clasă şi, deoarece stofa era foarte bună şi avea o linie severă, putea trece uşor ca sacou bărbătesc.

I l-a întins, lui Kane şi şi-a dat seama că era încântat. Apoi, după ce a pus cămaşa lui în cufăr, l-a închis şi şi-a pus boneta mică pe care o folosea

în călătorie, legându-şi bentiţele sub bărbie. După ce a terminat, şi-a dat seama că arătau ca o pereche de călători englezi obişnuiţi, ca toţi cei ce puteau fi văzuţi în gările şi porturile mai mari din lumea întreagă. În timp ce Kane s-a îndreptat către uşă, a spus:

— Fratele meu a achitat camera înainte de a pleca.

— În acest caz, totul este destul de uşor, a răspuns Kane. Dacă ne va întreba cineva, ceea ce nu cred că va fi cazul, voi spune doar că am sosit în dimineaţa aceasta pentru a te întâlni. Oricum, se obişnuieşte ca în Alexandria să nu se stea mai mult de una sau două nopţi, pentru că turiştii sunt nerăbdători să ajungă fie la Cairo fie pe unul din vapoarele ancorate în port. Octavia şi-a luat geanta.

Îndreptându-se spre uşă, a realizat că se avânta într-o misterioasă şi incredibilă aventura. Comportamentul ei ar putea fi reprobabil, dar dacă ar fi refuzat, era convinsă că ar fi regretat tot

restul vieţii. De parcă Kane i-ar fi citit din nou gândurile, i-a spus în timp ce-i ţinea uşa deschisă:

— Sunteţi foarte curajoasă şi îi mulţumesc Destinului, sau zeilor, că am fost binecuvânt! cu norocul de a vă întâlni!

CAPITOLUL 3

Spre uşurarea Octaviei, nu au întâmpinat nicio dificultate la ieşirea din hotel. Recepţionerul le-a confirmat că Tony achitase nota de plată înainte de a pleca şi nu a comentat prezenţa lui Kane, probabil considerând un lucru normal că cineva a venit s-o însoţească. Au părăsit hotelul într-o trăsură închiriată care era condusă cu atâta lipsă de prudenţă prin circulaţia intensă încât Octavia s-a minunat că nu au călcat niciun copil sau căţel sau vreunul din bărbaţii în tarboosh care păreau *hotă să fie accidentaţi*. Când au ajuns pe o stradă îngustă cu magazine pe ambele laturi, Kane i-a spus vizitiului să oprească, iar Octaviei:

— Nu voi sta mult. Fără a mai da nicio altă explicaţie, a coborât din trăsură şi a intrat într-unul din magazine. Nu părea să aibă mărfuri costisitoare nici variate, iar ea se întreba ce căuta el într-un astfel de magazin. De îndată ce au oprit, câţiva copii jerpeliţi cu mâinile întinse au alergat

până la trăsură, cerşind cu glasuri plângăcioase bacşiş. Deoarece unii dintre ei arătau mult prea slabi şi amărâţi, Octavia le-a dat celelalte piastre din cupru pe care le mai avea în geantă.

Cu toate că păreau încântaţi de generozitatea ei, a observat că unii dintre cei cărora le dăduse deja o monedă se întorceau din nou sperând că nu vor fi recunoscuţi. Tocmai când începuse să se îngrijoreze pentru Kane, el a ieşit din magazin ducând sub braţ un pachet voluminos. S-a urcat din nou în trăsură şi a aşezat pachetul pe bancheta din faţă. Dar în timp ce şi-au continuat călătoria, nu i-a spus ce cumpărase, iar cum ea n-a vrut să fie considerată impertinentă, nu a pus întrebări. Au ajuns la gară şi deoarece se uita curioasă în jur, Octavia nu a auzit ce a cerut Kane la casa de bilete. I s-a părut că a durat foarte mult, ceea ce i-a adus aminte de ceea ce zicea tatăl ei – străinii au întotdeauna nevoie de mult mai mult timp să rezolve o problemă, pentru că chiar şi cei mai buni dintre ei sunt prea volubili. Când, în

sfârşit, Kane i s-a alăturat, i-a spus:

— Avem noroc! Este un tren care pleacă într-un sfert de oră! A simţit nota de uşurare din glasul lui, şi şi-a dat seama că presupunea că sunt urmăriţi în continuare. S-au grăbit spre platformă şi, spre surpriza ei, i-a găsit un loc într-un compartiment de clasa întâi. Presupusese că vor călători cu clasa a doua, aşa cum făcuse şi cu Tony. Însă aprecia confortul compartimentului, cu toate că nu exista coridor şi presupunea că vagoanele erau foarte vechi. Kane avusese grijă ca să fie urcat cufărul ei în vagonul pentru bagaje, iar când s-a întors la compartimentul ei a închis uşa şi s-a aşezat în dreptul ferestrei arborând o mină agresivă pentru a descuraja alţi pasageri care ar fi dorit să li se alăture;

Apoi, printre nori de aburi şi scârţâit de roţi, trenul a început să se îndepărteze de gară.

— Se pare că nu sunt mulţi pasageri care călătoresc ca noi! a observat Octavia zâmbind.

— Au luat expresul care a plecat cu puţin timp

înainte de a ajunge noi la gară, a explicat Kane. Totuşi, cu toate că acest tren nu este tot atât de rapid, sper că ne va aduce la destinaţie în mai multă siguranţă. A înţeles că presupunea că cei doi bărbaţi care-l urmăreau s-ar fi aşteptat ca el să ia trenul mai rapid.

Nu a făcut niciun comentariu, sperând că acum când erau singuri să-i explice ce se petrecea şi de ce viaţa lui era în pericol. Pe măsură ce trenul căpăta viteză, Kane i-a spus:

— Vă rog să mă scuzaţi dar aş vrea să dorm. Nu am dormit deloc seara trecută, şi sunt totuşi foarte obosit.

— Da, desigur, a spus Octavia. S-a gândit că şi ea s-ar simţi mai bine fără bonetă, aşa că după un moment a scos-o. S-a ridicat şi a încercat să-şi ţină echilibrul în faţa oglinzii mici aflate în spatele banchetei sale. După ce şi-a aranjat părul, s-a uitat la Kane, care se întinsese pe bancheta opusă şi adormise deja.

Adormise imediat ce a reuşit să se întindă,

arătând că era într-adevăr extenuat. Cumpărase două ziare în gară, dintre care unul era englezesc, dar după ce a citit titlurile, Octavia a început să-l studieze pe bărbatul întins în faţa sa, întrebându-se dacă fusese înţeleaptă să-l urmeze la Cairo. Era convinsă că Tony ar fi furios dacă ar afla şi i-ar spune că ar fi trebuit să-i urmeze sfatul de a se întoarce acasă. Ştia de asemenea că mama ei ar fi fost şocată şi, chiar tatăl ei, cu toate că iubea aventura, ar fi criticat-o. Dar era convinsă că, deşi îi era teamă de ceea ce ar putea avea de înfruntat împreună cu Kane Gordon, ar fi fost cu mult mai înspăimântată dacă s-ar fi îmbarcat în acel moment pe un vapor necunoscut pentru a călători singură timp de aproape o săptămână până să ajungă în Anglia. În drumul de la Tilbury spre Alexandria, dăduse foarte puţină atenţie celorlalţi pasageri.

Acum, dacă, privea înapoi, îşi dădea seama că majoritatea fuseseră bărbaţi, mulţi dintre ei tineri şi, presupunea, reprezentanţi comerciali. Atunci

când nu sufereau de rău de mare, ieşeau pe punte îmbrăcaţi elegant şi aveau acea privire căreia i se spunea în glumă rătăcitoare. Octavia observase modul în care o priveau şi-i considera neobrăzaţi, dar ei nu o incomodaseră pentru că Tony se afla lângă ea. Era destul de realistă însă pentru a şti dacă n-ar fi fost Tony, lucrurile ar fi putut fi cu totul altfel; şi că s-ar fi putut găsi. În situaţii neplăcute în timpul drumului de întoarcere. S-a uitat din nou la Kane şi, fără să-şi explice de ce, s-a gândit că avea ceva care-i inspira încredere. Şi, oricum, dacă devenea prea dificil sau dacă situaţia devenea intolerabilă, ea avea toţi banii şi putea să plece.

Îi va fi probabil mai greu pentru că va trebui să se întoarcă la Alexandria, dar credea că va reuşi, iar cum să părea că va petrece mult timp singură în viitor, va trebui să se obişnuiască. Apoi s-a întrebat ce fel de muncă îi va oferi pe lângă rolul de soţie, pe care-l juca atunci. Spera ca odată ce bărbaţii care încercaseră să-l omoare în

Alexandria îşi vor da seama că le-a scăpat, se vor da bătuţi şi-i vor lăsa în pace, astfel încât să nu-i mai fie frică de ei. Apoi i-a trecut prin gând că dacă ar fi păţit Kane ceva, ea ar fi cuprinsă de groază. Va trebui probabil să explice poliţiei legătura dintre ei şi motivul pentru care pretinseseră că-i este soţie. „Va trebui să am grijă să nu-mi apară numele în ziare”, s-a gândit Octavia”. Tony ar fi furios!” Apoi a fost captivată de peisajul neobişnuit şi incitant prin care treceau, uitând de problemele ei şi bucurându-se de tot ceea ce vedea pe fereastra compartimentului. Era o câmpie netedă arsă de soare, iar în depărtare se distingea o vegetaţie bogată, acolo unde presupunea că se află Nilul. Nu avusese timp să înveţe sau să citească despre Egipt înainte de a ajunge în apele turbulente ale golfului Biscaya şi la jumătatea drumului către Alexandria. Atunci, a descoperit la bordul vasului un ghid vechi de călătorii pe care l-a luat cu bucurie în cabina ei şi încerca să-şi amintească ce

învăţase de la guvernantele ei despre piramide, temple şi, desigur, deschiderea Canalului de Suez…

Acum nu mai avea nevoie de ghid pentru a descrie fertilitatea şi frumuseţea Deltei Nilului… Pe măsură ce trenul îşi continua călătoria vedea cum soarele scaldă dealurile deşertului într-o lumină roz, şi a înţeles de ce vechii egipteni o priviseră cu evlavie ca făcând parte din puterea zeilor.

Şi-a amintit că citise că faraonii comparaseră Egiptul cu o floare de lotus: valea fertilă dar foarte îngustă era tulpina, iar Delta întinsă constituia floarea cu petalele deschise. Pe partea cealaltă era deşertul care arăta exact cum şi-l imaginase Octavia, cu nisipurile alb-aurii şi pietrele colţuroase întinzându-se cât vedeai cu ochii.

Erau şi frecvente imagini ale zonelor verzi fertile care-i aminteau că viaţa Egiptului era legată de apele albastre ale Nilului. Îşi dorea să poată naviga pe apele marelui râu precum vechii

egipteni în timpurile în care acesta nu era doar inima şi puterea ţării, ci şi principala cale de transport. „Poate Kane mă va lua pe Nil într-o zi”, şi-a zis Octavia, apoi s-a întrebat dacă vor cea suficient timp liber pentru aşa ceva când va lucra pentru el. I-ar fi plăcut ca acesta să se trezească pentru a-i vorbi. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să le afle, atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le explice, dar el avea tot ochii închişi, iar chipul său adormit îl făcea să pară mai tânăr decât când era treaz.

Îl considera foarte puternic şi dur pentru că rezista vieţii pe care o ducea fără a părăsi ţara, pentru a se întoarce în Anglia unde-i era locul. Era extrem de curioasă să afle ce se petrecea, iar când trenul s-a oprit într-o gară, s-a întrebat dacă nu se va trezi. Gara nu era foarte mare, iar trenul s-a oprit doar câteva minute.

Nu părea să fi coborât nimeni, iar pe peron erau doar vreo jumătate de duzină de pasageri care aşteptau să se urce. Apoi au pornit din nou şi

deoarece era foarte cald, Octavia a aţipit un pic. Gândurile îi invadaseră visurile şi-i venea greu să le despartă. Apoi, cu obişnuitul scrâşnet de roţi şi nor de aburi, au oprit într-o staţie mai mare, unde aşteptau mai mulţi pasageri pe platformă.

Erau îmbrăcaţi în haine multicolore, femeile cu burnousurile albe sau negre care le acopereau corpul şi cu yaşmakurile care le ascundeau faţa, lăsând doar ochii la vedere, iar bărbaţii îmbrăcaţi de obicei cu gellebryya, haina tradiţională care se asemăna cu o cămaşă lungă. Nimeni nu călătorea la clasa întâia, astfel încât nimeni nu s-a oprit în dreptul compartimentului lor.

Kane se trezise şi-şi freca ochii:

— Mă simt mai bine. Mulţumesc că m-aţi lăsat să dorm.

— Nici n-aş fi putut să vă împiedic, a răspuns Octavia zâmbind.

— Sunt convins că majoritatea femeilor ar fi vorbit într-una ca nişte papagali, a spus. Acum, drept recompensă, vă voi oferi ceva de mâncare şi

sunt convins că v-ar prinde bine şi ceva de băut. Se pregătea să deschidă uşa compartimentului, dar Octavia l-a oprit.

— Credeţi că este înţelept? l-a întrebat. Nimeni nu ne-a deranjat până acum… dar s-ar putea să… fie cineva… în tren. A privit-o pentru o clipă. Apoi a spus:

— Aveţi dreptate. Oricine – ar crede că jucaţi acest joc de ani de zile. S-a întrebat dacă el chiar îl considera un joc, ştiind totuşi că era unul foarte periculos. Deoarece ştia că avusese dreptate, în loc să iasă din compartiment, a chemat un PORTER, i-a dat comanda în limba lui, iar omul s-a grăbit s-o aducă.

S-a întors cu un tânăr îmbrăcat într-o haină albă, care ducea o tavă pe cap.

— A dat-o prin fereastra deschisă lui Kane, iar acesta a plătit ceea ce Octaviei i s-a părut o sumă destul de mare şi i-a dat şi un bacşiş *porterului* care-l adusese. După ce au aşezat tava lângă ei, Octavia a descoperit o farfurie cu o mâncare de

porumbel despre care Kane îi spusese că este foarte populară şi se numea Hannam. Era puţin cam tare, dar destul de gustoasă, şi era însoţită şi de o brânză delicioasă şi de pâine fără drojdie, despre care Kane i-a spus că va trebui să se obişnuiască pentru că se găseşte peste tot. Untul era puţin rânced dar cu toate acestea Octavia a apreciat ceea ce a considerat a fi un picnic, iar fructele proaspete au fost delicioase. Mai era şi suc proaspăt de fructe pe care le-a fost cam greu să-l recunoască pentru că era făcut din mai multe fructe.

După ce au terminat, Kane a pus tava la marginea compartimentului şi i-a spus că va fi recuperată la Cairo.

— La ce oră vom sosi acolo? a întrebat Octavia.

— Probabil puţin după ora patru, a răspuns. A urmat o pauză, iar ea s-a întrebat dacă-i va spune ce urmau să facă la sosire şi unde vor sta. Dar el părea preocupat, iar ea a presupus că era încă

obosit şi nu dorea să răspundă la multe întrebări.

De fapt, după alte câteva minute, s-a întins din nou pe banchetă, şi, cu toate că nu dormea, ea şi-a dat seama că se gândea, astfel încât că nu a îndrăznit să-l întrerupă. „Urăsc femeile care trăncănesc în timp ce eu conduc!” spunea tatăl ei, iar Octavia era convinsă că această observaţie se putea referi la orice tip de călătorie. Oricum, roţile făceau mult zgomot, şi cu toate că nu i-ar fi putut auzi nimeni, era sigură că lui Kane nu i-ar fi plăcut să-şi ţipe secretele.

Astfel încât s-a concentrat din nou pe peisajul care se desfăşura pe fereastră, întrebându-se cât de curând urma să vadă piramidele şi ce sentimente îi vor trezi. Îşi dorea să mai fi stat în Alexandria pentru a vizita locurile trecute în ghidul său de călătorii. Era hotărâtă asupra unui lucru: nu va părăsi Egiptul înainte de a vedea piramidele şi Sfinxul. Iată un eveniment pe care nu-l prevăzuse când, cu puţin timp în urmă, stătea lângă patul tatălui ei întrebându-se dacă-şi va mai

recăpăta cunoştinţa. „Trăiesc o aventură”, şi-a spus”, şi trebuie să mă bucur de fiecare clipă. Astfel, când va sosi ceasul să mă întorc la Priory pentru a locui într-o casă goală şi să mă hrănesc cu cartofii crescuţi în grădina plină de buruieni, voi avea de ce să-mi aduc aminte!”

— De ce sunteţi îngrijorată? a întrebat Kane pe neaşteptate. Octavia a tresărit când i-a auzit glasul. Era atât de departe în gândurile ei încât uitase unde se afla.

— De unde ştiţi?

— Simt vibraţiile care vin spre mine.

— Atunci din moment ce nu doresc să vă deranjez, va trebui să nu mă mai îngrijorez.

— Puteţi să nu vă mai faceţi griji pentru că v-am promis că voi avea grijă de dumneavoastră, i-a spus. Aveţi încredere în mine, şi cu toate că ziua de mâine se află în voia zeilor, ei sunt în general foarte generoşi. Ştia că se referea la faptul că era în viaţă, cu toate că ar fi putut fi mort până atunci.

— Posibil, a răspuns. Dar eu ar fi trebuit să...

am grijă de dumneavoastră. El a zâmbit.

— Este o posibilitate, şi deja v-aţi demonstrat foarte eficientă la aşa ceva.

— Credeţi că acei bărbaţi îşi vor da seama că… aţi părăsit Alexandria? a întrebat Octavia. Era o întrebare căreia nu i se putea da un răspuns, astfel încât nu a fost surprinsă când Kane a spus:

— Haideţi să vorbim despre dumneavoastră. Este un subiect mult mai interesant! Octavia tocmai se întreba ce să-i spună şi dacă ar fi greşit ca el să ştie prea mult în cazul în care se va hotărî să se întoarcă în Anglia, când trenul a început să încetinească.

— Ne oprim într-o altă gară, a spus. Kane s-a ridicat.

— Da, una mai mare, a răspuns, iar după aceasta mergem direct la Cairo. În timp ce Octavia s-a uitat pe geam, Kane s-a întins din nou.

— Nu cred că vor fi mulţi pasageri, a spus el cu o voce adormită.

Octavia nu a răspuns. Privea amuzată oamenii

care se înghesuiau pe platformă, cei mai mulţi dintre ei părând neinteresaţi în a călători cu trenul, dar aşteptau, sau întâlneau probabil prieteni. Ofereau un spectacol plin de culoare, cu toate că mulţi dintre ei erau jerpeliţi şi murdari, dar aveau chipuri deosebite şi interesante pe care orice artist ar fi dorit să le studieze şi interpreteze. Ascultând zarva s-a aplecat mai mult pe fereastră, privind fascinată femeile cu pachete voluminoase care se urcau în vagoanele supraaglomerate de clasa a treia, când deodată i-a scăpat o exclamaţie şi s-a tras înapoi.

— Ce este? a întrebat Kane.

— Cred… cu toate că nu pot fi… sigură, că unul dintre bărbaţii care au intrat în… camera mea este pe… peron! Kane s-a ridicat dar nu s-a uitat pe fereastră.

— Cum l-aţi recunoscut?

— Unul dintre ei purta un sacou maro cu galben, a spus Octavia, şi, cu toate că mă prefăceam pe jumătate adormită, m-am gândit

atunci că numai un om foarte neplăcut şi-ar fi putut alege ceva atât de urât.

— Şi credeţi că el se afla acum în acest tren?

— A ieşit din vagonul care se află chiar în spatele locomotivei, a răspuns Octavia, şi cred că se îndrepta în această direcţie!

— Închideţi fereastra, a spus Kane aspru, şi aşezaţi-vă în cealaltă parte a compartimentului! Uitaţi-vă afară pe fereastra de acolo şi, orice s-ar întâmpla, să nu vă întoarceţi faţa în direcţia aceasta. Octavia i-a urmat grăbită instrucţiunile.

În timp ce a împins tava cu resturile prânzului lor ca să se poată aşeza, inima îi bătea nebuneşte şi tremura. Dacă bărbatul acela îl vedea pe Kane, ce se va întâmpla? Putea doar să se roage ca el să nu o fi văzut.

Cu toate că Kane se lungise din nou pe banchetă, îi simţea tensiunea şi şi-a dat seama că aştepta să se întâmple ceva. Minutele treceau cu greu. S-a auzit fluierul controlorului, sunetul aburilor eliberaţi, iar apoi scârţâitul discordant al

roţilor puse în mişcare. Octavia a suspinat uşurată. Apoi, în timp ce trenul a început să prindă încet, încet viteză, şi-a îndreptat privirea spre Kane spunând:

— A pornit, poate mi s-a… părut. Dar, chiar în timp ce rostea cuvintele, uşa compartimentului s-a deschis violent şi un bărbat a sărit înăuntru. Imediat, Octavia l-a recunoscut ca fiind unul dintre cei doi bărbaţi care intraseră în camera ei la hotel şi-i spusese lui Kane ce căutau. Pentru un moment, a stat nemişcat lângă fereastră să-şi recapete echilibrul. Apoi Octaviei i-a scăpat un strigăt văzându-l că-şi scoate din haină un cuţit ascuţit a cărui lamă lucea la fiecare mişcare. Dar, în acelaşi timp Kane a sărit în picioare ca un tigru şi l-a luat prin surprindere pe intrus. S-au luptat cu disperare, iar Octavia, ştiindu-l pe Kane neînarmat, se gândea îngrozită că nu are nicio şansă de reuşită. Apoi rapid, atât de rapid încât abia îşi putea crede ochilor, l-a văzut pe Kane lovind bărbatul în ceafă cu muchia palmei. Cuţitul

i-a zburat din mână când s-a prăbuşit la pământ.

A aterizat la câţiva centimetri de picioarele ei, iar în timp ce-l privea întrebându-se dacă să-l ridice sau nu, Kane a deschis uşa compartimentului şi a împins trupul bărbatului afară. Trenul se depărtase deja de gară şi călătorea cu viteză pe şine. Octavia a ştiut doar că trupul bărbatului fusese întâi întins pe podeaua compartimentului, apoi dispăruse, şi rămăsese doar cuţitul în dreptul picioarelor ei pentru a-i aminti ce se petrecuse. Îi clănţăneau dinţii şi tremura de frică în timp de Kane s-a apropiat de ea.

— Totu-i în regulă, i-a spus reconfortând-o. Îmi pare rău că a trebuit să asistaţi la aşa ceva, dar cel puţin acum am scăpat de unul dintre ei.

— Este… este mort? Octavia a întrebat cu un glas ce-i părea străin.

— Da, este mort. Kane a ridicat cuţitul, iar în acelaşi timp Octavia s-a gândit că ar fi putut să-i fi fost înfipt în corp, iar el ar fi putut fi cel mort, în

locul celui ce încercase să-l omoare. Era atât de înspăimântat încât tremura cum nu mai tremurase niciodată, dar spera ca el să nu observe. El, însă nu se uita la ea, ci cerceta atent cuţitul, întorcându-l de pe o parte pe cealaltă, de parcă i-ar fi putut dezvălui un nume sau vreun indiciu asupra celui care-l trimisese.

Dar nu a găsit nimic şi după puţin timp a deschis fereastra şi l-a aruncat afară. Pentru o clipă a strălucit malefic sub bătaia razelor de soare, apoi a dispărut la fel ca stăpânul său. Kane s-a întors şi s-a aşezat lângă Octavia.

— Daţi-mi mâna, a spus. L-a ascultat şi el a adăpostit-o între mâinile sale.

— Îmi pare rău, a spus din nou.

— Îmi voi… reveni… într-o e… clipă. Cuvintele i-au ieşit sacadate printre buze, iar Kane a observat că pe tava cu prânzul mai rămăsese puţin suc de fructe.

A ridicat paharul şi i l-a pus la buze, susţinând-o pe după umeri cu cealaltă mână. Ar fi

vrut să refuze, având impresia că nu va putea înghiţi nimic. Dar el a insistat, iar cum ea nu a avut puterea să-l înfrunte, a luat o înghiţitură.

Kane a pus la loc paharul pe tavă. Apoi a spus:

— Ascultaţi-mă, Octavia. Am ceva important să vă spun. Şi-a întors faţa către el, iar el i-a putut citi spaima din ochi şi buzele tremurânde. A strâns-o mai tare pe după umeri.

— Ceea ce aş vrea să vă spun, a continuat liniştitor, este că, dacă credeţi că toate acestea sunt prea mult pentru dumneavoastră şi aţi prefera să vă întoarceţi acasă în Anglia, vă voi îndeplini dorinţa. Vă voi trimite la Alexandria cu un însoţitor, care vă va găsi o cabină pe unul din vapoarele firmei PEO, şi se va asigura că veţi fi îngrijită în timpul călătoriei. Aţi dori asta? Octaviei i-au trebuit o secundă sau două pentru a înţelege ce-i propusese. Apoi, când şi-a dat seama că va fi singură, că va călători cu o mulţime de străini, i-a răspuns.

— Nu... nu! Totul este... bine! Am fost doar...

şocată să-l văd… luptându-se cu dumneavoastră… şi am crezut că vă va putea… omorî!

— Te gândeai la mine?

— Desigur mă gândeam la dumneavoastră. A fost… vina mea că a aflat că… sunteţi în acest tren.

— Cred că presupunea că voi fi, şi s-a urcat în tren în ultimul minut, a răspuns Kane. Dacă nu l-aţi fi văzut, ar fi aşteptat până ajungeam în Cairo, iar atunci nu ar fi fost chiar atât de uşor să scăpăm de cadavru. A simţit cum Octavia a fost scuturată de un frison în timp ce şi-a amintit cum îi aruncase din trenul aflat în mişcare. Apoi a continuat:

— Sunteţi sigură că preferaţi să rămâneţi cu mine?

— Vă rog… lăsaţi-mă, l-a implorat Octavia. Îmi este frică de ceea ce vi s-ar putea întâmpla în timp ce sunt cu dumneavoastră, dar mi-ar fi şi mai frică să călătoresc… singură până în Anglia.

— Nu pot să înţeleg de ce bărbatul pe care-l

numiţi frate v-a părăsit, a remarcat

Kane. Deoarece şi-a dat seama că-l critica pe Tony, Octavia a răspuns:

— A fost nevoit să plece… nu a avut de ales… şi este foarte… prostesc din partea mea… să-mi fie frică. Totuşi, am nouăsprezece ani şi ar trebui să-mi pot… purta de grijă.

— Sunt de acord că este o vârstă plină de încredere! Ştia că glumea şi, făcând un efort, a continuat:

— Acum sunt bine. Nu credeţi că… cineva din tren… ştie ce s-a întâmplat?

— Cred că este foarte puţin probabil, a spus Kane, dar pentru binele dumitale, cât şi al meu, voi lua toate precauţiile posibile. Astfel încât nu vom coborî în Cairo aşa cum arătăm acum.

— Ce vreţi să… spuneţi?

— Am venit pregătit pentru aşa ceva. Şi-a ridicat braţul cu care o îmbrăţişase şi, traversând comportamentul, a desfăcut pachetul voluminos pe care-l cumpărase. Octavia a descoperit că

înăuntru se aflau o burnous neagră, ca cele purtate de femeile musulmane, un yashmak pentru a-şi acoperi faţa, şi o pereche de sandale ca acelea în care mergeau femeile pe stradă.

— Vă rog să le îmbrăcaţi, i-a spus Kane, şi vă promit că nimeni, nici chiar prietenul dumitale Tony, nu vă va recunoaşte. Octavia a reuşit să-i zâmbească.

— Sunt… sigură… că aveţi dreptate.

— Atunci, lăsaţi-mă să vă ajut, a spus Kane, ar trebui să sosim în Cairo în aproximativ douăzeci de minute.

— Credeţi că celălalt bărbat se află tot în acest tren? a întrebat Octavia cu îngrijorare.

— Nu-mi dau seama, a răspuns Kane. Din acest motiv trebuie să nu ne asumăm niciun risc suplimentar. Sper doar că nu veţi găsi sandalele prea incomode şi veţi mai reuşi să respiraţi după ce vă veţi acoperi faţa. Octavia ar fi îndurat şi lucruri mai incomode dacă i-ar fi alinat teama, şi s-a decis să facă ceea ce-i spunea fără a comenta.

— Mai întâi, a spus Kane, luaţi-vă toţi banii şi puneţi-i în buzunarul din faţa veşmântului. Ascultându-l, Octavia a deschis poşeta şi a scos cele 25 de lire sterline pe care îi lăsase Tony. În acelaşi timp şi-a dat seama că erau în moneda engleză, că ar fi trebuit să schimbe o parte, şi că la orice hotel va primi probabil o rată de schimb defavorabilă. Şi-a dat seama că ar fi trebuit să fi insistat ca Tony s-o fi făcut înainte de plecare, dar el fusese în aşa o grabă să se întoarcă la Virginia Vanderburg încât nu se gândise prea mult şi la soarta ei.

După ce Kane i-a scos pantofii şi i-a legat sandalele cu toc jos, l-a întrebat:

— Va trebui să ne părăsim hainele aici?

— Este mai înţelept, a răspuns. De fapt, am intenţia să le arunc pe fereastră. A avut impresia că Octavia va protesta, aşa că s-a grăbit să adauge:

— Vă promit că voi înlocui totul de îndată ce vom ajunge sănătoşi la Cairo.

Octavia spera că-şi va putea permite financiar această cheltuială. Cu toate că poşeta ei era veche şi pielea se rosese la muchii, era totuşi singura pe care o avea, iar pantofii erau cei mai buni şi arătoşi. Dar era încă prea tulburată de ceea ce văzuse pentru a mai comenta, şi în plus, la fel ca atunci când l-a întâlnit, Kane preluase comanda şi chiar dacă-i plăcea sau nu, singurul lucru pe care-l putea face era să se supună. Şi-a dat seama că era de nerecunoscut în burnous-ul negru care ajungea până la pământ şi o acoperea complet, nelăsand să se vadă nimic din veşmintele pe care le purta sub el. Apoi Kane a scos din pachet un vas mic cu pudră. A amestecat-o cu puţină apă şi cu pasta ce a rezultat i-a vopsit unghiile şi palmele mâinilor.

— Acum chiar arătaţi bine, a spus. Nimeni nu va pune la îndoială identitatea dumitale.

— Mă simt atât de ciudat, a admis Octavia.

— Deoarece nu voi ieşi din compartiment, a spus, vă rog să închideţi ochii în timp ce mă schimb. Octavia şi-a închis ochii şi s-a rugat ca

nimeni să nu le demaşte deghizarea şi să nu afle de modul extraordinar în care se comporta cu un străin pe care-l întâlnise doar cu câteva ore înainte. „Trebuie să o consider o aventură”, şi-a spus. În acelaşi timp a tremurat, când şi-a amintit cele petrecute, răutatea care strălucea în ochii egipteanului în timp ce şi-a scos pumnalul pentru a-l ucide pe Kane urmat de saltul ca de tigru prin care Kane l-a doborât.

Se luptaseră într-adevăr că două animale, până ce Kane a reuşit să învingă şi să arunce afară duşmanul.

— Nu poate… fi adevărat! Nu se poate să… se fi… întâmplat cu adevărat, a şoptit Octavia. S-a simţit cuprinsă de panică şi şi-a dat seama că, în timp ce Kane îl învinsese pe asasin, el însuşi devenise un ucigaş „Ar fi trebuit… să-i fi spus că eu… trebuie să mă întorc… acasă”, s-a gândit, apoi l-a auzit vorbindu-i amuzat:

— Vă puteţi uita acum! Şi-a deschis ochii şi şi-a dat seama de ce era amuzat.

Purta gellbryya largă din bumbac ca toţi localnicii, avea un tarboosh pe cap iar pe nas o pereche de ochelari cu ramă metalică. Arăta atât de diferit şi de neobişnuit, încât în pofida temerilor, Octavia nu şi-a putut opri râsul.

— Cum de v-aţi transformat atât de mult? a întrebat.

— Credeţi că este eficient?

— Sunt convinsă că nimeni nu vă va putea recunoaşte.

— Să dea Dumnezeu să fie aşa. A strâns hainele împrăştiate pe banchetă şi a luat geanta şi pantofii Octaviei împreună cu sacoul de călărie pe care i-l împrumutase. Dându-şi seama ce dorea să facă, ar fi dorit să-i spună să nu arunce şi haina de călărie deoarece era singura pe care o avea.

Dar apoi şi-a dat seama că-i va spune că va cumpăra alta „şi s-a decis să nu mai comenteze. Kane s-a apropiat de fereastra din partea opusă a compartimentului, şi a aruncat hainele afară, una câte una. Octavia a simţit o undă de regret

văzându-şi pentru ultima oară geanta, apoi haina de călărie. Şi-a spus că totul făcea parte din evenimentele incredibile care avuseseră loc după moartea tatălui ei.

Ce mai conta dacă va arăta şi mai sărăcăcioasă decât în ultimii doi ani când nu-i mai dăduse suficienţi bani pentru hrană, darămite pentru haine?

Kane s-a întors şi s-a aşezat lângă ea, i-a luat mâna în a sa şi i-a contemplat amuzat unghiile vopsite cu henna. Apoi strângându-i-o, a spus:

— Cred că vă daţi seama că sunteţi o persoană excepţională? Nu cunosc nicio altă femeie, şi acesta este adevărul, care s-ar fi purtat atât de curajos ca dumneavoastră.

— A... am fost foarte... şocată, a murmurat Octavia.

— Dar desigur! a răspuns. Dar nu aţi ţipat, şi nici nu aţi sărit la ceartă cum poate ar fi fost normal. Într-o zi vă voi explica cât de mult m-aţi ajutat cu adevărat.

A crezut că-i va spune mai multe, dar Kane a continuat cu alt glas:

— Acum, imediat ce sosim, în timp ce aburul încă mai iese din locomotivă şi îngreunează vederea celor din faţa trenului, vom merge cât mai repede şi vom părăsi gara înainte ca să-şi dea seama cineva.

— Dar dacă celălalt bărbat ne urmăreşte? Octavia a întrebat în şoaptă.

— Nu ne va putea recunoaşte, a răspuns Kane, şi în plus, nu va avea de unde să ştie ce i s-a întâmplat colegului criminal. A vorbit cu atâta convingere, încât Octavia a simţit cum i se domoleşte panica.

— Şi… chiar credeţi… că vom putea scăpa? l-a întrebat.

— Cum să nu! Aţi fost atât de nemaipomenit de curajoasă şi, în plus, după cum v-am mai spus, zeii mă apără. M-au adus la dumneavoastră şi nu cred că mă vor părăsi acum. A simţit cum încrederea lui îi mistuia teama şi din nou a

considerat că trăieşte o aventură.

— Desigur va fi o foarte palpitantă… poveste când vom ajunge la… ultima pagină a spus.

— Sper să nu mai fie mult până atunci, a răspuns Kane. În timp ce a rostit aceste cuvinte, trenul a încetinit iar Octavia a zărit minaretele ascuţite, domurile şi puzderia de acoperişuri albe netede care se întindeau cât vedea cu ochii.

Ajunseseră în Cairo. Cerul era de un albastru orbitor, iar soarele strălucea.

Dar în timp ce Kane a luat-o de mână şi a tras-o spre partea opusă a compartimentului, se întreba ce alte întâmplări îngrozitoare aveau să-i mai pună la încercare.

CAPITOLUL 4

Inima Octaviei îi bătea neliniştită iar buzele îi erau uscate în timp ce îşi croiau drum prin mulţimea adunată pe peron. În plus, după cum prevăzuse Kane, se sufoca din cauza yashmak-ului care-i acoperea nasul şi-i era frică să nu piardă sandalele. Acum înţelegea de ce femeile orientale îşi târşiau picioarele datorită sandalelor care erau legate de picior cu fâşii din piele care erau în acelaşi timp tari şi largi. Când au coborât din tren, Kane i-a spus:

— Mergeţi un pic în urma mea, cum se obişnuieşte în Orient. L-a ascultat, urmându-l cât de aproape putea şi bucurându-se că se afla în spatele lui şi-l putea astfel vedea cu uşurinţă. Apoi, în timp ce se întreba îngrozită dacă, celălalt bărbat care intrase în camera ei îi aştepta undeva pe peron pentru a-l ucide pe Kane, şi-a adus dintr-odată aminte de ceva. Cu toate că avusese ochii pe jumătate închişi, nu se putuse stăpâni să nu se

uite la cei doi străini în timp ce Kane le vorbise în camera ei de hotel. Observase sacoul urât cu modelul galben cu maro a celui mort, dar când încerca să-l vizualizeze pe celălalt bărbat, chipul i se părea o umbră fără ceva neobişnuit care să atragă atenţia. Apoi, forţându-şi memoria să fie mai clară, Octavia şi-a amintit ceva foarte semnificativ. Al doilea bărbat avea o cicatrice chiar sub ochiul stâng. O observase doar când acesta se întorsese pregătindu-se să plece şi-şi întorsese capul către ea – atunci văzuse ceva fără a-şi da seama că era de fapt o cicatrice, o dungă albă pe pielea-i întunecată, în forma unei semi luni. Nu-şi adusese aminte de ea până atunci, dar era convinsă că dacă-l va revedea, chiar deghizat, îl va putea recunoaşte după acea cicatrice.

Cu toate acestea, îi era prea frică pentru a-l mai căuta prin mulţime, şi nu reuşea decât să-şi ţină privirea aţintită în jos, spre picioarele lui Kane care se mişcau înaintea ei. Erau mulţi oameni mergând în aceeaşi direcţie, apoi deodată

mulţimea s-a rărit şi au fost întâmpinaţi de o briză de aer curat când au ieşit din gară.

Cu ochii plecaţi, temându-se de ceea ce ar putea vedea, Octavia l-a auzit pe Kane oprind o trăsură, iar apoi au plecat. Numai după ce şi-a ridicat privirea şi a fost orbită de soarele puternic, şi-a dat seama că lăsaseră cufărul în tren.

— Hainele mele! a exclamat.

— Vă voi lua altele noi, a spus Kane automat. Pentru că fusese răspunsul inevitabil, a izbucnit în râs.

Apoi, pentru că el a privit-o surprins, i-a explicat prin yashmak-ul gros:

— Asta spuneţi tot timpul, dar acum am o listă lungă de lucruri ce vor trebui înlocuite.

— Dacă vreţi să insinuaţi că nu-mi voi onora promisiunile, a spus Kane, greşiţi, şi sunt informat că există croitori foarte pricepuţi în Cairo. Octaviei i-a trecut prin gând că probabil erau şi foarte costisitori, dar nu şi-a rostit temerea.

Observa străzile aglomerate pe care le

străbăteau, precum şi minaretele şi moscheile care se profilau pe albastrul cerului. Şi-a ţinut respiraţia.

— Orice s-ar întâmpla, a exclamat, voi fi fericită pentru că am văzut Cairo!

— Există multe de văzut, ceea ce înseamnă că va trebui să rămâneţi aici mult timp! se întreba dacă o lua peste picior sau dacă într-adevăr dorea ca ea să mai stea. Dar el nu părea dispus să facă conversaţie, aşa că ea s-a concentrat pe spectacolul străzii, întrebându-se câţi din oamenii pe care-i vedea erau periculoşi ca şi acela cu cicatricea în formă de semilună. A observat şi o mulţime de soldaţi britanici, după cum îi spusese şi Tony că vor întâlni. A încercat să-şi amintească motivul prezenţei lor acolo şi s-a hotărât să-l roage pe Kane mai târziu să-i explice.

Erau atât de multe lucruri pe care dorea să le cunoască, dar încă îi mai era teamă că odată ajunşi în Cairo, el nu va mai avea nevoie de ajutorul ei. Poate că peste o zi sau două se va lipsi

de serviciile ei şi va fi nevoită să-şi înceapă singură călătoria de întoarcere în Anglia. S-a cutremurat involuntar la acest gând, iar Kane probabil şi-a dat seama pentru că a spus:

— Sunteţi încă îngrijorată, dar am depăşit momentele cele mai grele, şi peste puţin timp vom putea să ne eliberăm din veşmintele acestea neplăcute şi să ne facem mai confortabili. Octavia nu a fost nevoită să întrebe pentru ce a râs el şi a adăugat:

— Promit că vă voi găsi ceva de îmbrăcat şi vă veţi bucura să aflaţi că nu vom lua cina într-un loc simandicos astă-seară.

— Este cu adevărat o uşurare, a răspuns Octavia cu sarcasm.

— Vreau să adaug că acest lucru nu se datorează faptului că m-ar nelinişti felul în care arătaţi, a spus Kane, ci pur şi simplu sunt foarte obosit, şi consider că amândurora ne-ar prinde bine un somn adânc. Şi-a dat seama în timp ce-i vorbea că el o tachina, aşa că i-a răspuns:

— Cel puţin dumneavoastră aţi dormit în tren!

— Şi dumneavoastră vă veţi lua porţia astă seară, a promis Kane, şi voi avea grijă să nu vă deranjeze nimeni. O linişteau cele spuse. Traversau un pod peste Nil, iar pe malul opus nu mai erau magazine ci numai vile impunătoare retrase de la stradă în grădinile ce le înconjurau. Octavia nu a pus întrebări, dar după ce au parcurs un drum destul de lung pe strada dreaptă mărginită de pomi înfloriţi, trăsura a virat în dreptul unei porţi. Au intrat pe o alee scurtă, iar apoi în faţa lor s-a ivit o vilă albă înconjurată de arbuşti înfloriţi şi cu pereţii acoperiţi de clematită.

— Ce frumos! a exclamat Octavia. Aici vom sta?

— Este casa pe care o împart cu un prieten, a răspuns Kane, şi este căminul meu când mă aflu în Cairo! Vorbea de parcă ar fi fost de multe ori pe acolo, iar Octavia şi-a pus în gând să-l întrebe despre aceasta când va avea ocazia.

Vizitiul a oprit trăsura în dreptul terasei

acoperite cu liane înflorite, iar treptele de piatră duceau către intrarea principală. Kane a coborât, a ajutat-o pe Octavia, apoi a plătit vizitiul. Trăsura s-a îndepărtat în timp ce ei au urcat treptele către intrare. În dreptul uşii îi aştepta un servitor localnic îmbrăcat într-un veşmânt alb, care îi întâmpină cu o plecăciune joasă.

— V-aţi întors, stăpâne! a exclamat. Asta bine!

— Da, m-am întors, Hassam, a răspuns Kane. Totul este în regulă?

— Nu, stăpâne, veşti proaste! Kane a rămas nemişcat.

— Ce s-a întâmplat?

— Trei bărbaţi venit după ce aţi plecat. Ştiam ei răi, aşa că eu ascuns!

— Ai făcut foarte bine.

— Ei intrat, cercetat fiecare cameră, nimic găsit.

— Bine! Kane s-a mişcat penstru prima dată de când Hassam începuse să vorbească, şi a intrat în casă. Camerele erau spaţioase, răcoroase şi

confortabile. Totul părea să fie alb.

— Băuturi răcoroase, Hassam, a spus Kane, şi repede!

— Da, da, stăpâne, eu repede! a promis Hassam. Kane s-a întors către Octavia care se uita în jurul încăperii.

— Acum puteţi să vă scoateţi haina aceea infernală! a spus. Arătaţi ca un balon.

A ajutat-o pe Octavia să-şi scoată bournous-ul, iar ea a desfăcut yashmak-ul putând astfel să respire mai lejer, cu toate că aerul era dogoritor şi greu.

Şi-a ridicat părul, dându-şi seama că fruntea era asudată nu numai din cauza căldurii, ci şi datorită spaimei. Apoi s-a aşezat pe o canapea şi şi-a scos sandalele.

— Nu voi mai privi o femeie musulmană din nou, a spus, fără să-mi fie milă de ea. Cum pot suporta atâtea chinuri ori de câte ori ies din casă?

— Presupun că s-au obişnuit, a răspuns Kane, dar prefer să vă văd aşa cum arătaţi acum.

— Înfierbântată şi nepieptănată, a zâmbit Octavia.

— Îmi trec prin gând adjective mai laudative, a răspuns Kane, dar n-aş vrea să vă fac încrezută. Octavia a râs.

— Nu prea am şanse de aşa ceva… Am atât de puţine motive pentru a fi încrezută! Nu a mai aşteptat un răspuns şi nu a observat nici expresia ochilor lui.

S-a ridicat de pe canapea exclamând:

— Văd că aveţi nişte comori foarte interesante, probabil că unele dintre ele provin din morminte.

— Majoritatea sunt ale mele, a răspuns Kane, şi intenţionez să le expediez în

Anglia, când voi găsi puţin timp liber.

— Acolo locuiţi? Era interesată, dar în acelaşi timp a considerat că nu ar fi potrivit să se arate prea curioasă, deoarece Kane s-ar putea să-i pună şi ei aceleaşi întrebări. Pentru a nu-i da ocazia, a schimbat repede subiectul:

— Ce bust minunat sculptat! Trebuie să fie al unui faraon!

— De fapt, este al unui paznic al unui mormânt, a lămurit-o Kane. Nu se mişcase din fotoliul pe care se aşezase, dar stătea rezemat confortabil urmărind-o cum se mişca prin cameră. Îşi scoase ochelarii şi tarboosh-ul şi-şi deschisese gellebryya din bumbac.

— Acestea sunt foarte frumoase! a exclamat Octavia. Se uita la o masă pe care erau aşezate mai multe cutiuţe. Erau aşezate, s-a gândit, ca şi colecţia de cutiuţe pentru tutun pe care o avusese acasă înainte de a fi vândută de tatăl ei. Acestea însă erau mai puţin finisate. În acelaşi timp, unele erau atrăgătoare, având capacele împodobite cu pietre semipreţioase, iar fiecare avea o închizătoare cu un ac lung metalic. A atins una, apoi alta, până ce Kane s-a ridicat şi a traversat camera pentru a i se alătura.

— Ştiţi ce sunt? a întrebat.

— Nu-mi dau seama, a răspuns Octavia,

probabil soţiile faraonilor sau poate concubinele le foloseau pentru cremele şi pomezile cu care se înfrumuseţau.

În timp ce vorbea, şi-a adus aminte că citise undeva cum că Cleopatra făcea baie numai în lapte şi-şi ungea faţa cu miere de albine, dar că avea multe alte cosmetice pentru a se face frumoasă.

— Nu, nicidecum! a răspuns Kane. Acestea sunt mici cuşti în care egiptenii din antichitate, şi poate chiar şi din zilele noastre, ţineau scorpionii!

Octavia l-a privit surprinsă.

— Scorpionii? a exclamat. Dar credeam că scorpionii sunt foarte periculoşi.

— Desigur că sunt! a fost de acord Kane. Dacă te muşcă unul mori foarte rapid şi în chinuri, după numai câteva minute!

— Dar de ce...? a început Octavia. Apoi i-a scăpat un mic strigăt.

— Vreţi să spuneţi, a continuat, că îi ţineau prin apropiere pentru a putea ucide pe cine

doreau, atunci când aveau chef?

— Exact! a spus Kane. Deoarece unele cutiuţe sunt atractive şi foarte valoroase, mi-am făcut o adevărată colecţie.

— Acum mi-aţi stricat plăcerea de a le admira, s-a plâns Octavia, şi nu-mi pot închipui de ce aţi dori să colecţionaţi ceva atât de sinistru! S-a îndreptat de masă în timp ce vorbea, iar Kane a urmat-o.

— Vă asigur că n-aş folosi niciuna, a spus liniştit. Aş considera-o o practică necinstită.

— Aţi vorbit de ceea ce faceţi ca despre un joc, şi aşa lăsaţi să pară, s-a plâns Octavia. Dar este greşit şi rău să ucizi pe cineva, şi nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva.

— Îmi pare rău, a spus Kane. N-am avut intenţia să vă neliniştesc, şi-mi dau seama că aţi trecut printr-o experienţă neplăcută astăzi. Vă rog să luaţi loc şi să savuraţi băutura pe care Hassam tocmai ne-a adus-o. Apoi sunt sigur că vă va face bine o baie. A vorbit atât de liniştit şi împăciuitor

încât Octavia a simţit cum i s-a domolit furia care se aprinsese înăuntrul ei pentru o clipă.

Dar îşi spunea că cineva nu ar trebui să vorbească atât de detaşat despre ucidere. Viaţa este atât de preţioasă, şi-a spus, încât comiteai cea mai mare crimă dacă i-o luai cuiva, oricât de coruptă ar fi fost persoana respectivă.

Încă o dată, în felul lui tulburător, Kane i-a citit gândurile, iar când s-au aşezat la masa pe care fuseseră lăsate paharele lor, i-a spus:

— Aveţi dreptate! Desigur, dar în această lume dificilă şi de multe ori periculoasă în care trăim, este mai bine să râzi decât să plângi de răutatea celor ce distrug atât de multe lucruri frumoase. Octavia l-a privit surprinsă o clipă, înainte de a-i spune:

— Deci… înţelegeţi!

— Înţeleg, la fel ca şi dumneavoastră, a spus Kane, şi cu toate că voi încerca să vă protejez, va trebui să încercaţi să nu fiţi exagerat de emotivă.

— Aşa m-am comportat? Kane i-a zâmbit.

— Ştiu că aveţi o fire sensibilă. În acelaşi timp însă sunteţi foarte stăpână pe sentimentele dumneavoastră, ceea ce mă face să cred că sunteţi o persoană excepţională.

— Aş vrea să aveţi dreptate, a spus Octavia. În timp ce dormeaţi în tren, mi-am dat seama cât de puţine ştiu despre multe, multe lucruri, şi speram să găsiţi puţin timp pentru a mă învăţa.

— Mi-ar face mare plăcere. Glasul său adânc i-a stârnit Octaviei o senzaţie de căldură în interior. I-a adresat un zâmbet dulce şi a ridicat la buze paharul înalt umplut cu suc de fructe.

— A gustat şi i-a plăcut gustul de lămâiţă, care era răcoritor, delicios şi îi alina setea. Nu şi-a dat seama cât de sete îşi fusese decât după ce a golit jumătate din pahar şi a observat bucuroasă că pe masă se mai afla. o carafă plină cu suc, astfel încât va putea bea cât de mult simţea nevoia. A observat şi că de când intraseră în vilă, se răcorise considerabil. Soarele coborâse pe cer, iar umbrele din curte se lungiseră. Kane a mai băut puţin din

pahar. Apoi a spus:

— Poftiţi sus, unde Hassam v-a pregătit o baie, iar eu vă voi găsi un caftan să purtaţi pentru cină. Veţi putea să vă culcaţi imediat după cină.

— Sună minunat, a zâmbit Octavia. A terminat sucul din pahar, apoi l-a urmat pe scările care duceau la etaj. Kane a deschis uşa unui dormitor care avea pereţii albi şi un pat cu baldachin eu perdele din muselină care era acoperit cu o plasă împotriva ţânţarilor. Spre dezamăgirea Octaviei, baia nu o aştepta în cameră.

Se aşteptase ca într-o casă particulară o doamnă să se spele în dormitorul ei, ca în

Anglia, deoarece era considerat indecent să meargă pe coridor în halat.

Ştia că la hoteluri era diferit, deoarece o baie deservea mai multe camere, dar considerase că în vila lui Kane va găsi o baie în camera ei. Probabil păruse foarte surprinsă, pentru că, Kane a spus:

— Din moment ce am participat la proiectarea acestei vile, am considerat că ar fi mult mai plăcut

pentru mine şi musafirii importanţi să avem băi individuale.

— Sună desigur foarte luxos! a răspuns Octavia. L-a urmat traversând camera, iar el a deschis o uşă dezvăluind micuţa baie. Cada era îngropată în podea ca şi cele pe care le văzuse în ilustraţiile referitoare la băile romane, iar pereţii erau decoraţi cu o pictură murală egipteană foarte atrăgătoare.

— Vai, ce frumos! a exclamat. Şi ce idee nemaipomenită aţi avut!

— Îmi pare bine că vă place, a răspuns Kate. Vă doresc o baie plăcută şi voi avea grijă ca atunci când ieşiţi din baie să vă aştepte ceva de îmbrăcat pe pat.

Apoi a lăsat-o singură. Octavia a avut impresia că tocmai intrase într-o poveste din „O mie şi una de nopţi”, iar aventurile la care lua parte deveneau cu fiecare clipă ce trecea mai surprinzătoare. Şi-a scos rochia şi a pus-o pe un umeraş în dulapul care fusese construit ingenios

în perete, pentru a nu fi incomod ca şi cele obişnuite. Apoi a intrat în baia neobişnuită şi s-a cufundat în apa răcoroasă care era parfumată cu iasomie. Totul ce ţinea de – Kane era atât de neaşteptat, s-a gândit, încât numărul de întrebări pe care dorea să i le pună creştea ori de câte ori curiozitatea îi era stârnită. Deoarece era dornică să-l vadă din nou, nu a stat prea mult în cadă, ci a ieşit din apă şi s-a uscat cu prosopul. Numai când a intrat în dormitor a văzut ce înţelesese el cânţi îi spusese că-i va lăsa pe pat ceva de îmbrăcat. A recunoscut un caftan egiptean şi şi-a dorit să posede şi ea unul.

Croit din mătase grea de un albastru ca apele Nilului, era brodat cu fir de argint şi perle minuscule. Când s-a privit în oglindă, a avut impresia că păşise dintr-o frescă, reîncarnarea Cinei egiptene care trăise cu mii de ani în urmă.

Numai părul şi ochii aveau culoarea nepotrivită. Apoi s-a întrebat de ce Kane avea în casă un caftan, poate îl cumpărase pentru o

femeie care-l aştepta în Anglia, poate o iubea. Această idee, cu toate că nu înţelegea de ce, a neliniştit-o, şi şi-a rearanjat iute părul pentru a-şi reveni. Pe lângă caftan a mai găsit o pereche de papuci brodaţi, care, datorită faptului că nu aveau călcâi, se puteau potrivi oricui. Când a deschis uşa şi a coborât scările, a fost dintr-odată cuprinsă de timiditate. Pentru prima dată şi-a dat seama că femeile cu siguranţă îl considerau pe Kane atractiv, probabil că unele chiar au stat cu el în acea vilă, iar el ar putea să n-o găsească tot atât de amuzantă ca şi celelalte. A coborât încet treptele şi numai când a ajuns în hol a observat că el se afla în dreptul uşii deschise şi o urmărea. Se întorsese din grădină şi purta, nu costumul convenţional de seară aşa cum se aşteptase, ci un costum alb cu papion, pentru a-l face mai elegant pentru seară. S-a îndreptat spre el şi, fără să ştie de ce, s-a îmbujorat. De parcă i-ar fi ghicit emoţiile, a spus:

— Arătaţi minunat, după cum mă şi aşteptam,

iar costumul egiptean este foarte adecvat, dat fiind că ne aflam în Cairo.

— Sunt foarte bucuroasă că mă aflu aici, a spus Octavia. În acelaşi timp, totul îmi pare atât de neaşteptat încât mă simt copleşită!

— Mie îmi este foame, a spus Kane, şi sunt convins că şi dumneavoastră vă este, deoarece am luat un prânz foarte uşor. A condus-o către sufrageria cu ferestre înalte care se deschideau către verandă. În centrul încăperii se afla o masă, iar deasupra se legăna un punkah suspendat care mişca aerul ca un ventilator.

Kane s-a aşezat în capul mesei iar Octavia în dreapta lui. Hassam le-a adus întâi o supă rece delicioasă făcută din castraveţi. Le-a turnat vin auriu în pahare, iar când a părăsit camera, Octavia a întrebat:

— Hassam face toată treaba din casă?

— El conduce casă, a răspuns Kane, şi din moment ce lucrează pentru mine de foarte mult timp, ştie exact ceea ce îmi place. Dar ca în cazul

celor mai multe familii egiptene, familia lui locuieşte într-o casă din marginea grădinii, şi toţi membrii familiei îl ajută când este necesar. Presupun că fratele lui ne-a pregătit mâncarea, iar fiul lui mişcă punkah-ul. Octavia a râs.

— Nu-i de mirare că totul este atât de confortabil!

— Desigur! a răspuns Kane. N-are niciun rost să nu trăieşti confortabil dacă ai posibilitatea! L-a privit pentru o clipă. Apoi l-a întrebat:

— Când îmi veţi explica ce s-a întâmplat aseară şi de ce, cu o casă ca aceasta, aţi fost nevoit să vă căţăraţi pe acoperişurile Alexandriei şi să coborâţi pe un burlan? Totul i se părea incredibil în timp ce îi dădea glas, iar evenimentele ce le-au urmat i se păreau la fel de neaşteptate, încât i-ar fi fost mai uşor să creadă că visase totul.

— Vă voi spune tot ce doriţi să aflaţi după masă, a promis Kaner. Cina însă a durat foarte mult. Au avut peşte proaspăt din Nil, prepeliţe din

deşert, urmate de fructe exotice despre care Octavia nici nu auzise şi desigur nici nu mai gustase vreodată. La sfârşit, au băut câte o ceaşcă de cafea turcească pe care Hassam le-a servit-o pe verandă. Se lăsase întunericul, cerul era înţesat de stele şi era mult mai răcoare decât în restul zilei. Grădina era învăluită în linişte cu excepţia greierilor şi a foşnitului frunzelor când se mişca câte un animal mai mic.

— Întotdeauna mi-am imaginat Egiptul ca fiind aşa, a spus Octavia visătoare. Am impresia însăşi este mai bătrân cu câteva secole decât cel din altă parte, iar dacă nu sunt atentă s-ar putea să păşesc în trecut pierzându-mă pe vecie de lumea modernă!

— Într-adevăr aşa vă veţi simţi când vă voi arăta piramidele, a spus Kane liniştit.

— Nu veţi uita?

— Desigur că nu! Octavia s-a forţat să se gândească la prezent şi, aşezându-se confortabil în fotoliul alb împletit şi căptuşit cu pernuţe, a

continuat:

— Vă rog spuneţi-mi acum ce vreau să aflu. Dacă nu, nu voi putea adormi gândindu-mă la dumneavoastră.

— Ei, acum cred că încercaţi să mă şantajaţi, a protestat Kane, dar se cuvine să cunoaşteţi puţin din ceea ce se petrece, cu toate că nu este prea uşor să rezum în doar câteva cuvinte.

— Vă rog, încercaţi, l-a implorat Octavia.

— Nu-mi dau seama ce ştiţi despre situaţia politică actuală din Egipt, a început

Kane.

— Vă pot spune foarte concis, a răspuns Octavia, nimic!

— Atunci am să vă explic. În urmă cu cincisprezece ani, Arabi Pasha, un egiptean, a pornit o răscoală împotriva guvernului egiptean. Britanicii au intervenit şi au atacat dinspre Canalul de Suez, l-au învins în bătălia de la Tel-el Kabir şi astfel au pus bazele prezenţei britanice în Egipt.

— Egiptenii au acceptat acest lucru? a vrut să ştie Octavia.

— În momentul respectiv, au fost bucuroşi pentru că ştiau că altfel s-ar fi instaurat haosul. Khedivul a cerut trupelor britanice să rămână pentru a-l sprijini în restaurarea legii şi ordinii.

— Deci din acest motiv sunt atât de mulţi britanici, aici!

— Exact! mai precis, 6.000!

— Chiar atât de mulţi?

— Toţi sunt sub comanda Lordului Cromer, pe care-l veţi întâlni. Este un om cu foarte mari răspunderi şi, cu toate că Khedivul ocupă tronul, ca să zicem aşa, Lordul Cromer este de fapt adevăratul conducător al Egiptului.

— Presupun că asta a fost intenţia generală, a observat Octavia. Tata spunea că britanicii şi-au pus în gând că menirea lor este să stăpânească întreaga lume! Kane a râs.

— Au reuşit să controleze un sfert din ea până acum, dar n-avem de unde şti unde se termină

ambiţia lor.

— Şi care este rolul dumneavoastră în toate acestea?

— Este destul de uşor de explicat, a răspuns Kane. Sunt de fapt arheolog.

— Arheolog? Octavia s-ar fi aşteptat la orice altceva, numai ea aşa ceva nu.

— Este o ocupaţie căreia m-am dedicat în ultimii cinci ani, a continuat Kane, şi mia prilejuit bucurii ce-mi sunt greu de exprimat în cuvinte, şi în plus, am avut şi fără a mă lăuda, foarte mult succes.

— Ce aţi găsit? Ce aţi descoperit?

— Mai multe lucruri despre care vă voi povesti altă dată. Dar ceea ce ne interesează în acest moment este că am fost nevoit să mă întorc pentru o vreme acasă, iar în acest timp asistentul meu principal, un om de încredere şi cu multă experienţă, pe care-l lăsasem să conducă lucrările, a descoperit un mormânt despre care este convins că, odată excavat, va dezvălui comori valoroase

ale antichităţii care vor uimi întreaga lume.

— Sună fascinant! a exclamat Octavia. În timp ce Kane vorbise, ea se ridicase în scaun şi se întorsese să-l privească. Avea faţa ridicată către a lui şi mâinile strânse de emoţie.

— Am fost nevoit să mă întorc în Scoţia pentru că tatăl meu a murit, a spus Kane, iar când am venit înapoi, în urmă cu două săptămâni, am găsit o scrisoare de la colegul meu, care se numeşte Manton, descriindu-mi cele descoperite, dar avertizându-mă de un pericol.

— Ce fel de pericol? a întrebat Octavia.

— Nu era sigur în ce consta acesta, dar era cu siguranţă foarte tulburat, şi mi-a trimis o hartă ilustrând locul unde găsise mormântul. Dar din motive pe care nu le-a explicat în detaliu, după puţine cercetări, a oprit lucrările! şi şi-a acoperit urmele mutându-se într-o altă zonă.

— Probabil vă aştepta, a sugerat Octavia.

— Asta am crezut şi eu. În acelaşi timp, Manton m-a avertizat că existau unii oameni

hotărâţi să ne înhaţe comoara dacă vor reuşi, pentru a o folosi în scopuri politice proprii.

— Politice? a întrebat Octavia.

— Aşa a afirmat Manton, iar de când m-am întors mi-am dat seama că avea dreptate.

— Dar de când v-aţi întors nu v-a dat mai multe detalii?

— Desigur că aş fi dorit să fi făcut aşa ceva, a spus Kane, dar a dispărut!

— A dispărut?

— Nu a mai fost văzut de când mi-a scris acea scrisoare în care a pus şi harta cu poziţia mormântului. Octavia l-a privit surprinsă.

— Vreţi să… spuneţi, a continuat cu vocea scăzută, că a fost… ucis?

— Nu, a asigurat-o Kane, dar cred că a fost răpit.

— Dar… de ce?

— Am făcut multe cercetări printre cei ce cunosc secretele ascunse oamenilor obişnuiţi, a spus Kane, dar care fac parte din viaţa şi modul de

gândire ale egiptenilor.

— Explicaţi-mi, l-a rugat Octavia.

— În momentul de faţă se pare că o anumită persoană, dar încă nu ştim exact cine, a spus Kane, dar care este unul dintre oamenii lui Arabi Pasha, care este exilat în Ceylon, este hotărât să-i alunge pe britanici şi pe actualul guvern egiptean condus de Khedive, şi să continue revoluţia naţionalistă care a fost stinsă cu cincisprezece ani în urmă.

— Poate face aşa ceva?

— Poate să încerce, a răspuns Kane, dar mai întâi are nevoie de bani, foarte mulţi bani. Octavia s-a gândit o clipă înainte de a spune:

— Probabil vrea să facă rost de bani cu ajutorul mormântului.

— Foarte inteligentă concluzie, a răspuns Kane. În prezent, în toată lumea sunt din ce în ce mai mulţi oameni care sunt interesaţi în achiziţionarea antichităţilor egiptene, şi în special americanii care au buzunarele pline. Octavia şi-a

adus aminte de Virginia şi şi-a dat seama că ea era un exemplu tipic al noului tip de american, interesat în lumea din exteriorul ţării sale. Doreau să ducă înapoi în Lumea Nouă comorile civilizaţiilor antice pentru a-şi impresiona prietenii.

— Iar după ce va strânge suficienţi bani cu ajutorul comorilor din mormânt, a spus

Octavia, ce ar putea face?

— Cred că, va încerca să-l asasineze pe Lordul Cromer şi pe actualul Khedive şi să se instaleze pe scaunul puterii. Octavia a oftat.

— Sună îngrozitor! Dar de ce ar vrea să vă omoare şi pe dumneavoastră?

— Desigur, şi eu mi-am pus această întrebare, a răspuns Kane... De fapt, am reputaţia că pot descoperi mai bine decât alţii detaliile unor astfel de comploturi.

— Este o situaţie foarte periculoasă?

— Foarte, după cum aţi observat deja! Octavia s-a mai gândit un moment. Apoi a spus:

— Dar dacă revoluţionarii vă ucid, nu va însemna neapărat că vor obţine harta.

— Mi-am pus şi această întrebare, a continuat Kane. Cred că l-au luat pe Maraton prizonier şi probabil îl torturează pentru a-l convinge să le arate amplasarea mormântului.

— Torturează? a şoptit Octavia.

— Este o îndeletnicire la care egiptenii sunt maeştrii, a răspuns Kane, da şi-au dat seama că cineva având caracterul lui Manton este foarte loial celor pentru care lucrează şi care-l plătesc.

— Adică dumneavoastră!

— Da, şi sunt convins, cu toate că poate nu am dreptate, că acela ce a alcătuit acest plan consideră că dacă aş fi mort, n-ar mai exista niciun motiv pentru ca Manton, într-un mod foarte onorabil, să lucreze pentru altcineva dispus să-l plătească generos. Îi este astfel foarte important ca eu să mor! Octavia a scos un strigăt de groază.

— Dar nu-l puteţi lăsa să vă omoare. Iar dacă va intra în posesia mormântului şi comorilor sale,

va reuşi să-i alunge pe britanici!

— Asta şi doreşte, a spus Kane, şi deci consideraţi că este destul de important ca eu să rămân în viaţă?

— Dar desigur! a spus. Kane şi-a îndreptat privirea în direcţia arbuştilor sub care umbrele erau adânci şi către copacii care se profilau pe cer.

Apoi a continuat încet:

— Ceea ce v-au spus este bazat în mare măsură pe supoziţii. Însă, pe măsură ce descopăr noi detalii, unul câte unul, presupunerile se adeveresc, iar marele premiu care se va acorda la sfârşitul operaţiunii este să facă rost de banii necesari pentru a plăti suficienţi egipteni pentru a lupta împotriva forţelor britanice.

— După aceea-l vor încorona pe Arabi Pasha sau pe prietenul său?

— Au nevoie de pistoale, puşti şi multe echipamente moderne pentru a putea avea un efect asupra trupelor britanice care se află aici, a

spus Kane de parcă vorbea pentru sine. Dar mai întâi vor trebui să scape de Cromer.

— Este el un om atât de important? a vrut să ştie Octavia.

— Este miezul întregii situaţii.

Este foarte dificil să se înţeleagă cât de fenomenal a fost în lupta de a scoate

Egiptul din faliment şi în creşterea efectivă a productivităţii.

Kane a privit-o pe Octavia pentru a se asigura că-l urmăreşte, apoi a continuat:

— A iniţiat proiecte importante pentru irigaţii, cum ar fi construirea Barajului Aswan, reconstrucţia căilor ferate, reforma sistemului juridic egiptean. Ar fi un dezastru de maximă magnitudine dacă i s-ar întâmpla ceva.

— Înţeleg, a spus Octavia încet, şi mai cred că ar fi un adevărat dezastru şi dacă dumneavoastră… aţi păţi ceva! Kane a zâmbit. Apoi, a întrebat-o cu alt glas:

— Chiar aşa?

— Desigur! a afirmat Octavia. Cred că aţi subestimat importanţa rolului dumneavoastră în această poveste fantastică.

— Cred că rolul meu este să rămân în viaţă. În timp ce a rostit aceste cuvinte, Kane şi-a întins mâinile deasupra capului, ridicându-şi privirea către stele.

— Toţi ne întrebăm la un moment dat ce ne rezervă soarta, a spus încet, iar acum sunt foarte curios să aflu. Apoi a râs.

— În acest moment însă, este mai important ca noi să beneficiem de un somn adânc. Dumnezeu doar ştie ce ne rezervă ziua de mâine, dar astăzi a fost cu siguranţă foarte obositoare. Cele petrecute păreau desigur de necrezut, s-a gândit Octavia. Întâi escapada lui de acoperişuri, apoi rugămintea de a-l ajuta, lupta cu intrusul din tren pe care l-a omorât, apoi modul ingenios în care au ieşit din gară deghizaţi pentru a evita alte incidente.

— Da, trebuie să ne culcăm, a spus Octavia. Este cert că va trebui să fiţi foarte atent în viitorul

apropiat.

— Acum aţi aflat adevărul, a spus Kane, veţi rămâne să mă ajutaţi?

— Vreau s-o fac, dar mă simt atât de nepricepută, şi sunt atât de… îngrijorată să nu vă fac de râs. Kane a dat din cap.

— Mă bazez pe intuiţia mea, aşa cum am făcut şi astăzi dimineaţă când v-am zărit capul auriu prin uşa întredeschisă a camerei de hotel, şi afirm că îmi sunteţi foarte, foarte necesară.

— În acest caz, trebuie… să-mi spuneţi ce vreţi să fac… iar eu… am să vă ascult, a spus Octavia.

— Mulţumesc. Kane i-a întins mâna şi i-a strâns-o pe a ei.

— Vreau să rămâneţi cu mine, a spus. Nota gravă din vocea lui care nu fusese mai devreme, a făcut-o să fie din nou cuprinsă de timiditate. Apoi, ţinându-i în continuare mâna, s-a ridicat în picioare.

— Mă voi ruga foarte, foarte mult ca Dumnezeu să vă ţină în siguranţă, să aveţi succes

şi să-l salvaţi pe Lordul Crorner, a spus

— Asta şi vreau să faceţi, a spus Kane. În acelaşi timp, deoarece vreau să fiţi foarte atentă la tot ceea ce se întâmplă, duceţi-vă repede sus şi culcaţi-vă. Totul vi se va părea mai puţin înspăimântător şi mai uşor de înfruntat mâine dimineaţă.

— Sper, a răspuns Octavia, şi vă mulţumesc pentru că… mă lăsaţi să… rămân.

— A privit zâmbitoare. Cu toate că el nu s-a mişcat, Octavia avea strania senzaţie că o trăgea către el, de parcă ar fi chemat-o, dar nu-şi dădea seama de ce.

Apoi Kane i-a ridicat mâna, a sărutat-o uşor, şi a spus:

— Noapte bună, Octavia. Îţi promit că nimic şi nimeni nu te va deranja în seara aceasta. I s-a părut că a subliniat cuvântul nimeni şi s-a întrebat la cine se referea. Apoi, deoarece era atât de obosită încât i se părea că are capul plin cu vată, s-a întors şi a părăsit veranda pe uşa deschisă,

traversând holul către scări. Odată ajunsă în camera ei, a descoperit o cămaşă subţire din batist – a presupus că fusese a lui Kane – întinsă pe patul ei pregătit pentru noapte.

Din moment ce era mult prea obosită să se mai gândească la povestea stranie pe care i-o relatase Kane, şi chiar şi la el, şi-a scos hainele, a îmbrăcat cămaşa, de noapte, s-a strecurat sub plasa împotriva ţânţarilor care fusese lăsată şi s-a aruncat în pat. Era foarte moale şi confortabil şi, chiar mai înainte de a reuşi să se acopere cu cearşaful, deoarece era mult prea cald pentru a se înveli cu altceva, adormise. Kane, cu toate că afirmase că era foarte obosit, după plecarea Octaviei a mai rămas mult timp pe verandă, contemplând întunericul.

CAPITOLUL 5

Octavia s-a trezit inundată de un sentiment de bucurie că avea să se întâmple ceva fascinant. Când şi-a deschis ochii şi a văzut soarele pătrunzându-i în cameră prin draperii, şi-a dat seama că bucuria se datora faptului că se afla tot în Egipt. Dormise liniştit, şi se trezise numai pentru că, după un ciocănit uşor în uşă, Hassam intrase în cameră aducându-i micul dejun. L-a pus lângă pat, a ridicat plasa împotriva ţânţarilor şi a tras draperiile.

— Apoi a ridicat jaluzelele, iar întreaga încăpere a fost inundată de lumină aurie.

— Dimineaţă frumoasă, Doamnă! a spus Hassam… Stăpânul mâncat mic dejun bun

— Plecat afară. Deodată s-a alarmat că bărbatul cu cicatricea s-ar putea să-l pândească pentru a-l ucide.

— Stăpânul în siguranţă, a spus Hassam de parcă i-ar fi citit gândurile. Vine înapoi la prânz.

Cu aceste cuvinte a părăsit camera, lăsând-o pe Octavia rezemată de perne gândindu-se cât de bine se simţea. Camera era foarte frumoasă şi o considera o plăcere aparte să nu fie nevoită să-şi pregătească singură micul dejun, iar ceea ce o aştepta pe tavă era foarte îmbietor. Din moment ce Kane urma să se întoarcă doar în apropierea, prânzului, a considerat că nu era grabă să se scoale şi că ar fi chiar bine să se mai odihnească cât mai putea.

Gândurile i s-au îndreptat către munca pe care i-o va încredinţa Kane şi a fost din nou copleşită de sentimentul inutilităţii în a-i acorda ajutor, cu excepţia cazurilor în care trebuia să se deghizeze, dar asta nu se putea întâmpla în fiecare zi. Tot mai încerca să-şi dea seama ce-ar putea face şi dacă ar fi vreodată demnă de salariul pe care i-l oferise, sau poate măcar de jumătate, când Hassam s-a întors în cameră. I-a luat tava şi a dat-o la o parte. Apoi a spus:

— Doamna vrea baie? apoi vin croitoresele.

— Croitoresele? a exclamat Octavia, cu vocea puţin piţigăiată, şi şi-a dat seama că Kane nu-şi uitase promisiunea. Jumătate de oră mai târziu croitoreasa, o foarte elegantă franţuzoaică însoţită de două tinere asistente egiptence, i-a arătat câteva toalete din care să aleagă. Mai adusese şi o selecţie atât de largă şi de minunată de lenjerie intimă şi cămăşi de noapte, încât Octavia a spus repede că nu şi le putea permite.

— Monsieur Gordon aranjat, Madame, a spus franţuzoaica, Madame trebui doar să aleagă toalete preferate şi modelele care să i le facem. Deoarece era o foarte iscusită vânzătoare şi cum îşi cunoştea foarte bine instrucţiunile, Octavia s-a trezit acceptându-i patru toalete de zi şi patru toalete de seară, foarte elegante şi frumoase. Toate erau însoţite de accesoriile care li se potriveau: pantofi, ciorapi, mănuşi, poşete şi umbreluţe drăgălaşe pe care să le ţină deasupra pălăriilor din pai decorate cu flori sau pene. Numai după ce cutie după cutie au fost aduse de

la trăsura cu care sosiseră, iar întreaga încăpere arăta ca un magazin, Octavia a reuşit să spună cu hotărâre:

— Acestea sunt lucrurile care, mi-ar plăcea, dar trebuie să vorbesc cu dl Gordon înainte de a lua o hotărâre definitivă. A avut impresia că croitoreasa a fost surprinsă şi a adăugat repede:

— Sunt sigură că s-a întors şi, dacă aşteptaţi aici, mă voi duce să văd. A coborât în grabă scările, iar când a ajuns în hol s-a liniştit văzând prin uşa deschisă cum Kane cobora dintr-o trăsură. În timp ce el a urcat treptele şi a traversat veranda, ea a alergat să-l întâmpine.

— Bună ziua, Octavia! a spus. Văd că ţi-ai pus o rochie nouă şi sunt sigur că aştepţi să-ţi spun cât de bine îţi vine. Îngrijorată de nota de plată. Octavia uitase că purta încă rochia subţire din muselină, brodată cu ghirlande de flori, iar mijlocu-i subţire era îmbrăţişat de un cordon din satin ce arăta foarte scump.

Şi-a împletit degetele.

— Croitoreasa este aici, a spus, şi încearcă să mă convingă să cumpăr mult mai mult decât îmi pot permite să vă las să achitaţi. Kane i-a zâmbit.

— I-am spus ce vreau, Octavia, şi sper doar să-mi fi îndeplinit comanda cât mai bine. Octavia a întins mâna şi şi-a pus-o pe braţul lui.

— Vă rog ascultaţi-mă, a spus, este foarte drăguţ din partea dumneavoastră să vă oferiţi să-mi înlocuiţi cele pierdute, iar pe acelea sunt nevoită să le accept. Dar n-am avut niciodată ceva atât de frumos sau de costisitor ca lucrurile ce se află sus. După o scurtă pauză, a continuat:

— Ar fi mult mai puţin costisitor dacă mi-aţi cumpăra o rochie bună, iar după aceea aţi aranja ca ea să fie reprodusă. Îşi adusese aminte că mama ei îi spusese odată că în Orient, croitorii puteau copia orice veşmânt atât de bine şi eficient încât dacă originalul avea un mic petec sau o gaură mică, le includeau chiar şi pe acestea. Kane a zâmbit privindu-i ochii plini de îngrijorare.

— Este atât de plictisitor să stai la probe, a

spus, şi uitaţi că acesta este un mod de a vă mulţumi că mi-aţi salvat viaţa. Octavia tot nu a fost convinsă, aşa că a continuat:

— Spuneţi-i croitoresei să-mi respecte ordinele. Dar acum îmi este foame şi nu vreau să mai amân prânzul. Felul în care a spus acestea, a convins-o pe Octavia că nu mai avea rost să-l contrazică. A alergat până la etaj simţindu-se de parcă avea aripi la picioare şi i-a comunicat croitoresei că va păstra toate lucrurile alese. Bucuroasă, exprimându-şi mulţumirile foarte volubil, croitoreasa şi asistentele ei au plecat promiţând ca, cele două sau trei lucruri ce trebuiau retuşate vor fi înapoiate mai târziu în cursul aceleiaşi zile. Octavia a alergat înapoi la parter, dornică să se afle în preajma lui Kane. Stătea, după cum se aşteptase, pe verandă cu un pahar lung şi rece de suc în mână şi, dintr-odată, a observat că şi el arăta foarte diferit. Purta un costum alb foarte elegant din mătase indiană, cravată care ei i se părea a avea însemnele unui

regiment, cămaşă din mătase şi butoni din aur, iar, pantofii erau foarte bine lustruiţi. Arăta foarte diferit de bărbatul care intrase în camera ei rugând-o să-i acorde ajutorul.

Hassam i-a adus un suc, şi în timp ce Octavia încerca să-şi exprime recunoştinţa pentru noile toalete, a anunţat că masa era pusă.

— Spuneţi-mi ce aţi mai făcut, l-a îndemnat după ce s-au aşezat, gândindu-se că nu era bine să vorbească numai despre ea.

— Am aflat ce s-a mai întâmplat aici cât timp am fost plecat din Cairo, a răspuns Kane. După ce Hassam a ieşit din încăpere, l-a întrebat în şoaptă:

— Aveţi vreo veste de la prietenul dumneavoastră, domnul Manton?

— Kane a dat din cap.

— Nimic pozitiv, dar cei ce cunosc acest secret, sunt convinşi că este ţinut captiv până voi fi ucis. Octavia a scos un ţipăt de groază.

— În acest caz, atunci n-ar trebui să plecaţi sau să staţi într-un loc mult mai sigur decât

acesta.

— Sunt în destulă siguranţă aici, la fel ca şi dumneavoastră, a răspuns Kane. Cu toate că poate nu vă daţi seama, există oameni care ne păzesc într-un mod foarte eficient şi vă asigur că nimeni nu poate intra în casă neobservat. Glasul îi fusese la fel de liniştit şi calm încât Octavia a considerat că este imposibil să se simtă chiar atât de înspăimântată cum ar fi trebuit. În acelaşi timp, nu s-a putut abţine să nu gândească că prin ferestrele deschise către grădină, ar fi foarte uşor să-l împuşte cineva ascuns în boscheţi.

— Vă asigur că sunteţi în siguranţă, a spus Kane, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Eu nu… contez. Mă gândeam la… dumneavoastră.

— Sunt eu oare chiar atât de important?

— Ştiţi bine că da, a răspuns Octavia simplu. Mă simt atât de implicată în ceea ce aveţi de gând să realizaţi încât încerc cu disperare să vă fiu de folos, cu toate că am impresia că nu pot contribui

cu nimic decât prin… rugăciune.

— Sunt foarte recunoscător pentru rugăciunile dumneavoastră, a spus Kane, şi din moment ce m-aţi salvat de două ori, sunt convins că veţi reuşi şi a treia oară. Octavia ar fi vrut să-l contrazică spunându-i că a doua oară fusese de fapt vina ei pentru că atrăsese atenţia ucigaşului uitându-se pe fereastră. Apoi şi-a amintit că i-ar fi fost imposibil lui Kane să scape de el dacă i-ar fi aşteptat pe peron. Deoarece chiar şi numai gândul o înspăimânta, a spus grăbit:

— Ce veţi face în după amiaza aceasta?

— Ce voi face? a întrebat Kane.

— Oh, vă rog, vreau să vin cu dumneavoastră. A vorbit impulsiv, apoi s-a gândit că poate fusese nepoliticoasă, poate Kane dorea să facă singur ceva. Dar el zâmbi şi după o clipă i-a spus:

— Deoarece este foarte cald, sugerez ca după masă să stăm liniştiţi pe verandă şi să citim sau să vorbim. Apoi mai târziu, în răcoarea serii, vă voi duce să vedeţi piramidele.

— Chiar veţi face aşa ceva? a exclamat Octavia. Îmi doream atât de mult acest lucru.

— În acest caz, chiar aşa vom face, a promis Kane, tulburat de bucuria ce se putea citi în ochii tinerei femei. Au stat liniştiţi pe verandă, cu punkah-ul legănându-se încet deasupra capului, iar Octaviei nu-i venea să creadă că totuşi nu avea nimic de făcut şi se odihnea întinsă pe şezlongul moale şi cu picioarele ridicate pe un taburet. Acasă la Priory, pe lângă faptul că trebuia să se tot ducă în camera tatălui ei să vadă dacă-şi recăpătase cunoştinţa sau dacă avea nevoie de ea, tot timpul exista câte ceva ce trebuia curăţat. Dacă nu era bucătăria, era salonul pe care-l folosea, sau coridoarele care deveneau din ce în ce mai lungi şi mai prăfuite, iar ea era tot mai obosită. Apoi, trebuia să spele rufele deoarece doamna Coles nu o putea face, iar ea nu-şi putea permite să plătească o altă femeie.

Iar pe lângă toate acestea, mai era şi lupta neîncetată pentru a găsi câte ceva de mâncare.

Ultimul lor grădinar se retrăsese într-o căsuţă pentru că nu-l mai puteau plăti. Când îi permitea reumatismul, sădea pentru Octavia câteva legume în grădină şi uneori îi scotea cartofii. Dar de obicei fusese obligată să se descurce singură, şi deseori era nevoită să caute printre buruieni legumele care creşteau spontan. Dar avusese noroc pentru că merii, prunii şi prunii goldani, cu toate că erau bătrâni şi nu mai fuseseră tăiaţi de mult timp, mai rodeau încă.

Se mai înţelesese cu băieţii din sat care nu aveau altceva de făcut, ca, dându-le voie să prindă iepuri în pădurea în care mai demult nici nu avuseseră voie să intre să-i dea câte unul pentru fiecare cinci iepuri prinşi.

Deoarece se ţineau de cuvânt, întotdeauna a avut iepure la masă la Priory, iar uneori câte un fermier – îi mai aducea şi un porumbel sau o gâscă.

Cu toate că era recunoscătoare, i se părea foarte greu să le cureţe de pene şi astfel prefera

iepurii, pentru care-i plătea pe băieţi câte un penny pentru a-i jupui.

Când era singură îi era mai uşor să mănânce ouăle pe care i le ofereau bătrânele găini din grădină, sau pe care le cumpăra de la fermă atunci când tatăl ei îi mai trimitea ceva bani. Când venea acasă, Tony se plângea de mâncare, iar în perioada în care tatăl ei fusese în comă, Octavia nu se putuse abţine să nu se gândească că lui îi era mai bine aşa decât să fie obligat să mănânce sărăcăcioasele mese, care erau de fapt cele mai bune pe care le putea ea încropi.

— La ce vă gândiţi? a întrebat Kane deodată. Văd că vă întristează.

— Îmi aminteam despre casa mea, a răspuns Octavia involuntar.

— Povestiţi-mi şi mie. Pentru moment, a crezut că i se va destăinui. Dar a dat din cap şi a spus:

— Nu vreau să mă mai gândesc la lucruri nefericite.

— Mă întreb de ce căminul dumneavoastră a

fost nefericit şi de ce l-aţi părăsit pentru a veni la Cairo cu cineva care v-a abandonat imediat ce aţi ajuns. A putut sesiza o notă acuzatoare în glasul lui Kane, iar ea a constatat că era şocat de faptul că Tony o părăsise atât de repede. Ea tot nu şi-a dat seama că el presupunea că Tony nu era de fapt fratele ei, ci că ocupase un rol foarte diferit în viaţa ei. Observase însă că îl numea pe Tony prietenul ei, dar nu acordase nicio atenţie acestui mod de exprimare.

— Vă rog, vă rog, vorbiţi-mi despre Egipt, l-a implorat. Îmi este atât de frică că vă veţi da deodată seama că nu vă mai sunt de folos şi mă veţi trimite înapoi acasă! Iar atunci voi regreta în veci ignoranţa mea şi faptul că am pierdut ocazia să aflu mai multe de la dumneavoastră. Kane a râs. Apoi a spus:

— Cred că pentru moment, datorită sensibilităţii dumneavoastră, nu vor fi necesare cuvintele. Puteţi simţi că vă aflaţi în ceea ce grecii denumeau Citadela Soarelui, care pentru mai bine

de o mie de ani a vrăjit şi fascinat pe cei ce o vizitează.

— Pe mine într-adevăr mă vrăjeşte şi… fascinează! Până la urmă a reuşit să-l convingă pe Kane să-i povestească despre descoperirile lui arheologice din deşert şi să-i promită că în următoarele zile îi va arăta multe dintre comorile pe care le depozitase într-un loc sigur. Egiptenii descoperiseră că orice obiect care putea fi descris ca fiind „antichitate” era valoros, nu numai pentru turiştii obişnuiţi ci și pentru colecţionarii din America şi din multe ţări europene. Aceasta îi făcuse să excaveze orice, să decupeze picturile murale şi sculpturile care decorau pereţii oricărui mormânt în care puteau pătrunde, şi, desigur, să fure obiectele descoperite de arheologi care nu erau bine păzite.

— Şi nimeni nu-i pedepseşte? a întrebat Octavia.

— Vă asigur că facem tot ce putem, dar egiptenii sunt maeştri în aşa ceva, iar mulţi dintre

ei sunt atât de săraci încât e greu să-i acuzi pentru că fură atunci când li se oferă şansa. Octavia a zâmbit. Apoi a spus: Îmi închipui cât de dureros trebuie să fie să pierzi lucruri care fac parte din istorie, mai ales dacă intră pe mâinile unor oameni care nu le apreciază valoarea reală.

— Este adevărat, a continuat Kane, şi este pur şi simplu fantastic cum după atâtea mii de ani, Egiptul este tot plin de comori şi oferă cele mai fenomenale şi minunate sculpturi, picturi şi bijuterii care nu au scăpat din atenţia hoţilor.

— Sună foarte romantic!

— Şi eu consider la fel, a spus el simplu. În timp ce-i vorbea Octavia s-a întrebat dacă Kane o va lua şi pe ea vreodată într-unul din mormintele pe care le explora. Dacă o va face, s-a gândit ea, va fi cu siguranţă cea mai palpitantă experienţă din viaţa ei. Apoi a fost cuprinsă de disperare gândindu-se că probabil nu va dori să aibă prin preajmă o femeie, şi, chiar dacă va mai fi atunci în Egipt, probabil nu o va lua cu el. Au conversat tot

restul după amiezii, iar ea l-a ascultat fascinată, nu numai pentru că tot ceea ce-i spunea era foarte interesant, ci şi pentru că era extraordinar să poată discuta cu cineva atât de inteligent. Iar el era vădit interesat de părerile ei.

Tatăl ei i-a pretins să-l asculte, dar întotdeauna avea impresia că i-ar fi plăcut mai mult să stea de vorbă cu una dintre femeile frumoase care roiau în jurul lui la Londra. Sau, prefera un bărbat de vârsta lui care putea să-i guste glumele şi să-i admire calităţile de sportiv. Tony era la fel, cu toate că uneori i se destăinuia Octaviei sau i se lăuda cu succesele sale sociale.

Uneori se întreba descurajată dacă o considera cât de cât inteligentă sau dacă se mulţumea doar cu ea pentru că nu era nimeni altcineva prin apropiere.

Dar Kane îi vorbea de parcă ar fi recunoscut că este inteligentă, iar ea simţea că-i făcea plăcere să-i explice ceea ce nu înţelegea. Nu-i venea să creadă că sosise momentul când, pe măsură ce

soarele cobora de pe cer, el i-a spus:

— Din moment ce vreau să vă arăt cum apune soarele în spatele piramidelor, voi chema o trăsură şi vom pleca peste zece minute.

— Ce minunat! A sărit în picioare şi l-a întrebat:

— Ce să-mi pun pe mine? Să-mi iau o pălărie? Kane a zâmbit.

— Dacă doriţi să arătaţi elegantă şi impresionantă va trebui să vă puneţi pălărie. Dar pe de altă parte, îmi place părul dumneavoastră. Lăsaţi-l descoperit.

Octavia a alergat sus şi şi-a luat un şal uşor pentru eventualitatea în care se va răcori după apusul soarelui. Apoi s-a privit în oglindă şi a abia a recunoscut imaginea ce i se dezvăluia. Niciodată nu mai avusese o toaletă atât de frumoasă, costisitoare şi elegantă. Deoarece era croită cu şicul franţuzesc, îi sublinia silueta mlădioasă, talia subţire, şi-i conferea o graţie pe care nu o mai observase.

Îi făcea plăcere să asculte şi foşnetul juponului din mătase în timp pe alerga pe scări şi să ştie, cu toate că i se părea extravagant, că bluza de corp îi era decorată cu dantelă adevărată. „Hainele acestea îl vor costa pe Kane o avere!” şi-a spus şi se simţea vinovată. În acelaşi timp însă, cum ar fi putut să-l refuze? S-a întrebat ce s-o fi întâmplat cu cufărul ei, neridicat din tren. Se gândea oarecum amuzată că dacă-l furase cineva, cu siguranţă nu, fusese încântat de ceea ce descoperise înăuntru. Apoi, deoarece o aştepta Kane, a coborât grăbită scările şi s-a urcat repede în caleaşca deschisă care era oprită în faţa intrării. Era foarte diferită de vehiculul dubios cu care călătoriseră de la gară. Aceasta era în mod evident proprietate particulară, probabil a lui Kane. Era trasă de doi cai foarte potriviţi, iar, vizitiul era bine îmbrăcat. Considera că nu este politicos să pună prea multe întrebări, aşa că nu a comentat. Însă a privit cu bucurie peisajul ce i se dezvăluia pe drumul către deşert şi piramide.

Drumul era străjuit de copaci şi o mulţime de boscheţi înfloriţi. Culorile lor se contopeau cu albastrul cerului şi auriul soarelui făcând totul să pără chiar, mult mai încântător decât îşi imaginase vreodată Octavia.

După ce în sfârşit au lăsat în urmă casele, în faţa lor s-au întins nisipurile de argint ale deşertului şi a putut vedea pentru prima dată piramidele.

Erau aşezate pe terenul ridicat care străjuia Valea Nilului şi în timp ce le admira fascinată, deoarece îi era imposibil să scoată un sunet, şi-a strecurat mâna în a lui Kane. Apoi el a început să-i povestească despre ceea ce vedea, – iar ceea ce-i spunea se părea a fi muzică, la care răspundea nu cu mintea, ci cu inima şi cu sufletul.

— Piramidele, i-a spus, sunt dovada credinţei egiptenilor antici în nemurirea sufletului. A rămas tăcut pentru o clipă. Apoi a continuat:

— Spuneţi-mi ce simţiţi în timp ce le priviţi.

— Iniţial am fost surprinsă deoarece, cu toate

că citisem despre ele şi văzusem ilustraţii, în realitate ele sunt... acum că le văd în faţa ochilor... sunt diferite.

— În ce sens?

— Simt că le văd nu... cu ochii... ci cu ceva... din interiorul meu care le recunoaşte nu numai ca un monument ridicat de intelectul uman, ci de parcă ar fi fost clădite şi de... spiritul oamenilor... sau poate mai corect de... sufletul lor.

Apoi, cu un mic gest a continuat:

— Nu pot să explic, dar pentru mine ele sunt încărcate de... emoţii... şi parcă totuşi de ceva chiar mai profund... decât emoţiile... Vocea i-a pierit, dar a încercat să continue:

— Nu am cuvinte... pentru a explica ceea ce simt... iar ceea ce pot spune nu are nici înţeles.

— Eu înţeleg, a spus Kane, pentru că şi eu simt la fel. Prima dată când am zărit piramidele, am ştiut că, cu toate că eram satisfăcut de simplitatea lor elementară, şi poate uimit de faptul că oamenii au putut realiza ceva atât de magnific,

totuşi mai exista ceva ce nu puteam defini.

— Spiritul vieţii! a murmurat Octavia.

— Exact! a fost de acord Kane. Şi eram convins că-l veţi simţi... Nu l-a întrebat cum de ştiuse, dar după ce s-au apropiat mai mult, Kane a cerut vizitiului să oprească caleaşca şi au rămas aşezaţi, Octavia continuând să-l ţină de mână. Soarele a coborât mal jos, iar cerul era inundat de culori minunate. Roşul se transforma în auriu transparent până ce Octavia a putut întrezări luceafărul de noapte.

Era atât de frumos încât avea impresia că întregul ei trup era ridicat, lipsit de materialitate, şi plutea pe valurile muzicii care emana din sufletul ei şi se unea cu vocile unui cor necunoscut ascuns de edificiile din faţa ei. Numai după ce soarele a coborât şi mai mult şi linia orizontului a fost marcată doar de o singură bandă însângerată de culoare, Octavia a îndrăznit să tragă cu nădejde aer în piept.

I se părea că fusese transportată la un milion

de mile depărtare într-un tărâm straniu, necunoscut, unde a putut simţi pentru o clipă perfecţiunea frumuseţii.

Apoi când s-a reîntors pe pământ, şi-a dat seama că strângea mâna lui Kane atât de tare încât o dureau propriile-i degete. S-a întors către el dorind să-şi ceară scuze. A descoperit că o urmărea cu privirea şi i s-a părut că înţelesese ca nimeni altul ceea ce simţise. Fără a mai spune altceva „a comandat – doar vizitiului să continue drumul, iar acum, când ultima strălucire a soarelui se stinse, întunericul nopţii i-a învăluit cu viteza specifică orientului. A fost cuprinsă de o undă de regret crezând că se lăsase cortina şi că aveau să se întoarcă acasă.

Dar în loc de aşa ceva, caleaşca a mers mai departe, şi în timp ce înaintau în linişte, era convinsă, fără a i se fi spus în cuvinte, că, acum Kane o ducea să vadă Sfinxul: Se întunecase într-atât încât era de parcă frumoşii cai descoperau drumul cu ajutorul instinctelor nu al vederii... În

fiecare clipă mai multe stele apăreau pe cer, iar bolta de deasupra ei îi dădea senzaţia că umplea, întreaga lume, astfel încât mai „rămăseseră doar stelele, ea şi Kane – şi nimic altceva.

Şi-au continuat drumul până ce deodată ceva uriaş s-a profilat în întuneric.

Era greu de distins înainte de oprirea caleştii, iar atunci, de parcă ar fi ascultat comanda lui Kane, luna s-a ivit din spatele unui nor.

Era lună plină, iar, pe măsură ce lumina devenea mai puternică, Octavia a putut vedea din ce în ce mai bine corpul leului, simbolul regilor, şi capul de femeie. Atunci, pentru prima dată de când se puseseră din nou în mişcare, Kane i-a vorbit:

— Este cu faţa spre est, a şoptit, pentru a privi răsăritul soarelui care anunţă întoarcerea vieţii.

— Ceea ce… simbolizează că… nu murim niciodată!

— Desigur! A deschis portiera caleştii şi a ajutat-o pe Octavia să coboare pe nisip. Apoi

caleaşca s-a îndepărtat puţin şi ei au mers pe jos până au rămas singuri privind capul Sfinxului profilat pe cer. Octavia şi-a ţinut respiraţia. Era tot ceea ce-şi dorise, tot ceea ce dorise să vadă, şi chiar mult mai mult.

Avea impresia că Sfinxul dorea să-i transmită un mesaj şi trebuia doar să fie asculte atentă în timp ce vibraţiile ei se îndreptau către vibraţiile acestei enigme stranii, frumoase, care străjuise acolo atâtea mii de ani. Apoi, ridicându-şi capul, razele „lunii s-au jucat pe trăsăturile ei, iar ea a simţit cum Kane s-a apropiat.

— Este... minunat! a murmurat, atât de incredibil de minunat încât... am impresia că nu poate fi adevărat... şi totuşi în adâncul inimii sunt convinsă că este!

— Şi eu simt la fel, i-a spus cu un glas adânc. A înconjurat-o cu braţele în timp ce i-a vorbit. Apoi, când Octavia s-a întors surprinsă, buzele lui au coborât pe ale ei. Nu se aşteptase la aşa ceva şi nici nu se gândise că i s-ar fi putut întâmpla...

Dar când o ţinea aproape şi-şi simţea buzele moi sub ale lui, se unise cu apusul de soare, misterul piramidelor şi sentimentul de lumină care emana din Sfinx.

Era toate acestea la un loc, dar pe măsură ce buzele lui care iniţial fuseseră foarte tandre deveniră mai îndrăzneţe, mai posesive, a fost cuprinsă de o altă senzaţie care-i era complet nouă. Această senzaţie nouă i-a inundat sânii, apoi gâtul, iar când i-a atins buzele era convinsă că era ceea ce-şi dorise dintotdeauna

— Dragostea pe care crezuse că nu o va întâlni niciodată.

Era minunată, exuberantă, şi în acelaşi timp atât de surprinzătoare, şi o umplea de un sentiment de uimire deoarece era diferită de tot ceea ce-şi imaginase posibil. Corpul ei trepida lângă al lui, iar Kane a strâns-o şi mai aproape, buzele-i deveniră pline de pasiune, iar minunăţia acestor noi senzaţii erau de neimaginat pentru Octavia. Nu era cuprinsă de teamă, ci de extaz

care o făcea parcă să plutească pe cer printre stele, şi era minunat. Numai după ce Kane şi-a ridicat capul, a reuşit să-şi ridice privirea către el, simţindu-se orbită de lumina lunii şi de intensitatea sentimentelor ei, ţi-e era imposibil să scoată o vorbă.

— Cum poţi fi atât de frumoasă? a întrebat-o. Pentru mine eşti încarnarea tuturor comorilor pe care le-am căutat, găsit şi dorit să le înmulţesc.

Apoi o săruta din nou, cu sălbăticie, de parcă i-ar fi fost teamă că i-ar putea scăpa şi va fi nevoit să o caute din nou, numai pentru a fi dezamăgit.

Din nou, senzaţii noi, diferite de tot ceea ce mai simţise vreodată, s-au trezit în ea, şi păreau să facă parte din stele şi din acordurile pe care încă le mai auzea îndreptându-se către ei. Era atât de minunat, dar în acelaşi timp atât de extaziant şi spiritual încât, atunci când Kane, a eliberat-o din strânsoare, Octavia nu a a reuşit decât să-şi ascundă faţa pe pieptul lui, în timp ce inima-i bătea frenetic, şi-i era imposibil să gândească.

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? l-a auzit pe Kane întrebând. Ridicându-şi chipul către al lui, a şoptit:

— Te… iubesc! N-am ştiut că… dragostea poate fi atât de total… şi complet… de minunată!

— Asta am vrut să te aud spunându-mi, a răspuns Kane dar este mult mai uşor să te sărut. A, sărutat-o din nou până a uitat de Sfinx, de piramide, de stele, şi de totul în afară de el. Putea să simtă cum lumina lunii se revărsa în întregul corp, trecea prin sâni până la buze. Şi, în timp ce Kane o săruta, îi aspira viaţa din ea şi o făcea a lui. Mai târziu, după ce probabil trecuse un secol, el a spus cu un glas nesigur:

— Trebuie să te duc acasă, iubita mea.

— Nu… nu vreau să… plecăm, a spus Octavia. Poate că nu… mă voi mai simţi aşa… niciodată. A râs drăgăstos şi şi-a strâns braţele în jurul ei.

— Te voi face, să te simţi aşa, comoara mea, şi mult mai mult, i-a promis, aşa că hai acasă. A eliberat-o dar a prins-o de mână şi a condus-o

înapoi peste nisipul moale până unde îi aştepta caleaşca. A ajutat-o să urce şi când caii s-au pus în mişcare, a strâns-o în braţe. Şi-a odihnit capul pe umărul lui şi a oftat.

— Nu poate fi adevărat, a spus de parcă-şi vorbea sieşi, visez… şi n-am cunoscut niciodată un vis… ca acesta!

— Este un vis devenit realitate, a spus Kane, şi trebuie să-mi fi dat seama de prima oară când ţi-am zărit buclele aurii că soarta ne-a adus împreună în cel mai nepotrivit moment şi niciunul dintre noi nu va putea scăpa. Amintindu-şi cât de greu scăpaseră în tren, Octavia a spus, cu glasul plin de teamă:

— Fi atent… trebuie să fi foarte atent! dacă vei păţi ceva şi eu voi dori să… mor! Kane a strâns-o mai tare în braţe.

— Ne-am sărutat la poalele Sfinxului, a spus, şi ştim amândoi că nu există moarte.

— Este uşor să crezi asta, a spus Octavia, dar dacă va trebui să aştept până într-o altă viaţă să…

te găsesc din nou, mi se va părea o... aşteptare foarte, foarte lungă! Kane a râs.

— Este adevărat, şi de aceea, comoara mea, trebuie să profităm cât mai mult atâta timp cât suntem împreună. Apoi, de parcă ar fi dorit să se asigure de prezenţa ei, a început s-o sărute din nou, sărutând-o neîncetat, parcurgând pe nesimţite drumul înapoi spre vila din Cairo. Hassam îi aştepta la intrare şi i-a anunţat că cina va fi servită imediat după ce se vor fi răcorit cu o baie.

Intrând în cameră, Octavia a fost surprinsă să găsească una dintre rochiile ei noi pregătită pentru a fi îmbrăcată. Dorind să se facă frumoasă pentru Kane, s-a îmbăiat şi îmbrăcat grăbită, dar şi-a petrecut mult timp aranjându-şi părul.

Tocmai se întreba cum să încheie rochia la spate, când, după o bătaie discretă la uşă, o tânără, probabil soţia sau fiica cea mai mare a lui Hassam, a intrat şi a salutat-o respectuos. Nu ştia limba engleză, dar i-a explicat prin semne de ce

venise. Octavia a lăsat-o să o ajute şi a putut citi pe chipul tinerei femei că admira cum se aranjase. I-a mulţumit, ştiind că o va înţelege, apoi a coborât repede scările. Kane o aştepta în salonul alb luminat de lămpi cu ulei.

Arăta foarte atrăgător, purtând o cămaşă albă cu papion şi, în locul unui sacou, o cingătoare roşie din mătase. Îi dădea o alură de aventurier, de parcă ar fi fost pirat sau eroul unei melodrame, iar când Octavia a rămas nemişcată privindu-l, el i-a întins mâinile. A alergat spre ele şi strângând-o la piept a sărutat-o, apoi, depărtând-o un pic, a spus:

— Lasă-mă să te văd! Vreau să te admir în noua ta toaletă, dar nu-mi pot imagina cum te poate face mai frumoasă decât erai deja.

— Sunt foarte, foarte încântată să o am, a răspuns Octavia, dar mă… tem că trebuie să fi fost foarte… costisitoare.

— Asta nu contează. Cu un efort vizibil şi-a desprins ochii de pe chipul ei îndreptându-i spre

toaletă. Era frumoasă şi foarte la modă cu un decolteu încadrat de tul alb stropit cu mărgeluţe argintii. Puţin argintiu ieşea la iveală de sub fusta din tul care se evaza în parta de jos cu volan peste volan ornamentat cu mărgeluţe sclipitoare. Cordonul argintiu care-i încercuia talia, cădea ca o cascadă în spatele rochiei, iar în păr îşi pusese un bucheţel de floricele din acelaşi material şi strălucind de diamante.

— Eşti… mulţumit? l-a întrebat nesigură.

— Mulţumit nu este cuvântul potrivit, a răspuns Kane, dar îţi voi explica mai târziu. S-a întrebat de ce nu-i explica chiar atunci, dar în câteva secunde a intrat Hassam anunţându-i că cina era pregătită. Nu şi-a putut aminti mai târziu ce au mâncat sau băut, dar putea spune că totul fusese gustos ca mâncarea zeilor.

Nu se putea gândi decât la cât de chipeş era Kane, şi cât de tulburător era să se afle în preajma lui. Chiar şi ceea ce au discutat s-a pierdut în tumultul emoţiilor pe care i le stârnea, iar când

ochii lui i s-au oprit pe buze, a retrăit sărutările lor.

Cu toate acestea, au rămas timp îndelungat în sufragerie, la lumina lumânărilor, sub punkah-ul care se legăna agale, şi mângâiaţi de razele lunii care se strecurau prin ferestrele deschise. Apoi, în sfârşit, Kane a spus:

— Cred că ar trebui să te duci în pat, iubita mea. Este târziu. S-a apropiat mai mult de ea şi a sărutat-o tandru. Copleşită de emoţiile noi care o asaltau, nu a mai fost în stare să-l contrazică, spunându-i că ar fi dorit să mai stea împreună încă puţin. Şi astfel, pentru că aşa-i făcea lui plăcere, a urcat treptele până la dormitorul ei. Tânăra egipteană o aştepta pentru a o ajuta să-şi dezbrace rochia, iar după ce a pus-o pe umeraş în dulap, a plecat. Octavia a îmbrăcat una dintre noile cămăşi de noapte diafane bordate cu dantelă care arăta atât de încântătoare încât i-a părut rău că nu o putea vedea şi Kane, şi-a lăsat părul să-i cadă liber peste umeri, apoi s-a urcat în pat. O

parte a plasei împotriva ţânţarilor nu fusese lăsată în jos, dar după ce s-a rezemat de perne în lumina lumânării aşezate pe noptieră şi-a dat seama că nu o va putea coborî decât ridicându-se din pat. Chiar când se gândea că ar fi trebuit să mai facă un efort, uşa dormitorului s-a deschis şi Kane a intrat.

— A privit surprinsă în timp ce se apropia traversând camera în halatul lung. Apoi, deodată, un gând i-a trecut prin cap şi l-a întrebat grăbită:

— Ce… s-a întâmplat? Ceva… rău?

— Nu, desigur că nu, i-a răspuns. Totul este în regulă, iubita mea, iar acum pot să-ţi spun cât de frumoasă eşti şi să-ţi explic cât de mult însemni pentru mine.

Pentru moment Octavia l-a privit surprinsă. Apoi, după ce s-a aşezat pe marginea patului privind-o, i-a spus:

— A… aş vrea să-mi spui toate aceste lucruri… dar poate că acum nu este… nevoie de aşa ceva… nu trebuia să fi venit… în dormitorul meu.

— Cred că trebuia chiar să vin, i-a spus Kane,

şi, iubita mea, cu toate că poate ţi se pare că totul se petrece foarte repede, amândoi ştim că ne iubim, şi nu există niciun motiv pentru care să nu te fac a mea. Octavia l-a privit nedumerită, iar Kane a continuat:

— Nu ştii să minţi prea bine. De când mi-ai spus că bărbatul care te-a părăsit în Alexandria era fratele tău, am ştiut că avusese o cu totul altă legătură cu tine. Astfel încât consider că soarta m-a însărcinat să-i iau locul şi să am grijă de tine mult mai bine decât el.

— Nu... nu înţeleg... ce vrei să spui! a exclamat Octavia.

— Atunci, să fiu mai explicit, a continuat Kane. Vei fi a mea, iar eu te voi iubi, proteja şi nu va mai trebui să-ţi fie frică de a rămâne singură. Era ceea ce-şi dorise Octavia să audă. Dar în acelaşi timp, ceva nu era în regulă. L-a privit întrebătoare în timp ce el s-a aplecat şi a îmbrăţişat-o, dar ea s-a desprins de el, s-a întins pe perne şi l-a ţinut departe punându-i mâinile pe piept.

— Nu… nu înţeleg.

— Mai sunt necesare cuvintele? a întrebat Kane. Iubitul tău te-a părăsit, ceea ce demonstrează că nu te-a putut iubi aşa cum ar fi trebuit. Dar îţi promit, că în cel mai rău caz, nu te voi părăsi singură cu numai 25 lire sterline să te apere de foame. Deodată, Octavia a înţeles, iar cu toate că Kane dorea să o strângă la piept, ea s-a zbătut violent.

— Cum poţi gândi… aşa… ceva? l-a întrebat. Cum de ai putut… crede că… Tony era… iubitul meu? Este fratele meu… ţi-am spus că este… fratele meu!

— Şi vrei să te cred? Acum Kane îi vorbise pe alt ton şi putea sesiza nota tăioasă care se ivise.

— Este adevărat! Este adevărat! a strigat Octavia. Tony este fratele meu, şi m-a lăsat singură doar pentru că… dorea să plece cu fata cu care… vrea să se căsătorească, şi nu mai era loc pe iahtul ei şi pentru mine. Kane şi-a luat mâinile din jurul Octaviei şi a privit-o cu atenţie.

— Îmi spui adevărul?

— Desigur că-ţi spun... adevărul! a explicat Octavia. Cum îţi puteai imagina că aş fi... făcut ceva atât de... ruşinos... încât să am un... iubit? îi era greu şi să rostească acel cuvânt. Era atât de umilită de faptul că el crezuse aşa ceva despre ea, încât s-a îmbujorat iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

Apoi, cu o voce mică, a continuat:

— Mi-era... frică să mă... întorc în Anglia... singură pentru că pe vasul cu care am venit erau nişte... bărbaţi care m-au privit într-un mod atât de... oribil! Dar deoarece Tony era cu mine, nu n-am mai gândit la ei în timpul drumului... dar cu siguranţă situaţia ar fi fost... diferită dacă aş fi fost sigură.

Kane nu a scos niciun cuvânt, privind-o doar în timp ce a continuat:

— Am... avut încredere în tine... N-am crezut că... erai ca ei... sau că mă vei crede vreodată capabilă de a face ceva... atât de ruşinos!

Lacrimile i s-au revărsat pe obraji:

— Chiar îmi spui că Tony este fratele tău? a întrebat-o Kane, cu un glas care părea să vină de foarte departe.

— Desigur că este fratele meu! Şi m-a luat cu el ca s-o găsim pe americanca cu care vrea să se însoare numai pentru că era... imposibil să mai rămânem... acasă!

A suspinat înainte de a reuşi să continue:

— Mi-a spus că va avea grijă ca după ce ajungem la Cairo... că aici credea... că o va găsi... va găsi nişte oameni care să... aibă grijă de mine.

— Oameni? a întrebat-o Kane.

— Să fiu sinceră, a spus Octavia cu glasul pierdut, cred că voia să spună... bărbaţi... iar el credea că... deoarece noi nu avem bani eu ar fi trebuit să... încerc să mă mărit! A simţit cum Kane a înlemnit şi deoarece părea atât de neruşinat şi nedemn de o doamnă, a adăugat:

— Dar eu eram... hotărâtă să nu... mă mărit cu un bărbat... decât dacă-l... iubesc.

Kane s-a ridicat de pe pat şi s-a îndreptat către fereastră. Crezând că avea să o părăsească, Octavia a continuat:

— Te rog… înţelege… te rog… te rog, înţelege şi eu… ştiu că probabil mă… dispreţuieşti… dar nu puteam face… altceva… decât să fiu de acord cu planul lui Tony.

— Aşa că te-ai gândit, a spus Kane tăios, la fel ca şi o mulţime de alte tinere englezoaice înaintea ta, că există o sumedenie de posibili soţi în Cairo!

Vocea lui era dură ca pocnitura unui bici. Deoarece ştia ce simţise el pentru ea, Octaviei îi curgeau lacrimile pe obraji fără a putea fi stăvilite, iar ea şi-a plecat capul pentru a nu i le vedea Kane…

— Îmi… pare rău, a spus, îmi pare rău dacă crezi că am vrut să te… păcălesc… dar eu… nu am crezut că… mă vei îndrăgi.

— Nici eu nu m-am aşteptat, a răspuns Kane, dar, văzându-te atât de tânără şi lipsită de experienţă, tot nu înţeleg cum a putut fratele tău

să facă ceva atât de nesăbuit, atât de dizgraţios încât să te lase singură într-un loc precum Alexandria.

— A crezut că... mă voi întoarce... direct acasă.

— Pot să mă gândesc la o sumedenie de motive pentru care aşa ceva s-ar fi putut dovedi a fi imposibil de realizat", pe lângă faptul că, dintr-o pură întâmplare, am intrat în camera ta!

— Eram... eram înspăimântată... dar în acelaşi timp, eram convinsă că... puteam avea încredere în tine.

— Sunt bărbat, a spus Kane, iar tu eşti foarte frumoasă, Octavia!

— Nimeni nu... mi-a spus vreodată asta... şi probabil că Tony nu şi-a dat seama că asta mi-ar... crea probleme.

— Sunt convins că fratele tău se gândea numai la binele lui! a spus Kane fără milă. Deoarece nu putea suporta să-l critice pe Tony şi să-l audă vorbind pe tonul acela rece, tăios, Octavia a

adăugat grăbită:

— Tony este de fapt foarte… bun şi chiar se gândeşte… la mine, dar nu are bani şi… nicio şansă să-i… câştige vreodată, iar el o iubeşte pe Virginia pentru… felul ei de a fi, pe lângă faptul că este… foarte bogată. În timp ce rostea aceste cuvinte a avut impresia că înrăutăţea lucrurile, dar totuşi spunea adevărul, şi nu dorea să-l mintă pe Kane. În acelaşi timp însă, a considerat că nu era momentul potrivit să-i dezvăluie familia din care proveneau sau că au făcut ceva atât de rău încât să fugă de acasă imediat după moartea tatălui lor. Credea că ar fi fost şocat şi pentru faptul că nu insistase să-i cumpere toalete negre în locul acestora frumoase.

Cu cât se gândea mai mult la Tony şi la ea, cu atât i se părea mai complicată povestea lor, şi cu atât mai imposibil de explicat cuiva fără a părea mai reprobabilă decât era deja. Kane avea privirea aţintită în întuneric, iar ea putea distinge stelele de pe cer şi avea impresia că şi el se afla tot atât

de departe de ea ca şi stelele.

— Te rog… te rog, l-a implorat, nu te… supăra pe mine. Apoi, deoarece a crezut că l-a pierdut pentru totdeauna, a adăugat stins:

— Voi pleca… mâine… dacă asta… vrei să fac. S-a întors cu faţa către ea.

— Şi unde te vei duce? Chiar vrei să călătoreşti singură înapoi spre Anglia?

— Desigur că nu vreau să mă întorc… aş vrea să rămân cu tine… dar eşti furios pe mine… şi cu toate că vreau să-ţi fac pe plac… ştiu că mama ar fi… şocată de ceea ce mi-ai… sugerat. Nu i-a răspuns, nu s-a clintit, iar după un moment, ea a şoptit:

— Nu prea… ştiu ce se întâmplă când un bărbat face… dragoste cu o femeie, pentru că mama nu mi-a spus niciodată, iar după ce a murit, nu am avut… pe cine, să întreb. Presupun că este ceva foarte… foarte minunat, dacă mă voi simţi tot aşa ca… atunci când m-ai sărutat… dar… tot nu ar fi bine… cel puţin… aşa am crezut întotdeauna. Şi-

a amintit cum uneori femeile care lucrau în casă povestiseră îngrozite despre câte o sărmană tânără care, după cum spuneau ele, avea problemă Octavia nu înţelesese prea bine ce însemna aceasta, în afară de faptul că o tânără făcuse un copil cu un bărbat şi fusese atât de nefericită încât se înecase în râu. Dar, în loc să le pară rău de ceea ce i se întâmplase, unele dintre femeile mai bătrâne au afirmat chiar că fusese singurul lucru decent pe care l-ar fi putut face. Deoarece Octavia fusese destul de tânără cât s-au petrecut acestea, nu le acordase prea multă atenţie. Dar acum îşi aducea aminte şi de cum o dispreţuiseră pe tânără, şi o condamnaseră pentru ceea ce făcuse. Kane s-a apropiat de pat şi s-a aşezat din nou pe marginea lui, privind-o. I-a studiat chipul timp îndelungat, lacrimile ce-i şiroiseră pe obrajii şi gene, ochii întunecaţi şi înspăimântaţi care îl priveau, buzele care-i tremurau. A rămas nemişcat, fără să spună nimic, până pe Octavia a spus ezitant:

— Îmi… pare… rău… te rog… te rog… iartă-mă.

— N-am pentru ce să te iert. Numai că am interpretat greşit situaţiile prin care ai trecut, şi poate pentru prima dată în viaţa mea am ajuns la nişte concluzii complet greşite, numai din vina mea.

— Deci… nu vrei să… plec?

— Nu! Desigur că nu! a afirmat cu siguranţă. Vei sta aici până voi decide ce voi putea face cu tine.

— Încă mai eşti… supărat pe mine?

— Nu sunt supărat pe tine, ci pe fratele tău, şi, la drept vorbind, pe mine! Octavia a scos un oftat de uşurare, dar ochii încă-i mai erau temători, şi a rostit cu o voce atât de slabă încât abia se auzea:

— Dar nu… mă mai… iubeşti?

— Dar bineînţeles că te iubesc! a răspund Kane. Te iubesc şi te vreau. Dar, Octavia, trebuie să fiu sincer şi să-ţi spun că viaţa pe care o duc, care acum este foarte complicată şi de nedorit

pentru o femeie, nu-mi permite să mă însor.

— Dar… ai pretins că sunt… soţia ta! Era o observaţie atât de copilăroasă, încât Kane nu s-a putut abţine să nu zâmbească;

— Te-am rugat să pretinzi că-mi eşti soţie pentru a-mi salva viaţa, dar asta era foarte diferit. Octaviei i-a trecut prin gând că ar fi foarte încântător să-i fie soţie. Apoi a realizat că îşi dorea acest lucru mai mult decât altceva în lume, dar el nu o dorea, şi nu avea nimic altceva de făcut. De parcă i-ar fi citit gândurile, Kane a continuat;

— Nu te întrista, Octavia, culcă-te şi vom continua discuţia mâine dimineaţă. Acum va trebui să mă gândesc bine pentru a descoperi cea mai bună soluţie pentru amândoi.

În timp ce a rostit acestea, s-a aplecat, a făcut-o să se întindă pe perne şi a sărutat-o pe frunte.

— Culcă-te, i-a spus liniştit, şi adu-ţi aminte de ceea ce ai simţit când ai privit piramidele şi te-am sărutat la umbra Sfinxului.

— Mă voi gândi… la tine, a şoptit Octavia. A

crezut că nu o auzise, pentru că s-a ridicat, s-a tras înapoi, a coborât plasa împotriva ţânţarilor şi a stins lumânarea. A traversat încăperea şi, fără a privi înapoi, a închis uşa în urma sa.

CAPITOLUL 6

Octavia a adormit plângând, iar când Hassam i-a adus micul dejun avea ochii grei şi o îngrozitoare durere de cap. Dar, – după ce şi-a băut cafeaua, s-a simţit mai bine şi gândurile i s-au îndreptat din nou către Kane, întrebându-se dacă şi el se gândea la ea şi la ea urma să facă în acea zi. Când s-a întors Hassam să-i ia tava de la micul dejun, i-a spus:

— Stăpânul ieşit, nu vine până după-amiază.

— Nu se întoarce pentru prânz? a întrebat Octavia. Hassam a dat din cap.

— Cred nu. Octavia a fost cotropită de dezamăgire.

Toată noaptea se luptase cu dorinţa de a se duce la Kane pentru a-i mărturisi că-l iubeşte şi să-l implore să o iubească în continuare. Ştia că ar fi fost greşit şi condamnabil dacă ar fi făcut-o, dar avea impresia că atunci când a plecat el îi luase vraja pe care o simţise când s-au sărutat în umbra

Sfinxului.

Iar acum că-i scăpase, era convinsă că nu o va mai descoperi niciodată. A rămas mult timp în pat, tristă şi luptându-se împotriva lacrimilor care îi asaltau ochii. Apoi, şi-a zis că se comporta într-un mod ridicol, iar la întoarcere Kane nu va fi dornic să fie întâmpinat de o faţă nefericită răvăşită de plâns. „Femeile plâng şi bocesc ca să-şi atingă scopul”, îi spusese odată tatăl ei”. Un bărbat doreşte să aibă în preajmă femei care ştiu să zâmbească, să râdă şi să-l facă să se simtă fericit”. Fusese destul de mică şi-i stătuse pe genunchi când îi spusese acestea. Îi vorbise de parcă fusese enervat de ceva ce tocmai i se întâmplase. Numai după ce a mai crescut, Octavia şi-a dat seama că, datorită înfăţişării sale masculine şi chipeşe, rupsese multe inimi. Uneori, când vrafuri de epistole scrise de mâini feminine soseau prin poştă, a înţeles că, oricât de mult îl implorau cele părăsite, ele tot nu reuşeau să restârnească interesul. Şi-a zis că cel mai bun lucru pe care-l

putea face era să plece. Orice i-ar zice Kane, devenise o povară pentru ei, şi iubindu-l atât de mult ştia că-i va fi greu să nu-i cerşească atenţia şi-i va fi greu dacă el nu va reacţiona. „Cum a putut să trezească astfel de simţăminte în mine când m-a sărutat”, s-a întrebat”, pentru ca apoi să nu mă mai dorească?”

Era o întrebare care şi-o puseseră femeile încă de la începuturile timpului şi căreia nu i se găsise răspuns. Dar cu toate că ştia că-i va fi extraordinar de greu să-l părăsească pe Kane şi Cairoul, Octavia a considerat că i-ar fi fost mult mai greu să rămână şi să îndure torturile iadului din cauza dragostei care i-o purta dar incapacităţii de a-i da ceea ce cerea. Deoarece avusese ocazia să judece în linişte, şi-a amintit cât de şocată a fost ea însăşi când Tony i-a povestit despre femeile care-i ţineau de urât tatălui lor. Cu toate că nu înţelesese cu adevărat despre ce îi relata, acum ştia că tatăl ei făcuse dragoste cu ele.

Fuseseră amantele lui, dar, conform spuselor

lui Tony, nu reuşiseră să-l acapareze pentru mult timp. În timp ce ele îşi plângeau şi boceau inimile sfărâmate, tatăl ei căuta amuzamentul prin alte locuri, ceea ce invariabil însemna o altă femeie. „Cum aş putea eu să devin una ca ele?” s-a întrebat Octavia”. Cum aş putea să-mi mai spun… rugăciunile seara dacă aş… face ceea ce mama ar considera un… păcat, la fel ca şi… biserica?” Acasă, în fiecare Duminică se dusese la micuţa biserică din sat care fusese ridicată puţin după ce călugării părăsiseră Priory. Însemna să meargă pe jos o bucată bună de drum atât la dus cât şi la întors. Dar se rugase pentru ca tatăl ei să nu-şi irosească toţi banii în Londra, ci să-i mai rămână şi pentru reparaţiile casei şi plata celor ce lucrau pentru el.

Se rugase şi ca odată să fie din nou împreună ca o familie adevărată şi fericită. Ştia că această dorinţă nu se putea îndeplini în absenţa mamei ei, însă, când tatăl ei se întorcea totuşi acasă şi era acolo şi Tony, râdeau împreună şi uitau de

acoperişul care curgea şi de spaţiile goale din camere care mărturiseau că obiectele care le ocupaseră fuseseră vândute. „Poate într-o zi voi avea şi eu copiii mei”, s-a gândit Octavia”. Dar cum aş putea fi fericită ştiind că am păcătuit şi că dacă ar şti le-ar fi ruşine cu mine?” La această întrebare ştia că nu există decât un singur răspuns: trebuia să-l părăsească pe Kane şi să se întoarcă în Anglia.

Chiar şi numai gândul o făcea să se simtă neajutorată şi nu avea nicio idee cum ar putea afla mersul trenurilor către Alexandria şi al vapoarelor care plecau din port. Îşi dădea seama că nu-şi putea permite să călătorească pe croazierele Liniei P & C, dar în acelaşi timp nu-i venea să se îmbarce pe acelaşi gen de vas cu care venise împreună cu Tony de la Tilbury. „Ce aş putea… face? Ce… aş putea face?” se tot întreba disperată şi presupunea că numai Kane i-ar putea da un răspuns.

S-a sculat şi s-a îmbrăcat, apoi a coborât şi s-a

instalat pe verandă. A mâncat singură prânzul în sufragerie şi, cu toate că fusese bine gătit şi delicios, nu a putut înghiţi mai mult de câte o înghiţitură din fiecare fel. Apoi s-a întors pe verandă, întrebându-se ce făcea Kane, şi dacă în mod intenţionat nu se întorsese încă pentru că era furios pe ea. Hassam a venit cu un ziar şi l-a lăsat lângă ea.

— Ziare englezeşti, Domnişoară, a spus, numai cinci zile vechi. Venit repede!

— Cum de au reuşit să ajungă atât de repede? l-a întrebat Octavia.

— Aranjat Lord Cromer, a răspuns Hassam. Vin cu trenul la Marseilles, apoi cu vaporul la Alexandria, apoi la Cairo. Hassam vorbise de parcă ar fi învăţat traseul pe de rost, iar Octavia nu s-a putut abţine să nu râdă. După ce a plecat, a luat The Morning Post, fiind convinsă că moartea tatălui său fusese raportată într-o ediţie anterioară şi că probabil o pierduse. A întors paginile fără a acorda prea mult interes planurilor pentru Jubileul

de Diamant al Reginei care urma să aibă loc anul următor, dificultăţilor ivite în India, sau lungului articol despre terenurile de aur din Klondike. Deodată un paragraf pe partea de jos a paginii i-a atras însă atenţia şi a citit:

„DESCOPERIRE FANTASTICĂ ÎNTR-O VECHE MĂNĂSTIRE DIN KENT

După raportul publicat săptămâna trecută referitor la decesul celui de al Patrulea Lord Brirkenhall în casa sa, vechea mănăstire Priory din satul Meadowfields din Kent, vânzători de obiecte de artă au descoperit printre colecţia de familie un tablou pictat de Holbein, care a suscitat interesul connaisseur-ilor. Timp de mai multe secole s-a crezut că tabloul ilustra portretul Generalului Birke care primise conacul Priory şi terenurile aferente, drept răsplată pentru serviciile sale după Desfiinţarea Mănăstirilor de către Regele Henry al VIII-lea. S-a descoperit acum că portretul respectiv, care necesită

restaurare, a fost pictat de Holbein, şi este al ultimului Stareţ care a locuit la Priory. A fost considerat un mister faptul pentru care un artist atât de binecunoscut a fost angajat pentru a-l picta, dar ce-i ce l-au cercetat au descoperit că rama foarte grea şi ornamentală a tabloului este turnată din aur masiv. Galeriile Britanice de Portrete care sunt interesate în a-l achiziţiona, consideră că stareţul ştiuse dinainte că regele intenţiona să rechiziţioneze Priory şi a salvat o mare parte din bogăţia mănăstirii transformând-o în aur. Acesta a fost apoi turnat într-o ramă care se crede că a fost amplasată într-un loc retras pentru a nu atrage atenţia. De atunci încoace, generaţiile de membri ai familiei Birke şi-au comisionat portretul iar acesta, ca de altfel şi casa împreună o mare parte din terenuri, revin moştenitorului titlului. Noul şi al cincilea Lord Birkenhall se află în prezent undeva în străinătate şi avocaţii lui încearcă tot ce le stă în putinţă pentru a-l contacta şi a-l informa despre această

descoperire senzaţională”.

Octavia a citit articolul nu o dată, ci de trei ori pentru a se asigura că nu înţelesese greşit cele relatate. Apoi, surprinsă de veşti, s-a bucurat considerându-şi rugăciunile îndeplinite. Tony se va putea întoarce acasă şi nu numai că va putea restaura casa dar va reuşi să locuiască acolo fără a depinde de banii Virginiei sau ai altcuiva. Deoarece nu era portretul unui străbun, tabloul Stareţului va putea fi astfel vândut, împreună cu rama. Părea de necrezut şi Octavia era convinsă că era un dar neaşteptat al Domnului.

„Mulţumesc, Doamne, mulţumesc!” a rostit în inima ei, apoi s-a întrebat cum ar putea lua legătura cu Tony. Era convinsă că Kane ar şti o modalitate prin care să comunice cu iahtul Virginiei dacă ajunsese la Constantinopol. Tony va putea astfel să se întoarcă acasă fără a-i mai fi ruşine să-i întâlnească pe cei care-i împrumutaseră atât de mulţi bani tatălui ei. Aşteptând întoarcerea lui Kane, a simţit cum

minutele treceau agale, dar în acelaşi timp, era atât de tulburată încât uitase întristarea. Cu toate acestea, în inima ei se ivea o mică durere când îşi amintea că el nu o iubeşte la fel cum îl iubeşte ea. Apoi, a început să se întrebe frenetic dacă nu păţise ceva, dacă cei care doreau să-l ucidă reuşiseră s-o facă. Hassam a căutat-o în timp ce se plimba prin grădină, nemaiputând sta locului.

— Mesaj de la stăpân, a spus când a ajuns în dreptul ei.

— Ce este? l-a întrebat Octvia.

— Stăpânul zice pare rău că întârziat atât de mult. Foarte ocupat. Octavia vru să ştie ce făcea, dar nu-i putea întreba pe Hassam, iar acesta a continuat:

— Stăpânul zice petrecere seara aceasta. Foarte elegant. Domniţa să fie gata la ora şapte. El înapoi la timp pentru schimbat haine. Octavia a oftat uşor.

Cu siguranţă că nu vor avea timp să discute cu Kane sau să-i spună cine era şi să-i arate articolul

din ziar. Dorea să-l însoţească la petrecere dar presimţea că era legată de munca sa. În acest caz nu va fi prea interesat de ea, ci va avea nevoie de ea ca să-l însoţească şi să pretindă că-i este soţie. Nu-şi dădea seama de unde ştia aceasta, dar o presimţise, aşa că a urcat în camera ei pentru a se hotărî ce toaletă să-şi pună. La început a considerat că fusese păcat că şi-o pusese pe cea albă cu argintiu în seara precedentă. Apoi a descoperit una şi mai frumoasă, dar când o privea avea impresia că se asemăna cu o rochie de mireasă. Din moment ce nu va avea ocazia să poarte vreodată aşa ceva pentru Kane, era desigur inoportună.

Celelalte două rochii erau mai simple şi ştia că dacă, aşa cum îi spusese Hassam, urmau să participe la o petrecere elegantă, va trebui să arate cât mai bine cu putinţă pentru a-i face pe plac lui Kane. A mai aşteptat mult timp jos, apoi s-a îmbăiat, şi, cu toate că a şi-a aranjat pe îndelete părul în oglindă, era convinsă că el încă nu se

întorsese. Tocmai când a început să creadă că va întârzia sau poate nu va veni deloc, a auzit o trăsură oprindu-se la uşa din faţă şi a ştiut că a sosit.

Şi-a simţit inima ieşindu-i din piept şi ar fi vrut să alerge jos să-l întâmpine, dar, din moment ce purta doar furoul, îi era imposibil. L-a auzit urcând scările, chemându-l pe Hassam şi intrând în dormitorul său trântind apoi uşa.

A privit ceasul şi şi-a dat seama că avea mai puţin de un sfert de oră pentru a se îmbăia şi îmbrăca, ceea ce însemna că şi ea va trebui să fie gata pentru a nu-l face s-o aştepte. Tânăra care o ajutase mai înainte îşi dăduse probabil seama că i-ar fi de folos, deoarece a intrat în cameră şi a ridicat rochia albă pe care Octavia o pusese pe pat. Când a îmbrăcat-o, Octavia a observat cât de măiestrit era croită încât era, în felul ei, senzaţională. Din crep alb, avea mânecile bufante din dantelă adevărată împodobită cu diamante, care străluceau şi în jurul decolteului.

Aceleaşi mărgeluţe sclipeau ca picăturile de rouă pe poalele rochiei, precum şi pe volanele care bordau tivul şi formau o scurtă trenă care sclipea la fiecare mişcare. Octavia sclipea ca o stea. Avea mănuşi lungi din antilopă fină şi o gentuţă mică care se asortau cu rochia. Peste rochie şi-a pus o eşarfă albă, lungă din sifon brodată cu diamante. Ţinându-şi poşeta şi eşarfe, într-o mână, Octavia a mai aruncat o ultimă privire în oglindă, apoi a coborât încet scările.

Îl aştepta pe Kane când acesta a intrat în camera de zi şi, cu toate că spera ca el s-o admire, a rămas uimită de cât de magnific arăta el. Trecuse mult timp de când nu-l mai văzuse pe tatăl ei îmbrăcat în costuri de seară, dar Kane nu purta doar cămaşă albă apretată şi papion alb, ci şi un frac decorat cu medalii şi stele.

În jurul gâtului, avea o medalie în forma unei cruci prinsă de o panglică, colorată. Rămăsese uimită nu numai din cauza înfăţişării lui, ci şi datorită iubirii ei care a izbucnit ca refluxul în

momentul în care l-a revăzut. Îşi dorea, cum nu-şi mai dorise nimic în viaţă, să alerge către el şi s-o sărute. Însă el a traversat grăbit încăperea până în dreptul ei şi i-a spus încet:

— Ascultă, Octavia, am ceva important să-ţi spun. Şi-a ridicat ochii către chipiul lui, iar el a continuat:

— Nu am reuşit să mă întorc mai devreme şi să te anunţ că vom lua cina cu Lordul Cromer şi este absolut esenţial să mă ajuţi jucându-ţi rolul, pe care l-ai îndeplinit cu atâta succes mai devreme, de soţie. Octavia nu a spus nimic, iar Kane a adăugat cu un zâmbet forţat:

— O soţie foarte frumoasă, de care sunt în mod justificat mândru, iar noi ne-am căsătorit doar recent şi suntem încă în luna de miere. Octavia, amintindu-şi cum în seara precedentă afirmase că nu se putea căsători din cauza muncii sale, nu l-a putut privi, ci şi-a fixat ochii pe decoraţia ce o purta la gât, iar el a mai spus:

— Nu vom fi anunţaţi ca Domnul şi Doamna

Gordon. L-a privit nedumerită, dar nu a rostit niciun cuvânt şi Kane a continuat:

— Acum suntem Lordul şi Lady Stratheagle, şi în ceea ce-l priveşte pe oaspetele principal, tocmai am ajuns în Egipt.

Modul în care rostite cuvintele „oaspete principal” au determinat-o pe Octavia să-l privească întrebător, iar el a explicat:

— Se numeşte Abdul Paşa, iar Lordul Cromer dă această recepţie în onoarea lui. Instinctiv, Octavia a ştiut că trebuie să fi existat un motiv special pentru aceasta şi a întrebat:

— Abdul Paşa este cel pe care-l suspectezi a unelti revoluţia şi cel ce are nevoie de banii din mormântul pe care l-ai descoperit?

— Eşti foarte iute, a spus Kane încântat, dar adevărul este că, în timp ce îi suspectăm intenţiile, nu aveam totuşi nimic concret pe care să ne bazăm supoziţiile.

— Iar el nu ştie cine eşti? l-a întrebat Octavia.

— Dacă este cel pe care-l suspectăm noi, a

comandat probabil oamenilor săi să-l ucidă pe Kane Gordon. Din acest motiv este important ca eu să-i fiu prezentat în seara aceasta ca altcineva foarte diferit.

— Înţeleg… asta! a spus Octavia. Dar poate fi… periculos.

— Suntem în siguranţă atâta timp cât suntem în preajma Lordului Cromer, a liniştit-o Kane, şi te asigur că el va fi păzit în modul cel mai straşnic posibil.

— Dar este… înţelept să-l invite pe… acest bărbat la… reşedinţa lui?

— Sperăm cu toţii că ne va da un indiciu prin ceea ce va spune, sau va face. Lucrăm în întuneric şi de aceea vreau să fi foarte atentă şi să-mi spui apoi dacă ai văzut sau auzit ceva ce ţi se pare suspect.

— Desigur că… să fac… aşa, a răspuns Octavia, dar sunt îngrijorată pentru… tine.

Kane i-a zâmbit şi ea a observat o notă de tandreţe în ochi care nu se arătase în timp ce-i

vorbise. Apoi, Kane a continuat grăbit:

— Trebuie să plecăm! Ar fi o greşeală să întârziem. Fii foarte atentă la ce-mi vei spune. În Egipt nu numai pereţii au urechi, ci chiar şi aerul! Octavia şi-a luat eşarfa pe care o lăsase pe un scaun iar Kane i-a pus-o peste umeri. Pentru o clipă a avut impresia că mâinile lui au zăbovit peste umerii ei de parcă ar fi dorit s-o atingă. Apoi, de parcă şi-ar fi zis că se află la datorie, a spus cu glasul lui autoritar şi tăios pe care-l cunoştea atât de bine:

— Urcă în trăsură. Nu avem mult de mers. Şi-a ridicat scurta trenă şi l-a ascultat. Numai după ce s-au aşezat unul lângă celălalt pe bancheta tapisată confortabil a trăsăturii închise, Kane i-a luat mâna înmănuşată în a lui.

— Îmi pare rău că a trebuit să stai singură atât de mult astăzi, a spus tandru, dar mi-a fost imposibil să vin să te văd, aşa cum îmi doream.

— Am… crezut că… poate m-ai… uitat. A simţit cum i-a strâns puternic mâna.

— Nu pot aşa ceva, dar astă seară trebuie să mă gândesc, nu la pericolul care s-ar putea abate asupra mea sau a ta, ci la siguranţa Lordului Cromer şi dacă va păţi ceva, la Egipt.

— Cu siguranţă că nu va fi… posibil să fie… ucis în casa sa? a întrebat Octavia îngrozită.

— Nu, desigur că nu, a liniştit-o Kane, iar noi nici nu suntem siguri că Abdul Paşa se află cu adevărat în spatele incidentelor care ne-au alimentat suspiciunile. Cu toate acestea, am depistat o chemare tacită la rebeliune care se răspândeşte în secret şi, în plus, tot nu avem nicio veste despre Manton. A rostit atât de şoptit ultima frază încât Octavia cu greu l-a înţeles. Cu toate că era imposibil ca vizitiul şi ajutorul său să audă cele rostite în trăsură, Kane era atent pentru, ca deghizarea lor să nu fie penetrată.

— Lady Stratheagle! a exclamat Octavia. Este un titlu foarte frumos.

— Şi eu cred la fel, a fost de acord Kane, şi ţi se potriveşte. Octavia a gândit că orice nume care

ar demonstra că ea este soţia lui Kane i s-ar fi părut magnific ca uratele de trompete sau muzica sferelor. Apoi elanul a părăsit-o, amintindu-şi că el nu avea nicio intenţie de a se căsători cu ea. După cum îşi spusese chiar înainte de a fi citit despre descoperirea de la Priory, ştia că trebuia să-l părăsească şi să plece. „Îi voi vorbi mâine”, a gândit. Apoi, cu toate că părea relaxat, ea îi simţea tensiunea şi grija faţă de pericolele care se puteau ivi, aşa că a rostit în gând o rugăciune pentru siguranţa lui. Nu numai casa în care urmau să cineze a fost o surpriză, ci şi gazda lor. Kane nu-i explicase că Lordul Cromer, cel mai important om şi de fapt Regele neîncoronat şi neproclamat al Egiptului, locuia în foarte modestul Palat care fusese înainte sosirii lui sediul Consulatului Britanic. Afară, coloanele din dreptul intrării principale şi de-a lungul verandei erau impresionante, dar interiorul, considera Octavia, se asemăna cu al unei vile englezeşti mari şi confortabile de la ţară. Se aşteptase ca Lordul

Cromer să aibă o înfăţişare regală. Dar a descoperit că era un bărbat cu faţa bronzată, păr alb scurt, o mustaţă ordonată şi purta ochelari cu rame din aur. Semăna mai mult a chirurg sau poate a avocat de familie. Dar, datorită simţurilor ei ascuţite, Octavia îi putea simţi vibraţiile puternice şi autoritare. De fapt, erau atât de puternice încât putea înţelege de ce Kane era atât de impresionat de el, şi de ce, în Egipt cuvântul său era lege fără a fi contrazis. Lady Cromer i-a primit într-un cadru de flori deosebite, iar Octavia a aflat că florile constituiau interesul ei personal principal şi că le închina fiecare moment neocupat de îndatoririle sale oficiale. Mai erau o serie de alte persoane prezente şi în timp ce Kane şi Octavia le-au fost introduşi ca Lordul şi Lady Stratheagle, ea a constatat că toţi erau ofiţeri de înalt rang din armată. Toţi, cu posibila excepţie a doi aghiotanţi, erau mai în vârstă decât Kane. Nu au dat niciun semn că l-ar fi întâlnit înainte sau recunoscut ca fiind Kane Gordon, ci şi-au exprimat

doar politicos plăcerea de a-l fi întâlnit împreună cu soţia. Apoi au trecut la obişnuitele comentarii legate de vreme şi de numeroasele evenimente de interes social care aveau loc în Cairo.

Întârziind cu patru sau cinci minute, ca pentru a-şi arăta importanţa, Abdul Paşa şi-a făcut apariţia. Kane se mutase cu Octavia în mod intenţionat în apropierea ferestrei deschise a salonului lung de unde putea observa faţada casei.

Au văzut împreună sosirea trăsurii conduse de un vizitiu colorat îmbrăcat, însoţit de un lacheu. Pe bancheta din spate stătea bărbatul pe care aşteptau să-l întâlnească, iar în faţa lui se aflau doi servitori îmbrăcaţi în tradiţionalele uniforme albe, ornamentate în cazul lor cu verde, iar pe cap purtau turbane verzi. La sosire, Octavia observase că servitorii Lordului Cromer purtau uniforme albe, dar cu garnituri şi turbane roşii. S-a întrebat, şi şi-a pus în gând să-l întrebe pe Kane mai târziu, dacă tot aşa erau îmbrăcaţi servitorii din fiecare Ambasadă Britanică din străinătate şi din Clădirile

Guvernamentale din India.

S-a mai întrebat, în timp ce-l urmărea pe Abdul Paşa coborând din trăsură, dacă intenţionat copiase uniforma britanică când o alesese pe cea a servitorilor săi. Apoi şi-a amintit că în Orient, verdele era aproape o culoare sacră, deoarece turbanul verde însemna de obicei că purtătorul său vizitase Mormântul Sfânt din Meca. Îi era imposibil să pună toate întrebările care-o asaltau, iar Kane s-a întors de la fereastră şi a început o conversaţie cu un general vârstnic. Avea o colecţie impresionantă de medalii care atestau cariera sa lungă în rândurile armatei britanice. Un aghiotant a intrat în încăpere şi a anunţat:

— Excelenţa Sa Abdul Paşa, doamnelor şi domnilor. În timp ce bărbatul pe care-l aşteptaseră a intrat, Octavia a putut constata că nu era foarte înalt, dar slab şi musculos, şi era îmbrăcat fără cusur cu o tunică în stil egiptean, decorată cu fir de argint. Lordul şi Lady Cromer l-au întâmpinat cu multă căldură.

Apoi, în timp ce Lordul Cromer l-a condus printre cei adunaţi, introducându-l musafirilor săi, Octavia a simţit, chiar înainte de a-i vorbi, că Abdul Paşa era un om deosebit de rău. Putea să-i simtă cruzimea emanând din toţi porii, să i-o vadă în ochii întunecaţi, şi s-a convins că tot ceea ce-i spusese Kane despre el era adevărat. Ajungând la ei Lordul Cromer a spus:

— Acum vreau ca Excelenţa Voastră să întâlnească pe doi dintre musafirii mei care tocmai au sosit din Anglia şi sunt tocmai proaspăt căsătoriţi – Lord şi Lady Statheagle!

Abdul Paşa i-a întins mâna şi în timp ce i-a strâns-o Octavia a avut senzaţia că atinge un şarpe. Apoi, fără a-i rosti niciun cuvânt, şi-a îndreptat privirea către Kane.

— Sper, domnule, că veţi avea o şedere plăcută în Cairo, i-a spus.

— Şi noi sperăm, a răspuns Kane în tonul distant, indiferent al englezului aflat în străinătate, şi sper să nu se facă prea cald!

— Cred că veţi avea destul noroc în următoarea săptămână sau două, a răspuns Abdul Paşa. Apoi în timp ce Lord Cromer l-a condus pentru a-i face cunoştinţă şi cu alţi invitaţi, Octavia a fost cuprinsă de o dorinţă de a ţipa pentru a-i avertiza că este un om foarte periculos care ar trebui încarcerat înainte de a mai crea alte probleme. Era acum convinsă că el trimisese pe cei doi indivizi să-l ucidă pe Kane. În acelaşi timp însă era conştientă de faptul că era foarte posibil să nu reuşească niciodată să aibă dovezile necesare pentru a-l acuza, iar el va fi liber să urzească comploturi împotriva Lordului Cromer şi dominanţei britanice în Egipt. Şi poate revoluţia sa va fi învingătoare. Apoi, după ce Lord Cromer a terminat de prezentat musafirii, s-a anunţat cina şi au trecut în sufrageria înaltă şi bine luminată unde servitorii îmbrăcaţi în uniformele albe cu roşu stăteau în spatele fiecărui scaun. Cu excepţia unui singur scaun, deoarece Octavia a observat cu surprindere că doi bărbaţi cu turbane verzi

stăteau în dreptul scaunului pe care urma să se aşeze Abdul Paşa. Lordul şi Lady Cromer cu siguranţă erau la curent, dar păreau să nici să nu fi observat. Dar Octavia totuşi considera aceasta ca pe o insultă adusă atât gazdelor Paşei cât şi britanicilor. Când s-au aşezat la masă, Octavia a constatat că erau prezenţi mai mulţi bărbaţi decât femei.

A mai observat că în timp ce ea era aşezată în stânga Lordului Cromer, Abdul Paşa era în dreapta lui iar Kane era pe partea cealaltă a egipteanului.

Celelalte câteva femei prezente erau împrăştiate printre bărbaţi, aproape ca florile, pentru a îndulci severitatea hainelor de seară. Octavia era singura femeie care nu purta o tiară, şi s-a gândit ca Kane ar fi trebuit să-i facă rost de una, chiar dacă ar fi fost doar împrumutată.

Îi părea bine de strălucirea diamantului de pe rochia ei, şi de orhideea pe care şi-o prinsese în ultimul moment în păr pentru că aşa considerase că o înălţa. Lordul Cromer a antrenat-o în

conversaţie şi au discutat despre Piramide, progresul făcut cu Barajul Aswan, şi dacă ar fi dorit să o întâlnească pe Prinţesa Nadi Fazirm, care era o verişoară a Khedivului. Era tocmai genul de conversaţie pe care orice englezoaică ar fi purtat-o în orice colţ al lumii dacă s-ar fi găsit la o recepţie dată de Ambasada Britanică. Totul părea atât de necomplicat, credibil şi natural.

Îl putea auzi pe Kane povestindu-i lui Abdul Paşa unele păţanii amuzante care li se întâmplaseră în timpul călătoriei dinspre Anglia, făcându-l să râdă.

A considerat că niciun actor n-ar fi putut să-şi joace rolul la fel de bine cum reuşeau ei. Era conştientă de faptul că Lordul Cromer intenţionat nu-i pusese nicio întrebare delicată referitoare la locul natal sau la recenta nuntă. Credea că, chiar dacă toţi ceilalţi musafiri nu-i ştiau adevărata identitate a lui Kane, Lordul Cromer totuşi era la curent. Octavia a observat că, Kane se înţelegea foarte bine cu Abdul Paşa, şi era sfâşiată de

dorinţa de a-l avertiza că omul era foarte periculos. Şi-l înfăţişa ca pe o cobra care se ridica pregătită de atac.

A simţit un fior de spaimă iar Generalul de lângă ea a întrebat-o:

— Nu-mi vine să cred că vă este frig, Lady Stratheagle, sau vă deranjează curentul produs de punkah? Octavia i-a zâmbit.

— Tremuram doar din cauza gândurilor mele, a spus, sau poate, cum spunea doica mea, mi-a trecut o stafie peste mormânt! Generalul a râs.

— Am impresia că şi doica mea spunea la fel, dar tuturor ni se întâmplă aşa ceva din când în când.

— Dar desigur nu ar trebui să ni se întâmple în această climă, a continuat Octavia lejer. Mi-a fost foarte cald în după amiaza aceasta, cu toate că n-am făcut nimic mai obositor decât să stau pe o verandă confortabilă. După aceasta conversaţia a devenit atât de banală încât ar fi căscat dacă n-ar fi fost atentă la ceea ce spunea Kane în timp ce

privirea-i era atrasă în mod irezistibil de Abdul Paşa.

Simţea că cina se prelungea la nesfârşit până când Lady Cromer s-a ridicat şi doamnele au ieşit din sufragerie lăsându-i pe bărbaţi să-şi bea singuri vinul de Porto.

— Sunt convinsă că aţi vrea să veniţi sus, Lady Stratheagle, a spus Lady Cromer, şi vreau să vă arăt în dormitorul meu câteva specii noi de orhidee pe care le-am procurat şi care consider că sunt foarte frumoase. A condus-o şi Octavia a fost de acord că orhideele erau deosebite, şi diferite de tot ceea ce mai văzuse.

Din moment ce nu văzuse nicio orhidee înaintea sosirii în Egipt şi apoi în grădina vilei, nu ar fi putut face observaţii pertinente. Dar Lady Cromer nu dorea decât să-i fie admirate florile, iar aceasta a făcut-o cu plăcere.

Doamnele au discutat, şi-au aranjat părul în oglinzile lungi, apoi au coborât în salon. Octavia cobora în urma celorlalte şi când a ajuns în

dreptul uşii şi-a dat seama că-şi lăsase micuţa geantă care se potrivea rochiei la etaj, pe toaleta lui Lady Cromer. Fără a da nicio explicaţie, s-a grăbit înapoi pe scări şi de-a lungul coridorului care ducea către dormitorul lui Lady Cromer. Aproape ajunsese când s-a deschis o uşă şi un servitor a ieşit dintr-o încăpere alăturată.

S-a speriat când a văzut-o, apoi a făcut o plecăciune foarte adâncă, de fapt atât de adâncă încât i-a atras atenţia Octaviei. Apoi a observat că purta un turban verde. I s-a părut ciudat ca unul dintre servitorii lui Abdul Paşa să se afle la etaj. Tot cu capul plecat, bărbatul s-a îndreptat grăbit într-un mod atât de straniu şi suspicios încât Octavia l-a urmărit surprinsă. Ţinea ceva în mână şi tocmai când a ajuns la capătul culoarului şi a dispărut, şi-a dat seama că, înainte de a se apleca observase că avea o cicatrice sub ochiul stâng. A rămas nemişcată, constatând că acesta fusese omul trimis să-l ucidă, pe Kane şi realizând dintr-odată ce ţinuse strâns în palmă. Pentru o clipă

importanţa celor descoperite au cotropit-o tăindu-i respiraţia. Apoi, de parcă Kane ar fi îndrumat-o, a intrat fără a se grăbi în dormitorul lui Lady Cromer, şi-a luat geanta de pe măsuţa de toaletă şi a coborât din nou la parter. Doamnele discutau în salon în timp ce li s-a alăturat şi i-a explicat lui Lady Cromer de ce întârziase.

— Aşa o gentuţă frumoasă, a exclamat Lady Cromer. Îmi pare chiar rău că ţi-ai adus aminte de ea!

— Într-adevăr, a spus o altă doamnă, şi este atât de elegant să-ţi asortezi geanta toaletei! Voi face şi eu la fel când, voi putea să fiu atât de extravagantă încât să-mi iau o rochie ca a dumneavoastră!

— Sunteţi foarte gentilă, a zâmbit Octavia. Au continuat să discute până cu o strângere de inimă Octavia a auzit sunetul vocilor bărbaţilor care au intrat în încăpere conduşi de Lordul Cromer. Abdul Paşa discuta animat cu gazda sa iar Octavia s-a îndreptat intenţionat către poarta opusă a

salonului pentru a nu se aşeza în preajma lui, cel puţin nu înainte de a vorbi cu Kane.

— A fost greu să se apropie discret de Kane, dar totuşi a reuşit. Era adâncit în conversaţie cu unul dintre tinerii aghiotanţi care-i explica atunci când a sosit ea, despre, un exerciţiu dificil pe care-l făcuseră în deşert ziua precedentă.

A aşteptat până au făcut o pauză, apoi i-a spus lui Kane:

— Scuză-mă dragule, dar mi-am uitat acasă batista şi aş fi vrut s-o împrumut pe a ta. A observat din privirea lui Kane că el şi-a dat seama că nu acesta era adevăratul motiv pentru care venise lângă el. În timp ce şi-a căutat batista în buzunar, a reuşit printr-o mişcare foarte naturală să se aşeze între ea şi tânăr.

— Mulţumesc, Octavia a spus zâmbindu-i. Apoi, şoptind atât de încet încât numai el să poată auzi, a spus:

— Bărbatul care a încercat să te ucidă tocmai a pus un scorpion în dormitorul gazdei noastre! A

vorbit grăbit, pe jumătate înfricoşată ca vocea să nu-i fie prea scăzută pentru a o înţelege Kane. Dar când a terminat, şi-a dat seama că el înţelesese şi i-a spus:

— Iată batista mea şi din fericire este curată.

— Mulţumesc, dragule, şi sper că nu o vrei înapoi! I-a dat un zâmbet plăcut şi s-a îndepărtat ostentativ de ei, de parcă ar fi vrut să studieze nişte objets d'art expuse pe o măsuţa care mai găzduia şi câteva fotografii înrămate.

— Cât de multe lucruri deosebite se află în această casă! a spus bărbatului care se afla lângă masă.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, a răspuns. În timp ce vorbeau Octavia şi-a plimbat privirea prin încăpere. Şi a observat că tânărul şi Kane ieşiseră. Numai atunci a fost cuprinsă de o spaimă puternică că poate l-a trimis pe Kane către moarte. Ce se va întâmpla, s-a întrebat, dacă odată ajuns în dormitor va fi muşcat de scorpion? îi spusese deja că scorpionul are mişcări foarte

rapide şi că nimeni nu scapă dacă este muşcat. Îl vedea pe Kane căutând grăbit micuţul animal în dormitorul spaţios şi devenindu-i dintr-odată victimă în locul Lordului Cromer.

I se părea mult mai uşor să descoperi un om decât ceva mic dar ucigător, ar fi dorit să le spună tuturor de pericolul pe care-l înfrunta Kane şi să-i roage să-l ajute. Dar era convinsă că el ştia cât de periculos putea fi scorpionul, de fapt îi spusese chiar atunci când îi arătase colecţia de cutiuţe. De parcă ar fi căutat o sursă de încredere, a realizat că soarta îi spusese ce ascundea în mână servitorul Paşei, şi aceasta numai datorită faptului că-i văzuse colecţia lui Kane.

Şi-a amintit că în urmă cu mai mulţi ani, mama ei i-a spus:

„Nimic nu se pierde şi nimic nu este nefolositor în această lume. Învăţăm despre ceva, apoi îi descoperim cu surprindere locul, ca o piesă dintr-un puzzle, şi completează într-un mod neaşteptat o imagine care ne-a dat bătaie de cap”.

Şi chiar asta se întâmplase, a gândit Octavia. A ştiut, cu toate că i-a văzut doar fugar, ce însemna obiectul din mâna servitorului cu cicatricea sub ochi şi motivul vizitei în dormitorul Lordului Cromer. În acelaşi timp, oricât de mult îi spunea raţiunea că Kane era foarte atent, fiecare nerv din corp îi era încordat, şi din nou s-a rugat cu fervoare pentru siguranţa lui, pentru a nu-l pierde. Puţin mai târziu, Lady Cromer a invitat-o să vină să discute cu Abdul Paşa.

— Mi-a spus cât de mult i-a plăcut să discute cu soţul dumneavoastră în timpul cinei, a spus, iar acum vrea să aibă plăcerea de a conversa cu dumneavoastră. Octavia s-a aşezat lângă Paşa simţindu-se de parcă ar fi intrat în cuşca leului.

— Ce va făcut să veniţi în Egipt în timpul lunii de miere? a întrebat-o Paşa. Vorbea foarte bine engleza „dar cu un accent care-l făcea uneori greu de înţeles.

— Răspunsul este uşor, a spus Octavia. Am vrut să văd Piramidele şi sper ca soţul meu să mă

ia într-o croazieră pe Nil.

— Vă va place o astfel de călătorie.

— Mi-aş dori să o fac cu alai, ca şi Cleopatra, a zâmbit Octavia, într-o elegantă barcă cu vele parfumate, dar din păcate ne-ar lua prea mult timp.

— Cum poate fi o călătorie prea lungă pentru un bărbat aflat în voiajul de nuntă cu dumneavoastră? a întrebat Abdul Paşa. Fiindu-i frică de el, a considerat expresia din privirea lui ca insultătoare. Însă ştia că ar greşi dacă l-ar căuta cu privirea pe Kane prin încăpere, deoarece acesta i-ar fi putut atrage atenţia lui Abdul Paşa că el nu se afla acolo. S-a întrebat din nou dacă nu-l împinsese pe Kane în vâltoarea pericolului, dar observase la intrare sentinelele britanice amplasate la poartă şi la intrarea din faţă. Acestea o asigurau de faptul că Lordul Cromer era bine păzit, deoarece mai existau şi alţi soldaţi în interiorul casei în timp ce Abdul Paşa avea alături de el doar trei oameni şi vizitiul.

— Am auzit deseori că englezoaicele sunt frumoase, îi spunea, iar acum că v-am văzut, Lady Stratheagle, m-am convins că informatorii mei spuneau adevărul! Cocheta cu ea, iar Octavia a reuşit cu greu să-i răspundă:

— Mulţumesc pentru un compliment atât de frumos, dar Egiptul era bine cunoscut pentru femeile sale frumoase încă de pe vremea când cei din Anglia se îmbrăcau cu piei de animale.

— Aţi arăta frumoasă şi în aşa ceva, sau în orice altceva, a răspuns Abdul Paşa.

În timp ce vorbise, s-a deschis uşa şi a intrat Kane. Un aghiotant mergea lângă el iar în urma lor se aflau alţi doi ofiţeri în uniformă, fiecare ţinând, un pistol în mână. S-a aşternut dintr-odată liniştea în încăpere în timp ce Kane a traversat-o oprindu-se în faţa lui Abdul Paşa şi a rostit liniştit, într-un glas care parcă umplea salonul:

— Abdul Paşa, în numele Majestăţii Sale regina Victoria, împărăteasa Indiei, sunteţi acuzat de conspiraţie în scopul uciderii reprezentantului

Majestăţii Sale.

Consulul General al Marii Britanii, Lordul Cromer! Majoritatea oaspeţilor au murmurat surprinşi, dar Abdul Paşa a rămas nemişcat, cu ochii aţintiţi pe chipul lui Kane. Apoi, înainte de a putea rosti un cuvânt, Kane a continuat:

— Servitorul dumneavoastră a recunoscut că i-aţi comandat să pună un scorpion în dormitorul Lordului Cromer, iar ceilalţi servitori, implicaţi şi ei în complot, au fost reţinuţi. Trebuie să vă rog să-i urmaţi pe aceşti ofiţeri până la locul unde veţi fi ţinut până se va putea organiza judecata. Vi se va da posibilitatea să fiţi apărat de un avocat. Când a terminat de vorbit, toţi cei din încăpere părea să fi împietrit. Apoi, când Abdul Paşa s-a ridicat în picioare, cei doi ofiţeri din spatele lui Kane au păşit înainte, încadrându-l. În acelaşi timp, cu o mişcare atât de fulgerătoare încât, cu toate că Kane a încercat să o oprească, nu a reuşit, Abdul Paşa şi-a scos pumnalul din buzunarul tunicii brodate şi şi-i l-a înfipt în piept.

Timp de o secundă a rămas drept şi nemişcat, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, numai mânerul pumnalului ieşindu-i mândru dintre coaste…

Înainte de a se prăbuşi la pământ, cei doi ofiţeri care-l flancau l-au prins de subţiori şi l-au tras afară din încăpere, în timp ce Kane şi tânărul i-au urmat şi au închis uşa. După ce au părăsit încăperea, s-a auzit un oftat colectiv care părea să fi izvorât de pe buzele tuturor celor prezenţi. Apoi, Lordul Cromer s-a apropiat de Octavia şi, luându-i mâna în a sa a spus:

— Mulţumesc! Dumneavoastră şi soţul dumneavoastră aţi fost la înălţime şi pentru aceasta vă voi fi recunoscător pe veci.

Apoi, înainte de mai putea continua, au fost înconjuraţi de generali, iar unul dintre ei a comentat:

— Acum, în sfârşit, ştim cine se afla în spatele tuturor problemelor, şi putem doar să-i mulţumim lui Dumnezeu că s-a sinucis! A simplificat foarte mult situaţia! Lady Cromer, cu glasul oglindindu-i

şocul, a pus întrebarea pe care Octavia o aştepta cu nelinişte.

— Dar cine a descoperit, Evelyn, că au pus un scorpion în dormitorul tău? Mă cutremur numai când mă gândesc! A aşteptat un răspuns, iar Octavia a spus timid:

— A... am văzut un servitor care purta... un turban verde ieşind pe uşă când... m-am întors să-mi recuperez geanta.

— Şi ai observat că era unul dintre oamenii lui Abdul Paşa dar de unde ai ştiut că ascunsese un scorpion acolo? a întrebat-o Lordul Cromer.

— Ascundea în mână o... o cutiuţă pe care am... am recunoscut-o ca fiind... asemănătoare celor folosite de... egipteni pentru astfel de... animale periculoase, a răspuns Octavia. Apoi, ruşinată de toată atenţia ce i se acorda, a observat bucuroasă că s-a deschis uşa şi Kane s-a înapoiat în salon. A traversat încăperea până la ea şi şi-a trecut braţul pe sub al ei.

— Trebuia să-mi fi închipuit că vei descoperi

cheia tuturor problemelor noastre, i-a spus liniştit.

— Este mort? l-a întrebat Lordul Cromer cu obişnuitu-i glas aspru, tăios.

— Murise încă de când l-am scos din încăpere, a răspuns Kane, iar acum, Excelenţă, dacă ne permiteţi, cred că ar fi mai bine să-mi conduc soţia acasă. A suferit destule pentru o seară.

— Într-adevăr! a încuviinţat. Lord Cromer. Lady Statheagle, personal, vă rămân puternic îndatorat şi o voi informa pe Majestatea Sa despre modul magnific în care aţi făcut un serviciu Coroanei.

— Vă… mulţumesc, a reuşit Octavia să îngâne puţin incoerent. Apoi, înainte de a mai fi nevoită să mai spună ceva, Kane a condus-o afară.

Numai după ce au părăsit încăperea, a auzit zumzetul vocilor agitate devenind din ce în ce mai tare.

CAPITOLUL 7

În timp ce Kane a condus-o pe Octavia spre ieşirea salonului şi apoi prin hol, ea a observat, fără a fi surprinsă, numeroşi soldaţi şi ofiţeri stând de gardă.

Însă Kane a condus-o grăbit către uşa principală, şi doar când s-au oprit pe covorul roşu întins sub portic, în aşteptarea trăsurii, a fost cuprinsă de o ameţeală de parcă întreaga lume se învârtea în jurul ei şi şi-a întins mâna către Kane pentru a-şi recăpăta echilibrul. I-a petrecut-o pe sub braţul său şi i-a spus domol:

— Nu leşina aici! Cred că am avut suficientă melodramă pentru o seară!

Felul în care i-a spus-o a făcut-o să chicotească. Aproape în aceeaşi clipă, trăsura s-a ivit şi el a ajutat-o să urce. Numai după ce s-a rezemat de spătarul confortabil al banchetei tapisate, a avut curajul să-şi închidă ochii şi a avut impresia că pluteşte. Apoi, Kane era lângă ea şi în

timp ce trăsura s-a pus în mişcare, i-a luat mâna în a sa.

— Ar fi trebuit să-ţi dau o băutură tare, a spus, dar voi face imediat ce sosim acasă. Vocea lui părea să vină de undeva de departe în timp ce Octavia se lupta împotriva întunericului care se strângea din ce în ce mai mult în jurul ei, gândindu-se că era caraghios, să fie atât de slabă după ce pericolul nu-i mai ameninţa. De parcă i-ar fi citit gândurile, Kane a spus încercând s-o liniştească:

— Totul s-a terminat şi ai fost magnifică! Cum de ai putut fi atât de deşteaptă încât să-ţi dai seama ce se petrecea? În timp ce i-a vorbit, întunericul a început să se destrame încetul cu încetul, iar deoarece dorea să-i explice cum a ghicit, Octavia a reuşit să murmure:

— Nu... nu ţi-am spus mai devreme că... unul dintre cei care au intrat în... camera mea, în Alexandria avea o cicatrice sub un ochi.

— De ce nu mi-ai spus? a întrebat-o Kane

tăios. De fapt, ar fi trebuit s-o fi observat chiar eu. Dându-şi seama că se învinuia că nu fusese mai atent, din nou ar fi dorit să râdă. Apoi, observând cât de stoarsă pe puteri era, şi-a trecut braţul pe după umerii ei şi a tras-o mai aproape astfel încât să-şi poată odihni capul pe umărul său.

— Nu-i nevoie să discutăm acum, a spus. Vreau să-ţi spun cât, de deşteaptă ai fost să rezolvi acest puzzle care a intrigat pe toată lumea, inclusiv pe Lordul Cromer. Când a terminat, Octavia i-a simţit buzele pe păr, şi a fost mângâiată de aceleaşi raze de lună care o cuceriseră în timp ce o sărutase la umbra Sfinxului. Era atât de liniştitor, se simţea atât de perfect în braţele lui, încât nu mai dorea să vorbească. Dorea numai să-i savureze apropierea şi să ştie că o mai iubea, cu toate că-i era teamă că-l pierduse. Drumul de la casa Lordului Cromer până la vilă a fost scurt iar când au intrat pe poartă, Octavia şi-a amintit că el îi spusese că se duc „acasă”, şi spera s-o fi spus din tot sufletul.

Fusese deprimată toată ziua gândindu-se că-l supărase, iar acum dorea să se agaţe nu numai de el, ci şi de vilă şi să nu-l părăsească niciodată. Apoi odată ce caii s-au oprit, şi-a zis că visa doar vise imposibile şi că ar trebui să fie rezonabilă în ceea ce priveşte viitorul ei. Hassam a alergat pe trepte să le deschidă uşa trăsurii, iar Kane a coborât şi s-a întors apoi s-o ajute cu mare grijă pe Octavia. A condus-o atent pe trepte şi când au ajuns pe verandă a spus:

— Din moment ce este foarte cald, cred că te-ai simţi mai bine dacă am mai sta puţin la aer curat. Mi s-a părut foarte închis aerul din sufragerie, dar poate era doar din cauză că mă temeam că vom şti tot atât de puţin la sfârşitul serii ca la începutul ei. A ajutat-o pe Octavia să se aşeze pe un fotoliu împletit şi a liniştit-o adăugând:

— Dar asta era înainte de a încheia tu într-un mod atât de triumfal oribila dramă în care ne zbăteam de atâta amar de vreme. Octavia a fost

impresionată de felul în care-i vorbea. Apoi, i-a ridicat cu grijă picioarele pe un taburet şi i-a comandat lui Hassam:

— Două coniacuri, cu gheaţă, în pahare înalte! Hassam s-a grăbit, iar Kane şi-a tras un scaun mai aproape de al Octaviei şi s-a aplecat să-i cuprindă mâna în a sa. Luna strălucea ca în seara precedentă când vizitaseră Sfinxul şi inundase întreaga grădină cu razele-i argintii, iar pe verandă erau aprinse câteva felinare. Lumina celui de deasupra lor se juca în auriul din tresele Octaviei şi cu diamantele de pe rochie, făcându-le să pară de parcă ar fi fost stelele de pe cer care coborâseră pentru a o învălui. Kane o privi un moment nesfârşit înainte de a o întreba:

— Cum este posibil ca cineva să fie atât de frumoasă, şi în acelaşi timp atât de inteligentă? Este o combinaţie pe care n-am crezut-o posibilă, până acum.

— A fost doar… norocul, a răspuns Octavia. Dacă nu m-aş fi întors să-mi recuperez geanta…

Lordul Cromer… ar fi putut… muri.

— Aşa este, a recunoscut Kane. Scorpionul se afla în papucul său. Dar spune-mi cum de ţi-ai dat seama că exista un scorpion în dormitorul lui? Încet, venindu-i greu să aleagă cuvintele potrivite deoarece era atât de slăbită, Octavia i-a povestit cum Lady Cromer condusese doamnele sus până în dormitorul ei, unde i-au admirat orhideele. Apoi i-a explicat cum, după ce au coborât şi se pregăteau să intre în salon, şi-a dat seama, că-şi uitase geanta sus şi s-a dus s-o recupereze.

— Bărbatul a deschis uşa alăturată dormitorului lui Lady Cromer, a continuat, şi a părut foarte surprins că mă vede. Mi s-a părut curios ca unul dintre oamenii Paşei să se afle într-una din camerele particulare ale casei.

— Desigur! a încuviinţat Kane.

— Apoi, când mi-a făcut o plecăciune foarte adâncă, a continuat Octavia, mi-am dat seama că încerca să-şi ascundă chipul. De asemenea, ţinea ceva strâns în mâini în dreptul pieptului. S-a oprit,

străduindu-se să-şi aducă aminte exact ce se întâmplase, apoi a continuat:

— Apoi s-a îndepărtat într-un mod foarte vinovat, continuând să facă plecăciuni adânci, de parcă ar fi greşit cu ceva, iar eu, dintr-odată mi-am amintit chipul său şi cicatricea aflată sub unul dintre ochi.

— De ce nu mi-ai spus de cicatrice de când ai observat-o? a vrut Kane să ştie.

— Nu m-am gândit la ea, a răspuns Octavia, şi nu mi-am dat seama de ea decât mai târziu, după ce l-ai omorât pe celălalt om, în tren, şi nu numai tu ci şi eu participam la o dramă ca din poveşti. Kane a râs.

— Desigur că aşa părea, iubita mea! Dacă te-aş fi iubit prima dată când te-am întâlnit atât de mult cât te iubesc acum, nici pentru o clipă n-aş fi încuviinţat să fi părtaşă la o aventură atât de periculoasă! Deoarece Kane rostea ceea ce Octavia îşi dorise să audă, îi era greu să se concentreze pe altceva decât fiinţa lui.

Simţea cum este scăldată în iubire şi tot ce-şi mai dorea era doar ca el s-o sărute. Însă Hassam le-a adus băuturile şi când Kane i-a întins unul dintre pahare, Octavia a strâmbat din nas şi i-a spus:

— Aş prefera un suc de fructe.

— Îl vei avea mai târziu dacă-l vei mai dori, i-a promis Kane, dar consider această băutură ca un medicament şi poţi să-ţi ţii nasul în timp ce bei. Octavia a râs.

— Nu voi face asta şi-o voi bea pentru a-ţi fi pe plac, dar nu-mi place coniacul.

— Eu cel puţin, am nevoie de o băutură foarte tare! a spus Kane. Când am urcat după ce m-ai avertizat, mă tot rugam să fi avut dreptate şi că în sfârşit îl vom putea prinde pe Abdul Paşa după ce ne scăpase printre degete de atâtea ori! Dar îmi era pe jumătate teamă să nu fi tras tu nişte concluzii pripite.

— Eram convinsă că vei crede asta, a răspuns Octavia, dar ai înţeles foarte repede că aveam să-

ţi spun ceva când ţi-am cerut batista.

— Nu sunt foarte mândru de reacţia mea, a răspuns Kane. Am fost instruit să fiu astfel, dar este un miracol că ţi-ai dat seama atât de repede şi te-ai descurcat atât de minunat, şi încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat cu adevărat.

— Dar iată că s-a terminat… şi nu mai trebuie să-mi fie… teamă pentru tine.

Tocmai în momentul în care Kane a vrut să-i răspundă, s-a auzit zgomotul făcut de copitele unui cal care se apropia de intrarea vilei. Era ascuns de boscheţi, dar după o secundă sau două a dat colţul şi, venind în viteză, a apărut un cal purtând un tânăr ofiţer în uniformă… S-a oprit în faţa vilei şi Kane a coborât treptele pentru a-l întâmpina. Ofiţerul nu a descălecat dar a rostit cu un glas pe care Octavia l-a auzit destui de clar:

— Maiorul a considerat că aţi dori să ştiţi, domnule că l-am găsit pe domnul Manton!

— Bravo! a exclamat Kane. Era în casa lui Abdul Paşa?

— Era întemniţat în pivniţă. Am dărâmat uşa şi l-am găsit acolo.

— Slavă Domnului! a exclamat Kane. Cum se simte?

— Slăbit din lipsă de hrană şi, desigur, a fost torturat.

— Rău?

— Destul de rău, dar a fost, după cum vă puteţi imagina, domnule, foarte bucuros că ne vede, iar maiorul l-a dus imediat la Spitalul Britanic unde va fi bine îngrijit.

— Sunt convins, a spus Kane, şi mulţumesc că m-ai informat.

— Maiorul mi-a spus să vin imediat la dumneavoastră. A presupus că v-aţi întors acasă, iar dacă nu, trebuia să vă fi căutat la reşedinţa Lordului Cromer.

— Te rog transmite-i mulţumirile mele, a spus Kane, iar dacă te întorci la spital, spune-le că voi veni să-i fac o vizită domnului Manton mâine dimineaţă… Cred că-i mai bine să se odihnească în

seara aceasta.

— Desigur, aveţi dreptate, domnule. A fost foarte curajos şi a avut multe de îndurat! Tânărul ofiţer a salutat, şi-a întors calul şi s-a îndepărtat. Octavia a auzit oftatul de uşurare al lui Kane înainte de a urca din nou treptele şi a i se alătura pe verandă. Când a ajuns în apropierea ei, nu s-a aşezat, ci a spus.

— Te duc în casă pentru că ar trebui să te culci. În noaptea aceasta, pentru prima dată în ultimele luni, voi dormi fără a mă nelinişti despre ceea ce s-ar putea întâmpla a doua zi. Octavia şi-a lăsat jos paharul iar Kane i-a luat mâinile şi a ajutat-o să se ridice. Apoi au intrat în hol şi, după cum se aştepta, şi-a pus braţul în jurul umerilor ei pentru a o ajuta să urce scările. Când au ajuns la etaj, Octavia a spus:

— Nu vreau să mă culc. Sunt atâtea întrebări… pe care vreau să ţi… le pun.

— Mă gândesc numai la binele tău, a răspuns Kane, şi ar fi mai bine să te odihneşti acum. Ea şi-

a îndreptat privirea către el şi el a continuat pe un alt ton;

— Dar, dacă mă mai priveşti aşa, nu mă voi mai putea desprinde de tine!

Fără să se mai gândească, deoarece vocea lui îi stârnise un vârtej în sufletul ei, Octavia a trecut prin uşa deschisă a dormitorului ei. O lumânare era aprinsă lângă pat, dar Hassam dorise să păstreze încăperea răcoroasă până la sosirea ei şi trăsese draperiile. Ferestrele erau larg deschise, iar razele lunii se revărsau înăuntru învăluind totul în lumina lor argintie la fel de puternică ca afară în grădină sau în apropierea Sfinxului. Instinctiv, Octavia a traversat încăperea până la fereastră şi a rămas privind stelele, amintindu-şi cum se rugase pentru siguranţa, lui Kane şi ştiind că-i fuseseră ascultate rugăminţile.

Apoi l-a simţit apropiindu-se de ea şi şi-a dat seama că, în timp ce traversase camera, se oprise numai pentru a-şi da jos haina strâmtă plină de decoraţii şi o aruncă pe un scaun. Acum a cuprins-

o în braţele sale şi, ca şi când ar fi fost gelos că ea privea stelele în loc să se uite la el, i-a întors faţa şi şi-a lipit buzele de ale ei. A sărutat-o cu pasiune, dar în acelaşi timp Octavia şi-a dat seama că sărutările lui erau diferite totuşi de cele din seara precedentă. Acum simţea veneraţia împletită cu dorinţa exprimată de buzele lui, de parcă ar fi vrut să-i spună că-i este preţioasă. Asta îşi dorise în timp ce stătuse singură şi deprimată toată ziua. Avea impresia că cerul se deschisese şi Kane o călăuzea către un Paradis aparte unde erau singuri şi din nou făceau parte din razele lunii şi din muzica sferelor. Numai când a crezut că intensitatea simţămintelor ei era mult prea mare pentru a mai putea rezista, Octavia şi-a întors capul cu un murmur slab şi şi-a ascuns faţa pe umărul lui Kane. Prin materialul fin al cămăşii, o putea simţi tremurând lipită de el, şi a descoperit că fragilitatea şi timiditatea ei erau cele mai fascinante lucruri pe care le întâlnise vreodată.

— Te iubesc, draga mea! a spus Kane. Spune-

mi ce simţi pentru mine.

— Te iubesc!… Doar ştii că… te iubesc! Vocea i-a tremurat uşor şi s-a întrebat dacă, simţind-o atât de copleşită de dragoste pentru el, o va întreba din nou dacă nu-i va fi amantă. A crezut că n-ar fi trebuit să-l lase să intre în dormitorul ei.

Dar în acel moment nimic nu mai conta în afară de faptul că el era aproape de ea şi că-i trezise simţăminte chiar mai minunate şi fantastice decât înainte. Plin de tandreţe, Kane i-a atins bărbia cu degetele şi a privit-o din nou. Apoi a spus:

— Acum toţi balaurii au fost învinşi, nu de mine, ci de tine, iubita mea, şi pot să te întreb simplu – cât de repede te vei mărita cu mine? Ochii Octaviei fuseseră pe jumătate închişi, iar trupul ei se sprijinea moale de al lui. Dar acum, a simţit-o încordându-se, şi-a deschis ochii mari, iar după ce l-a privit, i-a spus:

— Mi-ai… mi-ai cerut să mă… mărit cu tine?

— Vreau să te iau de nevastă! a spus Kane. Şi

nu te voi lăsa să mă refuzi! Un zâmbet i-a apărut pe buze în timp ce-i vorbise, de parcă ştia că aşa ceva ar fi fost imposibil. Octavia a scos un mic sunet care era pe jumătate râs, pe jumătate plâns.

— D… dar ai spus aseară că tu… nu te poţi căsători cu mine, a reuşit să spună.

— Crezi că am spus asta pentru că nu te doream? A strâns-o mai tare în braţe şi a continuat:

— Te vreau cum n-am mai vrut niciodată ceva pe lumea aceasta! Şi nimic şi nimeni, nu te va despărţi de mine! Octavia s-a înfiorat de felul posesiv, cuceritor în care îi vorbise, dar tot l-a privit cu neîncredere, neînţelegând de ce şi-a schimbat părerea. De parcă ar fi înţeles, Kane a spus:

— Eşti cea mai inteligentă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, dar în acest moment eşti foarte prostuţă. Cu siguranţă, frumoasa mea, îţi dai seama că ieri dimineaţă şi astăzi până în urmă cu o jumătate de oră, nimeni cu capul pe umeri nu

mi-ar fi asigurat viaţa nici pentru o jumătate de piastrel. A strâns-o mai aproape de piept şi a continuat:

— Cum te-aş fi putut face nevasta mea ştiind că ai putea deveni văduvă la trei minute după ce ţi-am pus inelul pe deget? Octavia a murmurat înspăimântată în timp ce el i-a mai spus:

— După cum ţi-am mai spus, dacă te-aş fi iubit atât de mult cât te iubesc acum, te-aş fi trimis imediat înapoi în Anglia pentru a nu te implica într-un complot care ar fi putut, dacă nu ai fost tu atât de sclipitoare, să ne omoare pe Lordul Cromer şi pe mine. I-a auzit strigătul slab de spaimă în timp ce ea şi-a petrecut braţele în jurul gâtului său.

— Mi-a fost frică… foarte frică că vei fi ucis! a spus Octavia. Şi toată ziua… cum tu nu te-ai întors… m-am convins că nu mă mai… iubeai.

— Te iubesc! Tu-mi umpli lumea şi-mi este greu să mă gândesc la altceva decât tine. Apoi o sărută din nou, o sărută cu insistenţă, posesiv, cu

o pasiune care-i dovedea cât se temuse să nu o piardă datorită morţii sau datoriei de a o trimite înapoi. Numai când inimile lor băteau violent la unison, iar răsuflarea le ieşea greu printre buze, Octavia şi-a odihnit din nou chipul pe umărului lui Kane.

— Repet întrebarea ce ţi-am pus-o mai devreme, a spus Kane într-un glas nesigur. Cât de curând te vei căsători cu mine?

— Acum! în acest… moment! Mâine! i-a răspuns Octavia incoerent.

— Asta am vrut să-mi spui.

— Dar… nu şti nimic… despre mine, şi eu… cred că ar trebui… mai întâi să-ţi spun… câte ceva despre mine. A ezitat, întrebându-se dacă nu va fi şocat aflând despre tatăl ei. Dar a observat în lumina lunii că el zâmbea în timp ce i-a spus:

— Cu toate că vreau să ştiu totul despre tine, iubita mea, şi că vreau să mă asigur că şi gândurile şi visele tale îmi aparţin, singurul lucru care este important este că te-am descoperit, iar

tu eşti femeia pe care am căutat-o toată viaţa.

— Chiar… aşa?

— Ştii bine că aşa este! a răspuns Kane. De atâtea ori i-am invidiat pe faraoni, pe care mi i-am imaginat găsindu-şi fericirea alături de femeile frumoase pictate pe mormintele lor, şi am crezut că mie nu mi se va întâmpla niciodată.

— Dar., ceea ce simţi pentru mine… este diferit?

— Foarte, foarte diferit, i-a răspuns Kane. Voi avea nevoie de viaţa aceasta şi poate de încă altele pentru a-ţi explica cât de diferit.

— Îmi pare bine… atât de bine! a strigat Octavia. În acelaşi timp, însă, din moment ce sunt atât de nefamiliarizată cu lumea în care trăieşti… poate că mă vei găsi… plictisitoare. Kane a râs, un râs plin de tandreţe.

— De când ne-am cunoscut, nu am avut timp să ne plictisim, ci doar să ne temem, iar acum voi avea grijă să avem linişte, iar casa noastră să fie plină de pace, astfel încât să ne simţim

întotdeauna în siguranţă în ea. A strâns-o mai tare în braţe şi a continuat:

— Cred că mi se va frânge inima dacă te mai văd o dată atât de înspăimântată ca atunci când am intrat prima oară în camera ta din Alexandria. Şi ştiu că era un alt gen de spaimă decât cea pe care a-i înfrunta-o când şi-au făcut apariţia cei doi oameni care încercau să mă ucidă.

— Ai observat foarte bine, a remarcat Octavia, deoarece, după cum ai aflat… sunt îngrozită de a rămâne singură.

— Tot nu pot înţelege cum fratele tău a putut face ceva atât de nebunesc – să lase singură pe cineva atât de frumoasă ca tine, şi, îmi dau seama acum, atât de tânără şi inocentă, într-un loc ca Alexandria. Deoarece felul în care rostise cuvântul

„Inocenţă” i-a adus aminte Octaviei de ceea ce presupusese despre ea, precum şi ceea ce-i sugerase, a murmurat încet şi s-ar fi îndepărtat de el dacă i-ar fi dat voie.

— Trebuie să mă ierţi, a spus Kane, ştiind că

nu era nevoie să-i explice, dar m-ai făcut să-mi pierd capul! întotdeauna m-am mândrit cu faptul că puteam citi în inima oricărui bărbat sau femei care se afla în faţa mea, şi că aflam adevărul.

— C... cum... ai putut să... crezi astfel... de lucruri despre mine?

— Am să încerc să mă scuz spunându-ţi că din cauza circumstanţelor în care te-am descoperit, dar era mai mult decât atât. Eram convins, chiar înainte de a te săruta, că te iubeam fără limite. S-a apropiat mai mult de ea şi a continuat:

— Dar în timp ce inima mea-mi spunea că eşti foarte tânără şi lipsită de experienţă, raţiunea refuza să accepte adevărul... Doream cu atâta disperare să te fac a mea încât nu mă mai puteam gândi la altceva. I-a atins obrazul cu buzele în timp ce i-a spus din nou:

— Poţi să mă ierţi?

— Te iubesc, a murmurat Octavia, şi... orice ai fi făcut, mie sau altcuiva, tot ceea ce vreau este să... mă iubeşti şi să mă... faci soţia ta. Rostise

ultimele cuvinte foarte încet şi timid. Şi, simţindu-i inima bătându-i alături de a ei, era sigură că asta dorise să audă de la ea.

— Ne vom căsători mâine, în mare taină şi linişte, a spus Kane. Şi-a dat seama că Octavia ar fi vrut să-l întrebe de ce era important s-o facă în secret şi, înainte de a putea rosti o vorbă, i-a explicat:

— În seara aceasta, toată lumea, inclusiv Lordul Cromer, au fost convinşi că suntem deja căsătoriţi. Dar desigur ştiau că foloseşti un titlu fals!

— De fapt, a răspuns Kane, este numele meu adevărat, aşa cum va fi şi al tău.

— Adică… eşti: … Lordul Stratheagle?

— Ţi-am spus că mă întorsesem în Anglia pentru că tatăl meu murise, dar am fost chemat înapoi mult mai devreme decât îmi planificasem.

— De ce? a întrebat Octavia.

— Întâi, pentru că dispăruse Manton, a explicat Kane, şi în al doilea rând pentru că în

timp ce fusesem în armată, lucrasem foarte mult în spionaj şi, din acest motiv, deseori am fost chemat să particip la cercetări speciale după ce m-am apucat de ceea ce iubeam cel mai mult în viaţa aceasta.

— Arheologia.

— Exact! Şi sper că-ţi va place şi ţie. Octavia a scos un mic strigăt.

— Vrei să spui că… mă vei lua… cu tine?

— Nici nu m-aş gândi să te las singură! Te asigur, iubita mea, că nicio descoperire pe care aş putea-o face, nicio comoară din niciun colţ la lumii, nu este mai fascinant sau mai preţios pentru mine decât tine!

— Sună mult prea minunat pentru a fi adevărat! a exclamat Octavia. Mi-era frică că vei dori ca eu să… am o viaţă… socială, și nu-mi prea doresc… aşa ceva.

Vorbise cu atâta convingere încât Kane a privit-o întrebător, iar ea a continuat:

— Mi-ai spus cine eşti, şi este foarte măreţ,

dar... te rog... eu vreau să mă... mărit cu arheologul... Kane Gordon!

— Cu el te vei şi mărita, a asigurat-o Kane, şi mie oricum îmi convine să folosesc, atâta timp cât suntem în Egipt, numele sub care sunt cunoscut de toţi cei ce mă ajută la săpături şi de toţi egiptenii care au încredere în mine şi nu au de-a face cu cei de teapa lui Abdul Paşa.

— M-am... rugat să devin... doamna Gordon, a spus Octavia ruşinată.

— Şi asta vei deveni, a asigurat-o Kane zâmbind, dar când ne vom întoarce acasă, ceea ce va trebui s-o facem deoarece am multe lucruri de pus la punct în Scoţia, vei fi Lady Stratheagle, şi ai spus de fapt că-i un titlu frumos.

— Foarte frumos! Apoi, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de ceva, a spus:

— Dar sunt... egoistă gândindu-mă numai la... mine şi la cât de mult te iubesc. Te rog fă ceva pentru... mine.

— Ce este iubita mea?

— Te rog încearcă să iei legătura cu Tony. Cred că eşti singura persoană care ar putea-o face.

— Şi să-i spun despre noi?

— Nu, să-i spui ce s-a întâmplat acasă! Felul în care i-a spus-o, l-a făcut pe Kane s-o întrebe grăbit:

— Ce s-a întâmplat? Te-a neliniştit ceva?

— Nu, nu! Este minunat! Dar îmi este teamă că după ce-ţi voi sune… vei fi… şocat de motivul pentru care Tony şi cu mine am ajuns în Alexandria.

— Nu cred că m-ai putea şoca, i-a spus Kane liniştitor. În acelaşi timp, după cum, am mai spus, vreau să ştiu totul despre tine.

— Acum mi se pare atât de greu, a spus Octavia ezitant, dar Tony şi cu mine am crezut că nu mai putem rămâne… după ce a murit tata. Tony a zis că… nu putem… face nimic, iar tata datora atât de mulţi bani… lucrurile urmau să devină foarte neplăcute…

— Mai întâi, spune-mi, a întrerupt-o Kane, cum îl chema pe tatăl tău şi unde locuiţi în Anglia.

— Tatăl meu a fost… Lordul Birkenhall, poate ai auzit de… el?

— Vrei să spui Lordul Birkenhall care a murit în urmă cu o săptămână sau două? a întrebat Kane surprins. Octavia a confirmat dând din cap, apoi el a spus:

— Desigur, l-am întâlnit, şi întotdeauna am considerat că este cel mai chipeş şi captivant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Mulţi au spus asta despre… tata.

— Era unul dintre bărbaţii pe care i-am admirat cel mai mult când m-am dus prima dată la Londra, a continuat Kane. Pe vremea acea eram doar un tânăr subaltern, iar el reprezenta tot ce era isteţ şi atrăgător. Presupun că nu numai îl admiram, dar îl şi invidiam. A făcut o scurtă pauză, apoi a adăugat:

— Dar am crezut că este foarte bogat! Octavia a scos un mic râs forţat.

— Multă lume credea aşa, a spus, dar de fapt tata cheltuia „banii de vis”, iar datoriile lui deveniseră astronomice. Din cauza lor am fugit noi, Tony şi cu mine.

A avut impresia că el a privit-o surprins, apoi a continuat:

— Poate că… am greşit… dar tata neglijase casa şi terenurile, şi nu aveam niciun ban în afara celor pe care-i cheltuia… pe distracţii în Londra. Glasul ei dezvăluia lui

Kane mult mai multe decât cuvintele, iar după un moment i-a spus, încercând s-o liniştească:

— Cred că tatăl tău te-a făcut să suferi. Octavia a scos un mic scâncet.

— Nu… nu pot explica şi tu nu poţi… înţelege, dar a fost… îngrozitor să vezi cum totul se… ruinează şi se degradează… şi să nu ai destui bani să angajezi pe cineva… sau măcar să ai… destul să mănânci! I-a simţit surpriza, dar a continuat grăbită:

— Dar acum… totul s-a schimbat!

— În ce sens?

— Sunt sigură că ne vei… condamna, pe Tony şi pe mine, pentru că nu am rămas nici la înmormântare… dar tata datora o sumă atât de mare, iar noi nu puteam face nimic… Tony a zis că va fi declarat falimentar şi toată lumea va fi furioasă şi rea… aşa că… am fugit. Octavia s-a oprit pentru că rămăsese fără suflu şi, de parcă ar fi crezut că Kane nu înţelesese, şi-a ridicat privirea către el şi l-a implorat:

— Te rog… nu fii furios pe Tony sau pe… mine. Ştiu că n-am făcut bine… dar nu aveam ce face… decât să-i privim cum îşi dezlănţuiau supărarea pentru că nu aveam… cu ce plăti… datoriile tatii. Cel puţin… asta am crezut noi… atunci.

De parcă ar fi crezut că nu mai putea explica mai mult, s-a mutat de la adăpostul lui Kane şi s-a dus la noptiera pe care lăsase ziarul. Ridicându-l, i l-a dat.

— Te rog citeşte, i-a spus, atunci vei înţelege de ce te rog să iei legătura cu Tony şi de ce îmi

dau seama că n-ar fi trebuit… să fugim… Acum Tony poate plăti datoriile tatii şi nu va mai… fi obligat să se însoare cu o fată bogată.

Cuvintele i s-au pierdut, incoerente. Kane a luat ziarul şi, ţinându-l lângă lumina lumânării, a citit articolul despre cele descoperite la Priory.

— A citit cu atenţie iar în acel timp, Octavia i-a urmărit chipul, îngrijorată că o va critica sau condamna pentru că ea şi fratele ei nu au stat să înfrunte soarta.

Apoi a aruncat ziarul pe jos şi a îmbrăţişat-o din nou.

— Deci, fratele tău are comanda lui, iar eu o am pe a mea, a spus, şi, iubito, din partea mea, oricâte tablouri şi rame din aur există în lumea aceasta, tot ceea ce vreau este să te sărut! Buzele lui le căutau pe ale ei, dar Octavia a spus:

— Te rog… vei încerca să-l găseşti pe Tony?

— Îi voi trimite o telegramă mâine la prima oră, a promis Kane. Va trebui să se întoarcă imediat acasă şi să-şi descurce lucrurile fără tine,

pentru că eu am nevoie de tine aici! am nevoie de tine şi, după cum ţi-am mai spus, nu-ţi voi da niciodată drumul!

— Şi… nu eşti… şocat de ceea ce am făcut?

— Cred că aţi făcut bine, a răspuns Kane.

Dacă, aşa cum aţi crezut voi, nu mai exista niciun ban cu care să achitaţi datoriile tatălui vostru, atunci nu avea rost să rămâneţi şi să ascultaţi insultele care v-ar fi întristat şi mai mult. A strâns-o mai tare la piept şi a continuat:

— Nu voi da voie nimănui să te supere şi voi avea grijă de tine pentru tot restul vieţii noastre împreună.

— Înţelegi… oh, Kane, înţelegi! Cum poţi fi atât de minunat?

— Desigur că înţeleg, comoara mea, şi, înainte să te mai îngrijorezi despre fratele tău sau despre alte rude, ar trebui să ai grijă de soţul tău şi să te ocupi de el cum ai făcut-o şi până acum, dar într-un fel puţin diferit.

— Credeam că tu ai să ai grijă de mine! a

glumit Octavia.

— Poţi fi sigură de asta, a asigurat-o Kane, şi vom avea multe de învăţat despre fiecare, din clipa în care ne vom căsători mâine – după cum am mai spus, va fi o nuntă secretă despre care nu va mai şti nimeni în afara preotului, care este un bun prieten de-al meu şi care va oficia – şi vom pleca în voiajul de nuntă.

— Voiajul de… nuntă?

— M-am întâlnit cu un prieten în Londra, i-a explicat Kane, care mi-a spus că după ce mă voi întoarce în Egipt îi voi putea împrumuta iahtul cu aburi. Cred, iubita mea, că-ţi va face plăcere să ne petrecem luna de miere călătorind pe Nil până la Luxor. Ochii Octavei străluceau ca stelele.

— Chiar… putem? a întrebat. Mi-am dorit atât de mult să văd Nilul, iar să fiu singură cu tine va fi minunat!

— Şi eu cred la fel, a adăugat Kane, şi chiar asta vom face, comoara mea. Îmi pare rău însă că restul trusoului tău va trebui să aştepte până ne

vom întoarce la Cairo.

— Dar… am… deja atât de multe, şi vreau să ţi le arăt.

— Şi eu vreau să le văd, a asigurat-o Kane tandru, dar ceea ce-mi doresc cel mai mult şi mai mult este să te ţin în braţe, să te iubesc, pe ceea ce Faraonii numeau

„Râul Vieţii” şi, în acelaşi timp, Râul Iubirii! apoi o sărută pe Octavia, posesiv, dominator, de parcă ar fi fost deja a lui. Simţindu-i întregul corp răspunzând şi vibrând lângă al lui, Kane ştia că deveniseră o singură fiinţă şi nimic nu-i va mai putea despărţi. Sărutările lui au devenit mai pasionate şi ea şi-a ascuns faţa.

— Îmi… este frică, a şoptit.

— Dar de ce, iubita mea? a vrut Kane să ştie. Nu este nimic înspăimântător. Nu i-a răspuns, aşa că după o clipă a întrebat-o:

— Îţi este frică de mine?

— Nu de… tine, ci de., felul în care mă faci să mă… simt.

— Cum te fac să te simţi? Vocea lui era plină de calm şi tandreţe.

— Ca atunci când m-ai... sărutat... lângă... Sfinx!

— Ce s-a întâmplat?

— Bazele lunii... păreau să-mi lumineze... sufletul şi să... treacă prin mine... a fost... minunat... dar... Vocea Octavei s-a pierdut.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Am simţit cum m-ai ridicat... către stele şi... era cât de... minunat... încât nu există... cuvinte pentru a o... descrie.

— Dar acum îţi este frică?

— Numai pentru că razele lunii sunt tot aici... dar acum sunt... mai mult ca... limbile de... foc.

— Şi ele te înspăimântă?

— Mă fac să... mă simt foarte, foarte tulburată, și într-un fel dezlănţuită... este rău? Kane a încercat să râdă, apoi i-a spus privind-o cu ochii plini de tandreţe.

— Nu, comoara mea, – iubita mea inocentă,

este bine – foarte bine.

— Eşti… sigur?

— Foarte sigur – şi când vom fi căsătoriţi te voi face să înţelegi că ceea ce simţi este de fapt iubirea – iubirea adevărată pe care o caută fiecare om şi-i este teamă că nu o va întâlni niciodată.

— Te… iubesc. Te… iubesc.

— Nici pe jumătate pe cât te voi face să mă iubeşti. A urmat un moment de tăcere înainte ca Octavia să spună:

— Nu am… ştiut că iubirea este ca… razele de lună şi… focul.

— Este toate acestea şi multe altele.

— Poate… acesta este adevăratul… înţeles al… Sfinxului.

— Dar desigur că este, misterul, enigma, şi nemurirea iubirii pe care fiecare dintre noi trebuie s-o găsim singuri.

— Şi eu am… descoperit-o?

— Sper… frumoasa mea, iar eu te voi învăţa să mă iubeşti cu raze de lună şi foc până ce te vei

mistui din cauza lor aşa cum mă mistui eu acum.

— Învaţă-mă! Oh… te rog, învaţă-mă! Buzele lui Kane le cuceriseră pe ale ei iar fiorii lunii care o inundaseră s-au transformat în flăcări, contopindu-se cu focul care-l mistuia pe Kane. Atunci Octavia a înţeles că dragostea lui pentru ea nu era numai dragostea unui bărbat pentru o femeie, ci făcea parte din extazul spiritual care aparţinea misterului Sfinxului şi gloriei zeilor străvechi. Îi înconjura şi în acelaşi timp făcea parte din ei. Deoarece erau conştienţi de ea, era convinsă că va transforma căsnicia lor într-un voiaj care se va extinde în viaţa eternă unde nu exista moarte, în timp ce sărutările lui Kane o purtau către stele, i-a şoptit:

— Te iubesc… te… iubesc!

— Te ador! apoi au mai existat doar razele lunii care s-au transformat în foc precum iubirea care dăinuie pentru totdeauna în Eternitate.

SFÂRŞIT